การปรับปรุงคุณภาพของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์มด้วย วัสดุเชิงประกอบตัวเร่งปฏิกิริยาเชิงแสง

จุหาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR) เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวัสดุศาสตร์ ภาควิชาวัสดุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2560 ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

QUALITY IMPROVEMENT OF TREATED WASTEWATER FROM PALM OIL FACTORY BY PHOTOCATALYST COMPOSITE MATERIALS

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Materials Science Department of Materials Science Faculty of Science Chulalongkorn University Academic Year 2017 Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การปรับปรุงคุณภาพของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดจาก
	โรงงานน้ำมันปาล์มด้วยวัสดุเชิงประกอบตัวเร่งปฏิกิริยา
	เชิงแสง
โดย	นายนิธิวัชร์ นวอัครฐานันท์
สาขาวิชา	วัสดุศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนากร วาสนาเพียรพงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.จรัสพร มงคลขจิต

คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาดุษฎีบัณฑิต

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พลกฤษณ์ แสงวณิช)
าณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดุจฤทัย พงษ์เก่า คะชิมา)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนากร วาสนาเพียรพงศ์)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ดร.จรัสพร มงคลขจิต)
กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรนภา สุจริตวรกุล)
กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กานต์ เสรีวัลย์สถิตย์)
กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธินันท์ ท่อแก้ว)

นิธิวัชร์ นวอัครฐานันท์ : การปรับปรุงคุณภาพของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์มด้วยวัสดุ เชิงประกอบตัวเร่งปฏิกิริยาเชิงแสง (QUALITY IMPROVEMENT OF TREATED WASTEWATER FROM PALM OIL FACTORY BY PHOTOCATALYST COMPOSITE MATERIALS) อ.ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.ธนากร วาสนาเพียรพงศ์, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: ดร.จรัสพร มงคลขจิต, 158 หน้า.

้ในการศึกษานี้ วัสดุเชิงประกอบตัวเร่งปฏิกิริยาเชิงแสงซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือวัสดุเชิงประกอบ ้ถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ เป็นตัวรองรับ และวัสดุเชิงประกอบไทเทเนีย/ไพไรต์ เป็นวัสดุเคลือบ เตรียมขึ้นเพื่อ ้ปรับปรุงคุณภาพของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์มที่มีปริมาณลิกนินสูง โดยวัสดุเชิงประกอบที่เป็น ้ตัวรองรับประกอบด้วยถ่านกัมมันต์ ซีโอไลต์โซเดียม เอ และดินดำสุราษฎร์ธานี ในอัตราส่วน 1:3:2 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ นวดผสมด้วยสารละลายตัวประสานก่อนขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีดเป็นชิ้นงานทรงกระบอกกลวงที่มี เส้นผ่านศูนย์กลางภายนอก 1.5 เซนติเมตร ภายใน 0.9 เซนติเมตร ตัดให้ได้ความยาวประมาณ 2.5 เซนติเมตร และ เผาที่ 650 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิดและปกคลุมชิ้นงานด้วยถ่านแกลบ ผลการ ทดลองพบว่าชิ้นงานหลังเผามีความแข็งแรง 10.48 นิวตันต่อเซนติเมตร ความพรุนตัวปรากฏร้อยละ 48.47 ความ หนาแน่นรวม (ไม่รวมรูกลวง) 1.07 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร ในส่วนของการเตรียมวัสดุเชิงประกอบตัวเร่ง ปฏิกิริยาเชิงแสง ผสมไทเทเนียทางการค้า P25 และไพไรต์ซึ่งเป็นกากของเสียจากโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์ที่ผ่าน การบดและล้าง ในอัตราส่วนร้อยละ 80:20 โดยน้ำหนัก เผาที่ 300 องศาเซลเซียส 1 ชั่วโมง ในเบ้าอะลูมินาปิดและ ้ปกคลุมด้วยถ่านแกลบ การทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินด้วยผงวัสดุเชิงประกอบไทเทเนีย/ไพไรต์ ปริมาณ 0.03 กรัม ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 300 มิลลิลิตร ภายใต้การฉาย แสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน (แสงแดดจำลอง) ผลการทดลองพบว่าความเข้มข้นของสารละลายลิกนินลดลงร้อย ละ 55.16 ในเวลา 360 นาที โดยพิจารณาจากค่าการดูดกลืนแสงที่ความยาวคลื่น 280 นาโนเมตร ด้วยเครื่อง UV/VIS นอกจากนั้นยังได้พิจารณาประสิทธิภาพในการกำจัดสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์ม ด้วยผงวัสดุเชิงประกอบ ผลการทดลองพบว่าสีของน้ำทิ้งจากโรงงานน้ำมันปาล์มลดลงร้อยละ 33 ภายใต้การฉาย แสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน ในเวลา 360 นาที สำหรับการทดสอบประสิทธิภาพในการกำจัดสีของน้ำทิ้งที่ผ่าน การบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์มด้วยการลอยวัสดุเชิงประกอบตัวเร่งปฏิกิริยาเชิงแสงถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน เคลือบด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนีย/ไพไรต์ (80:20) หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิดและปกคลุมชิ้นงานด้วยถ่านแกลบ และฉีดโฟมพอลิยูรีเทนในรูกลวง ้จำนวน 50 ชิ้น ในน้ำทิ้งปริมาณ 2,000 มิลลิลิตร ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ในวันที่ท้องฟ้าโปร่งของเดือนมีนาคม พ.ศ. 2561 พบว่าความเข้มข้นของน้ำสีทิ้งลดลงถึงร้อยละ 70 ในเวลา 3 วัน

ภาควิชา	วัสดุศาสตร์	ลายมือชื่อนิสิต
สาขาวิชา	วัสดศาสตร์	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก
ปีการศึกษา	2560	ลายบือชื่อ อ ที่ปรึกษาร่วบ
01118111101	2500	

5672890023 : MAJOR MATERIALS SCIENCE

KEYWORDS: PHOTOCATALYST / ACTIVATED CARBON / ZEOLITE / TITANIUM DIOXIDE / PYRITE / LIGNIN / WASTEWATER

NITHIWACH NAWAUKKARATHARNANT: QUALITY IMPROVEMENT OF TREATED WASTEWATER FROM PALM OIL FACTORY BY PHOTOCATALYST COMPOSITE MATERIALS. ADVISOR: ASST. PROF. THANAKORN WASANAPIARNPONG, D.Eng., CO-ADVISOR: CHARUSPORN MONGKOLKACHIT, Ph.D., 158 pp.

In this study, photocatalyst composite materials composted of 2 parts, which are activated carbon/zeolite NaA as a substrate and titania/pyrite composite materials as a coat, were prepared for improving the quality of high lignin content treated-wastewater from palm oil factory. The substrates consist of activated carbon, zeolite NaA and Suratthani ball clay in a ratio of 1:3:2 by weight, respectively. The mixture was mixed and kneaded with organic binder solution before extruding to be a hollow cylindrical tube. The extruded tubes size of 1.5 cm in outer diameter and 0.9 cm in inner diameter were cut into 2.5 cm in length. The samples were covered by rice husk charcoal and fired at 650 °C for 2 hours in closed stainless container. The results showed that radial crush strength, apparent porosity and bulk density (excluded inside hole) of the fired samples are 10.48 N/cm, 48.47% and 1.07 g/cm³, respectively. For the preparation of photocatalyst composite materials, commercial titania P25 was mixed with ground and washed pyrite from marcasite jewelry cutting production waste in a ratio of 80:20 by weight, and the mixed powder was then covered by rice husk charcoal and fired at 300 °C for 1 hour in closed alumina crucible. The photocatalytic efficiency of titania/pyrite for lignin degradation was tested by dispersing 0.03 g of the photocatalyst composite powder in 300 ml of lignin solution (150 mg/L) under light irradiation from tungsten halogen lamp (sunlight simulator). The result showed that the concentration of lignin solution, determined by absorbance of UV/VIS spectrum at the wavelength of 280 nm, decreased around 55.16% after 360 minutes. Moreover, the efficiency of the composite powder for color removal of treated-wastewater from palm oil industry was determined. The result showed that color of wastewater from palm oil industry was decreased around 33% under light irradiation from tungsten halogen lamp after 360 minutes. The photocatalytic degradation efficiency of floated porous activated carbon/zeolite cylindrical tubes coated with titania/pyrite (80:20) composite materials fired at 300 °C for 1 hour in closed stainless container (covered by rice husk charcoal), and filled with polyurethane foam into the hole, for color removal of treated-wastewater from palm oil industry was investigated. 50 pieces of composite samples in 2,000 ml of wastewater were floated under sunlight irradiation on clear sky days in March 2018. It was found that the color of wastewater was reduced around 70% after 3 days.

Department: Materials Science Field of Study: Materials Science Academic Year: 2017

Student's Signature
Advisor's Signature
Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ต้องขอขอบคุณ ความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากทุก ท่านดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนากร วาสนาเพียรพงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ อบรมสั่งสอน ให้ความรู้ คำแนะนำต่างๆ ทั้งด้านการทำงานและการดำเนินชีวิต รวมทั้งให้ความ เมตตา มอบโอกาสและประสบการณ์ชีวิตที่ดี

ดร.จรัสพร มงคลขจิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ให้ความรู้และคำปรึกษาใน ด้านงานวิจัย ให้ความเมตตาและความช่วยเหลือในการทำงานวิจัย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำต่างๆ เพื่อปรับปรุงแก้ไข วิทยานิพนธ์นี้ให้มีความสมบรูณ์มากยิ่งขึ้น รวมทั้งความรู้เพิ่มเติม เพื่อใช้ในการทำงานต่อไป

อาจารย์ภาควิชาวัสดุศาสตร์ทุกท่านที่ให้ความรู้ ความเมตตา รวททั้งเจ้าหน้าที่และ บุคลากรของภาควิชาวัสดุศาสตร์ ที่ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ และให้ ประสบการณ์ชีวิตที่ดีในระหว่างการศึกษา

หน่วยปฏิบัติการวิจัยเซรามิกขั้นสูง ภาควิชาวัสดุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย สำหรับเครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ในการทำวิจัย

ทุน 100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้การสนับสนุนทุนการศึกษาและค่าใช้จ่าย ทุนอุดหนุนการศึกษาเฉพาะค่าเล่าเรียนประเภท 60/40 ที่ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา บริษัท ตรังน้ำมันปาล์ม จำกัด ที่ให้ข้อมูลกระบวนการต่างๆ ในการบำบัดน้ำเสียของ โรงงานและการจัดเตรียมจัดส่งน้ำทิ้งสำหรับการทดสอบในงานวิจัย

ครอบครัวของผู้วิจัยในการให้การสนับสนุน ให้กำลังใจ และ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคน ในภาควิชาวัสดุศาสตร์ที่ให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	٩
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ົລ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฦ
สารบัญรูป	ฏ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
2.1 อุตสาหกรรมน้ำมันปาล์ม	3
2.1.1 กระบวนการผลิตน้ำมันปาล์ม	3
2.1.1.1 กระบวนการสกัดน้ำมันปาล์ม (mill processing)	3
2.1.1.2 กระบวนการกลั่นบริสุทธิ์น้ำมันปาล์ม (refine processing)	5
2.1.2 ระบบบำบัดน้ำเสียของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม	6
2.1.2.1 การบำบัดด้วยวิธีแบบดั้งเดิม	6
2.1.2.1.1 การบำบัดน้ำเสียขั้นต้น	6
2.1.2.1.2 การบำบัดน้ำเสียขั้นทุติยภูมิ	6
2.1.2.2 การบำบัดด้วยวิธีการหมักก๊าซชีวภาพ	7
2.2 การกำจัดสีของน้ำทิ้ง	7
2.2.1 เทคโนโลยีทางกายภาพ (physical technology)	7
2.2.1.1 การดูดซับโดยใช้ถ่านกัมมันต์	7
2.2.1.2 การกรองด้วยเยื่อแผ่น	7
2.2.2 เทคโนโลยีการกำจัดสีทางเคมี (chemical technology)	7
2.2.2.1 การสร้างตะกอนรวม (coagulation-flocculation)	7
2.2.2.2 กระบวนการออกซิเดชันขั้นสูง (advanced oxidation processes; AOPs	5).8
2.2.3 เทคโนโลยีทางชีวภาพ (biological technology)	8

٩	หน้า
2.2.3.1 การดูดซับด้วยสาหร่าย (algae absorption)	8
2.2.3.2 การย่อยสลายโดยเชื้อรา (fungi decomposition)	9
2.2.3.3 การย่อยสลายด้วยแบคทีเรีย (bacteria decomposition)	9
2.3 ลิกนิน (lignin)	9
2.4 โฟโตแคตาลิสต์ (photocatalyst)	. 11
2.5 ไทเทเนียมไดออกไซด์ (titanium dioxide, TiO ₂)	. 14
2.6 ไพไรต์ (pyrite)	. 17
2.7 ถ่านกัมมันต์ (activated Carbon)	. 21
2.8 ซีโอไลต์ (zeolite)	. 23
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	. 25
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	. 29
3.1 วัตถุดิบ สารเคมี เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลอง	. 30
3.1.1 วัตถุดิบและสารเคมี	. 30
3.1.2 เครื่องมือและอุปกรณ์	. 30
3.2 ขั้นตอนการวิจัย	. 31
3.2.1 การวิเคราะห์สมบัติของวัตถุดิบ	. 31
3.2.2 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำห	รับ
เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์	. 32
3.2.2.1 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการหล่อแบบ	. 33
3.2.2.2 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการอัดรีด	. 33
3.2.2.3 การศึกษาผลของการเติมดินดำสุราษฎร์ธานีในส่วนผสมของถ่านกัมมันต์และ	ะซึ
โอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติของวัสดุเชิงประกอบ	. 35
3.2.2.4 การศึกษาผลของอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติ	້າ
ของวัสดุเชิงประกอบ โดยมีดินดำสุราษฎร์ธานีเป็นตัวประสาน	. 36
3.2.2.5 การศึกษาผลของบรรยากาศการเผาชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบต่อค่าความ	
แข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา	. 37
3.2.2.6 การศึกษาผลของอุณหภูมิการเผาต่อสมบัติของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่ไม่	ป
ส่วนผสมของถ่านกัมมันต์	. 37
3.2.3 การพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์	. 38

	3.2.3.1 การศึกษาผลของระยะเวลาการบดต่อขนาดอนุภาคของไพไรต์	8
	3.2.3.2 การศึกษาผลของการเตรียมไพไรต์ด้วยวิธีการบดล้างและอัตราส่วนของ	
	ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ที่มีต่อประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินด้ว	ย
	ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก3	8
3.2.4	การเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนวัสดุตัวรองรับเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเพื่อใช้	í
	ทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ	0
3.2.5	การวิเคราะห์และทดสอบสมบัติของชิ้นงาน	1
	3.2.5.1 วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก4	1
	3.2.5.2 วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์	3
	3.2.5.3 วัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์	3
	3.2.5.4 การทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ	4
3.3 แผนผัง	การทดลอง	6
บทที่ 4 ผลการ	ทดลองและวิเคราะห์ผล	9
4.1 ผลการ์	วิเคราะห์สมบัติของวัตถุดิบ	9
4.1.1	ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี	9
4.1.2	ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟส	0
4.1.3	ผลวิเคราะห์ขนาดอนุภาคและพื้นที่ผิวจำเพาะ5	52
4.1.4	ผลวิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค5	3
4.1.5	ค่าศักย์ซีตาวีฬาลงกรณีมหาวิทยาลัย	5
4.2 การพัฒ	มนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับเคลือบ	
วัสดุโฟ	โตแคตาลิสต์5	6
4.2.1	การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการหล่อแบบ5	6
4.2.2	การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการอัดรีด5	6
4.2.3	การศึกษาผลของการเติมดินดำสุราษฎร์ธานีในส่วนผสมของถ่านกัมมันต์และ ซีโอไลต์	Í
	โซเดียม เอ ต่อสมบัติของวัสดุเชิงประกอบ5	8
4.2.4	การศึกษาผลของอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติของวัสดุ	
	เชิงประกอบ โดยมีดินดำสุราษฎร์ธานีเป็นตัวประสาน	5
4.2.5	การศึกษาผลของบรรยากาศการเผาชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบต่อค่าความแข็งแรงของ	
	ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา7	'2

หน้า

หน้า	

านผสม
74
81
81
ยมได
าแค
84
ดสอบ
99
าลือบ
99
าน
108
116
116
นเพื่อ
116
116
ระบอก
117
117
119
130
158

สารบัญตาราง

หน้า
ตารางที่ 2.1 อัตราการย่อยสลายของสีย้อมชนิดต่างๆ ด้วยผงไพไรต์
ตารางที่ 3.1 ส่วนผสมในการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ 34
ตารางที่ 3.2 ส่วนผสมในการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่มีการปรับเปลี่ยนปริมาณ
ดินดำสุราษฎร์ธานี
ตารางที่ 3.3 ส่วนผสมในการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่มีการปรับเปลี่ยนอัตราส่วนระหว่าง
ถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ
ตารางที่ 3.4 ส่วนผสมของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์
ตารางที่ 4.1 ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของวัตถุดิบ
ตารางที่ 4.2 ขนาดอนุภาคและพื้นที่ผิวจำเพาะของวัตถุดิบ53
ตารางที่ 4.3 ขนาดของไพไรต์หลังบดด้วยเวลาแตกต่างกัน
ตารางที่ 4.4 ขนาดของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน
ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน
ตารางที่ 4.5 ค่าช่องว่างแถบพลังงานและความยาวคลื่นแสงที่สามารถกระตุ้นวัสดุเชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ไม่ล้าง
ตารางที่ 4.6 ผลการเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน
ด้วยวิธีต่างๆ

Chulalongkorn University

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 2.1 รูปแบบขั้นตอนการสกัดน้ำมันปาล์มแบบโรงงานมาตรฐาน	4
รูปที่ 2.2 โครงสร้างของสารประกอบพื้นฐานของลิกนิน	9
รูปที่ 2.3 ตัวอย่างโครงสร้างของลิกนินในธรรมชาติ	10
รูปที่ 2.4 แถบการดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินเมื่อความเข้มข้นเปลี่ยนไปเนื่องจากลิกนิน	
ถูกย่อยสลายที่เวลาต่างๆ	11
รูปที่ 2.5 กลไกการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกของโฟโตแคตาลิสต์ภายใต้แสงกระตุ้น	12
รูปที่ 2.6 ความแตกต่างกันของระดับช่องว่างพลังงานแถบวาเลนซ์ (VB) และแถบตัวนำ (CB) ของ	i
วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ชนิดต่างๆ	13
รูปที่ 2.7 ภาพแสดงการติดตั้งการทดสอบการย่อยสลายฟีนอลภายใต้หลอดยูวี	15
รูปที่ 2.8 พื้นผิวของเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 บนโฟมอะลูมินาหลังเผา	
ที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส	16
รูปที่ 2.9 การเปรียบเทียบผลการย่อยสลายฟีนอลระหว่างผงไทเทเนียมไดออกไซด์ P25	
และโฟมอะลูมินาที่เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกซ์ P25 หลังการใช้งานซ้ำ	16
รูปที่ 2.10 (ก) ลักษณะของแร่มาร์คาไซต์ (ข) เข็มกลัดมาร์คาไซต์ที่ทำจากโลหะเงินและไพไรต์	17
รูปที่ 2.11 (ก) XRD pattern และ (ข) โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์	19
รูปที่ 2.12 อัตราการย่อยสลายของสารละลายสีย้อม 5 ชนิด (ก) เมทิลีน บลู (ข) ซาฟรานีน ที	
(ค) เมทิลออเรนจ์ (ง) โรดามีน บี และ (จ) ไพโรนีน บี	20
รูปที่ 2.13 ลักษณะรูพรุนภายในอนุภาคถ่านกัมมันต์	21
รูปที่ 2.14 โครงสร้างทางจุลภาคของ (1) ถ่านกัมมันต์ (2) ไทเทเนียมไดออกไซด์	
(3) (4) และ (5) วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียม/ถ่านกัมมันต์	22
รูปที่ 2.15 ภาพวาดแสดงการย่อยสลายเมทิลออเรนจ์ด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์	
ตรึงบนถ่านกัมมันต์	23
รูปที่ 2.16 ลักษณะการสร้างโครงร่างของซีโอไลต์ชนิด SOD LTA EMT และ FAU	23
รูปที่ 2.17 การเปรียบเทียบขนาดโพรงของซีโอไลต์แต่ละชน	24
รูปที่ 2.18 โครงสร้างซีโอไลต์เอและหน่วยย่อย	25
รูปที่ 2.19 การสลายตัวของลิกนินภายใต้การฉายแสงยูวีแบบมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นตัวเร่ง	
และไม่มีตัวเร่งปฏิกิริยา	26

รูปที่ 2.20 (ก) ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์	
(ข) ชิ้นงานหลังสอดไส้โฟมโพลียูรีเทนเหลวที่ลอยอยู่บนผิวของสารละลายฟีนอล	27
รูปที่ 2.21 การเปลี่ยนแปลงของความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายฟีนอลการกำจัดฟีนอลด้วย	
้วัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์ ที่ผ่านการเผา	
ที่ 650 องศาเซลเซียส ในที่มืดและภายใต้แสงยูวี ที่เวลาแตกต่างกัน	28
รูปที่ 2.22 การเปลี่ยนแปลงของแถบการดูดกลืนแสงของฟีนอลที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ	
80 มิลลิกรัมต่อลิตร ด้วยผงไทเทเนียมไดออกไซด์ 0.01 กรัม ภายใต้การฉายแสงยูวี	
ที่เวลาแตกต่างกัน	28
รูปที่ 3.1 การลอยน้ำของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต่	า์ 29
รูปที่ 3.2 ลักษณะรูปร่างและขนาดชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน	32
รูปที่ 3.3 เครื่องอัดรีดแบบ Ram type	34
รูปที่ 3.4 หัวรีดสำหรับรีดชิ้นงานทรงกระบอกกลวง	35
รูปที่ 3.5 ถ่านแกลบสำหรับปกคลุมชิ้นงานขณะเผา	35
รูปที่ 3.6 ลักษณะของไพไรต์ก่อนผ่านกระบวนการบด	38
รูปที่ 3.7 กล่องทดสอบประสิทธิภาพของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ด้วยแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน.	45
รูปที่ 3.8 แผนผังการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนส่วนที่ 1	46
รูปที่ 3.9 แผนผังการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนส่วนที่ 2	47
รูปที่ 3.10 แผนผังการทดลองการพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์	
และไพไรต์	48
รูปที่ 4.1 XRD pattern ของซีโอไลต์โซเดียม เอาการทยาลัย	51
รูปที่ 4.2 XRD pattern ของดินดำสุราษฎร์ธานี	51
รูปที่ 4.3 XRD pattern ของไทเทเนียมไดออกไซด์ P25	52
รูปที่ 4.4 XRD pattern ของไพไรต์	52
รูปที่ 4.5 โครงสร้างทางจุลภาคของถ่านกัมมันต์	54
รูปที่ 4.6 โครงสร้างทางจุลภาคของซีโอไลต์โซเดียม เอ	54
รูปที่ 4.7 โครงสร้างทางจุลภาคของดินดำสุราษฎร์ธานี	54
รูปที่ 4.8 โครงสร้างทางจุลภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์	55
รูปที่ 4.9 โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์	55
รูปที่ 4.10 ค่าศักย์ซีตาของไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์	56
รูปที่ 4.11 เนื้อโดของส่วนผสมก่อนขึ้นรูปด้วยการอัดรีด	57

รูปที่ 4.12 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีด (ก) ชิ้นงานหลังการอัดรีด และ
(ข) ชิ้นงานหลังตัดให้มีความยาว 2.5 เซนติเมตร
รูปที่ 4.13 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผาเมื่อผ่านการแช่น้ำ
รูปที่ 4.14 การสูญเสียน้ำหนักหลังเผาของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ
ดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน61
รูปที่ 4.15 ความแข็งแรงก่อนและหลังเผาของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ
ดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน61
รูปที่ 4.16 ความหนาแน่นรวม ความหนาแน่นจริงและความพรุนตัวปรากฏหลังเผาของชิ้นงาน
วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน
รูปที่ 4.17 XRD pattern ของขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ
ดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน หลังเผาที่ 600 องศาเซลเซียส
รูปที่ 4.18 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ
ดินดำ สุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน ก่อนและหลังเผา ที่กำลังขยาย 500 เท่า
(ก) = สูตร BC0 ก่อนเผา (ข) = สูตร BC0 หลังเผา (ค) = สูตร BC25 ก่อนเผา
(ง) = สูตร BC25 หลังเผา (จ) = สูตร BC50 ก่อนเผา และ (ฉ) = สูตร BC50 หลังเผา64
รูปที่ 4.19 การสูญเสียน้ำหนักหลังเผาที่อุณหภูมิเผาแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ
ทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน
รูปที่ 4.20 ความแข็งแรงหลังเผาที่อุณหภูมิเผาแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่
มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน
รูปที่ 4.21 ความหนาแน่นรวมหลังเผาที่อุณหภูมิเผาแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ
ทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน
รูปที่ 4.22 ความพรุนตัวปรากฏหลังเผาที่อุณหภูมิแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ
ทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน
รูปที่ 4.23 XRD patterns ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของ
ถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน หลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส
ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ
รูปที่ 4.24 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของ
ถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน หลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส
ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ ที่กำลังขยาย
500 และ 3,000 เท่า (ก) และ (ข) = สูตร FBC01 และ (ค) และ (ง) = สูตร FBC0272

รูปที่ 4.25 ความแข็งแรงหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ในสภาวะต่างกัน ของชิ้นงาน
วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอโลต์โซเดียม เอ
แตกต่างกัน74
รูปที่ 4.26 ความพรุนตัวหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ในสภาวะต่างกันของชิ้นงาน
วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ
แตกต่างกัน74
รูปที่ 4.27 การสูญเสียน้ำหนักของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของ
ถ่านกัมมันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ
รูปที่ 4.28 ความแข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์
หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ76
รูปที่ 4.29 ความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของ
ถ่านกัมมันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ
รูปที่ 4.30 ความหนาแน่นรวมและความหนาแน่นจริงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก
ที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ
รูปที่ 4.31 การหดตัวหลังเผาของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์
หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ
รูปที่ 4.32 XRD pattern ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์
หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ
รูปที่ 4.33 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัม
มันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ ที่กำลังขยาย 3,000 เท่า (ก) 650°C
(ข) 700 °C (ค) 750°C และ (ง) 800 °C
รูปที่ 4.34 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับ
เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์หลังเผาที่ 650 องศาเซลเซียส สูตร (ก) FBC01 และ
(ข) FBC0281
รูปที่ 4.35 โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง ที่กำลังขยาย (ก) 500 เท่า
(ข) 3,000 เท่า และ (ค) 20,000 เท่า83
รูปที่ 4.36 XRD pattern ของไพไรต์บด 24 ชั่วโมง83
รูปที่ 4.37 ภาพวาดจำลองลักษณะอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์
ที่มีลักษณะเป็น core/shell87

รูปที่ 4.38 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน
ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส
ไพไรต์ไม่ล้าง (ก) T95P5 (ข) T90P10 (ค) T85P15 (ง) T80P20 (จ) Pyrite ไพไรต์ล้าง
(ລ) T95P5W (ช) T90P10W (ซ) T85P15W (ฌ) T80P20W ແລະ (ญ) PyriteW89
รูปที่ 4.39 โครงสร้างทางจุลภาคและการวิเคราะห์ธาตุเชิงพลังงาน EDS ของวัสดุเชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน
หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส ไพไรต์ไม่ล้าง (ก) T95P5 (ข) T90P10 (ค) T85P15
(ง) T80P20 ไพไรต์ล้าง (จ) T95P5W (ฉ) T90P10W (ช) T85P15W
และ (ซ) T80P20W90
รูปที่ 4.40 XRD pattern ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน
ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ไม่ล้าง แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส91
รูปที่ 4.41 XRD pattern ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน
ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ล้าง แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส92
รูปที่ 4.42 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง ที่เวลาในการฉายแสงเพิ่มขึ้น
รูปที่ 4.43 ความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C ₀) และเวลาในการฉายแสง ของลิกนินเมื่อถูกย่อยสลายด้วย
วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง
รูปที่ 4.44 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ล้าง ที่เวลาในการฉายแสงต่างกัน
รูปที่ 4.45 ความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C ₀) และเวลาในการฉายแสง ของลิกนินเมื่อถูกย่อยสลายด้วย
วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ล้าง
รูปที่ 4.46 (ก) Tauc plot (ข) แถบ UV/VIS ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ 98
รูปที่ 4.47 ภาพจำลองแถบพลังงานของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์
รูปที่ 4.48 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกสูตร BC50 เคลือบผิวด้วย
ไทเทเนียมไดออกไซด์ (ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 1,000 เท่า (ข) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย
20,000 เท่าและ (ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า
รูปที่ 4.49 การลอยบนสารละลายลิกนินของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนสูตร BC50
เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์และฉีดโฟมพอลิยูรีเทน
รูปที่ 4.50 การเปลี่ยนแปลงของความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินเทียบกับเวลาด้วย
วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์

รูปที่ 4.51 ตัวอย่างลักษณะการหลุดล่อนของผิวเคลือบหลังเผา บนชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบสูตร
(ก) FBC01 และ (ข) FBC02104
รูปที่ 4.52 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน สูตร FBC01 (ก) ก่อนเคลือบ
(ข) หลังเคลือบ และ สูตร FBC02 (ค) ก่อนเคลือบ (ง) หลังเคลือบ
รูปที่ 4.53 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเคลือบผิวด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์
สูตร FBC01 (ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 5,000 เท่า (ข) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย
20,000 เท่า (ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า และ สูตร FBC02 (ง) ผิวเคลือบที่
กำลังขยาย 5,000 เท่า (จ) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า (ฉ) ภาพตัดขวางที่
กำลังขยาย 3,000 เท่า106
รูปที่ 4.54 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์เมื่อเวลาการฉายแสงเพิ่มขึ้นของวัสดุเชิงประกอบ
ทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ (แผนภาพเล็กแสดงการพิจารณาที่ค่า
C/C ₀ ในช่วง 0.9 – 1)
รูปที่ 4.55 แถบการดูดกลืนแสงของน้ำทิ้งจากโรงงานน้ำมันปาล์มที่มีร้อยละความเข้มข้น
ร้อยละ 25 โดยปริมาตร และสารละลายลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้น
ประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร109
รูปที่ 4.56 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ
ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์110
รูปที่ 4.57 ลักษณะสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์ม (ก) ก่อนทดสอบ และ
(ข) หลังทดสอบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์110
รูปที่ 4.58 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน (ก) ก่อนเคลือบ และ (ข) หลังเคลือบ
ด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์
รูปที่ 4.59 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์
เชิงประกอบไทไทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง
(ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 1,000 เท่า (ข) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า และ
(ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า112
รูปที่ 4.60 การทดสอบประสิทธิภาพการลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของ โรงงานน้ำมัน
ปาล์มด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ
ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์

รูปที่ 4.61 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดความเข้มสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วย วัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ในที่มืดและภายใต้แสงจาก รูปที่ 4.62 การเปลี่ยนแปลงความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุ โฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ 115 รูปที่ 4.63 การเปลี่ยนแปลงความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุ

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปาล์มน้ำมันเป็นพืชเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่มีการเพาะปลูกมากในภาคใต้และนำผลปาล์มมาแปร รูปเป็นน้ำมันปาล์ม ในกระบวนการสกัดน้ำมันปาล์มจากผลปาล์มสด ไม่ว่าจะเป็นน้ำมันจากเนื้อผล ปาล์มหรือน้ำมันจากเนื้อในเมล็ดปาล์ม จะต้องมีการใช้น้ำในกระบวนการผลิต ไม่ว่าจะเป็นการนึ่ง ทะลายปาล์มด้วยไอน้ำร้อน การสกัดน้ำมันปาล์มและการทำความสะอาดน้ำมันปาล์มดิบหรือการกลั่น น้ำมันปาล์มบริสุทธิ์ ทำให้น้ำทิ้งหลังกระบวนการผลิตมีค่าความสกปรกสูง ไม่ว่าจะเป็นค่าปริมาณ ออกซิเจนที่แบคทีเรียใช้ในการย่อยสลายสารอินทรีย์ที่ย่อยสลายได้ในน้ำหรือค่าบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand: BOD) ค่าน้ำมันและไขมัน (Oil & Grease) ค่าความเป็นกรด-ด่าง (pH) โรงงาน อุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มจึงจำเป็นต้องมีการลงทุนติดตั้งระบบบำบัดน้ำเสีย หรือแม้แต่การลงทุน ติดตั้งระบบหมักก๊าซชีวภาพจากน้ำเสียและกากปาล์ม เพื่อช่วยลดปัญหาการทิ้งน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำ ธรรมชาติให้ได้มากที่สุด

ถึงแม้ว่าโรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มขนาดใหญ่ที่มีการจัดการอย่างดี จะทำการ บำบัดน้ำเสียจนได้น้ำทิ้งที่มีค่าความสกปรกอยู่ในเกณฑ์ของมาตรฐานน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม สกัดน้ำมันปาล์มของกระทรวงอุตสาหกรรมจนสามารถปล่อยน้ำทิ้งที่มีค่าความสกปรกค่อนข้างต่ำออก สู่แหล่งน้ำธรรมชาติได้แล้วก็ตาม แต่ก็พบว่าน้ำทิ้งยังมีสีชาหรือสีน้ำตาลเข้มซึ่งเกิดจากการเจือปนของ สารประกอบอินทรีย์โมเลกุลใหญ่ และย่อยสลายด้วยจุลินทรีย์หรือกำจัดออกได้ยาก ได้แก่ สารประกอบลิกนิน และสารอินทรีย์อื่นๆ ถึงแม้ว่าน้ำทิ้งดังกล่าวจะผ่านมาตรฐานน้ำทิ้งจากโรงงาน อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันตามกฎหมาย ไม่ส่งผลต่อการเน่าเหม็นของแหล่งน้ำธรรมชาติ แต่ยังคงส่งผล ต่อสีของแหล่งน้ำนั้นและอาจมีผลต่อปริมาณแสงที่ส่องผ่านลงสู่แหล่งน้ำนั้นด้วย ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผล ต่อความรู้สึกของประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณโดยรอบโรงงานอุตสาหกรรมเหล่านั้น รวมถึงการ ยอมรับและความไว้วางใจของประชาชนเหล่านั้นที่มีต่อโรงงานด้วย

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงต้องการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบที่สามารถใช้ในการปรับปรุงคุณภาพน้ำ ทิ้งที่ได้หลังการบำบัดจากโรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มโดยการปรับปรุงสีของน้ำทิ้งให้ใส สะอาดมากขึ้น ซึ่งวัสดุหลักที่นำมาใช้ในการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบนี้มีทั้งหมด 4 ชนิดด้วยกัน คือ ถ่านกัมมันต์ ซีโอไลต์เอ ไทเทเนียมไดออกไซด์ และไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับไอรอนไดซัลไฟด์ โดย ไทเทเนียมออกไซด์จะทำหน้าที่เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาด้วยแสงโดยจะเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกเมื่อ ได้รับแสงแดด และจะย่อยสลายสารประกอบลิกนิน รวมถึงสารประกอบอื่นๆ ให้เป็นก๊าซ คาร์บอนไดออกไซด์และน้ำ ส่งผลให้สีของน้ำทิ้งจางลงได้ ส่วนถ่านกัมมันต์ทำหน้าที่ในการช่วยดูดซับ สารประกอบลิกนินหรือสารประกอบอินทรีย์ และสารที่ทำให้เกิดกลิ่นอื่นๆ ซึ่งการดูดซับดังกล่าวช่วย ส่งเสริมการทำงานของไทเทเนียมไดออกไซด์หรือไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับไอรอนไดซัลไฟด์ ได้ มากขึ้น และซีโอไลต์เอทำหน้าที่แลกเปลี่ยนไอออนที่จับอยู่กับสารประกอบลิกนิน ซึ่งมีส่วนช่วยทำให้ ลิกนินถูกย่อยสลายได้ง่ายขึ้น ทั้งในการสลายด้วยแบคทีเรียและการสลายด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไล ติก งานวิจัยนี้ยังได้นำถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์เอมาใช้เป็นส่วนประกอบของตัวรองรับสำหรับเคลือบ ผงไทเทเนียมไดออกไซด์หรือไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับไอรอนไดซัลไฟด์ ไว้ที่ผิวภายนอกของตัว รองรับ โดยใช้วิธีขึ้นรูปแบบอัดรีดเป็นวัสดุที่มีรูปร่างเป็นทรงกระบอกกลวง การเคลือบผงไทเทเนียม ไดออกไซด์หรือไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับไอรอนไดซัลไฟด์ ไว้ที่ผิวภายนอกของตัวรองรับนั้น เพื่อ แก้ปัญหาการกำจัดหรือคัดแยกไทเทเนียมไดออกไซด์ชนิดผงหลังการบำบัดน้ำทิ้ง ยิ่งไปกว่านั้นวัสดุเชิง ประกอบนี้ยังลอยอยู่บนผิวน้ำได้ โดยการสอดวัสดุโฟมพอลิยูรีเทนที่ลอยน้ำได้ไว้ในรูกลวงนั้น ส่งผลให้ ผงไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เคลือบอยู่บนวัสดุตัวรองรับสามารถสัมผัสแสงแดดได้ง่ายขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 พัฒนาวัสดุเชิงประกอบ ถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์ ที่เตรียมขึ้นด้วย วิธีการอัดรีด

1.2.2 ศึกษาผลของสัดส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์ ปริมาณไทเทเนียมไดออกไซด์ และ อุณหภูมิการเผาต่อสมบัติต่างๆ ของวัสดุเชิงประกอบ ถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์

1.2.3 ศึกษาผลของการใช้วัสดุเชิงประกอบที่เตรียมได้ในการปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งของ โรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์ม

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ MCKORN UNIVERSITY

ได้วัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์ที่ขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีดและ มีสมบัติที่เหมาะสม ในการลดปริมาณลิกนินของน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์ม

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 อุตสาหกรรมน้ำมันปาล์ม

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมที่มีการเพาะปลูกพืชทางเศรษฐกิจหลากหลายชนิด อาทิ ข้าวเจ้า มันสำปะหลัง ยางพาราและปาล์มน้ำมัน เป็นต้น อุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มเป็น อุตสาหกรรมขนาดใหญ่และเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย และ นับว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญของประเทศไทย โรงงานผลิตน้ำมันปาล์มจำนวนมากตั้งอยู่ใน พื้นที่ของจังหวัดต่างๆ ในภาคใต้ของประเทศไทย เนื่องจากการเพาะปลูกปาล์มน้ำมันได้รับความนิยม มากในพื้นที่ดังกล่าว ในกระบวนการแปรรูปปาล์มน้ำมันให้เป็นน้ำมันปาล์มสามารถทำได้ด้วยวิธีการ สกัดจากส่วนของเปลือกนอกและจากเมล็ดของปาล์มน้ำมัน^[1, 2]

2.1.1 กระบวนการผลิตน้ำมันปาล์ม

กระบวนการผลิตน้ำมันปาล์มจากปาล์มน้ำมันสามารถแบ่งได้เป็น 2 กระบวนการ หลัก ดังนี้

2.1.1.1 กระบวนการสกัดน้ำมันปาล์ม (mill processing)

กระบวนการสกัดน้ำมันปาล์มมีกระบวนการสกัด 2 แบบ คือ แบบ มาตรฐาน (หีบน้ำมันแยก) และแบบหีบน้ำมันผสม โรงงานที่มีกระบวนการสกัดแบบ มาตรฐานเป็นโรงานที่มีกำลังการผลิตสูงและผลิตได้น้ำมันเกรดเอ ส่วนโรงงานที่มี กระบวนการสกัดแบบหีบน้ำมันผสมจะมีกำลังการผลิตค่อนข้างต่ำ ในส่วนของ รูปแบบการสกัดน้ำมันปาล์มแบบโรงงานมาตรฐานแสดงดังรูปที่ 2.1

รูปที่ 2.1 รูปแบบขั้นตอนการสกัดน้ำมันปาล์มแบบโรงงานมาตรฐาน

กระบวนการผลิตน้ำมันปาล์มของโรงงานผลิตน้ำมันแบบมาตรฐานแบ่งได้ เป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) การอบทะลายด้วยไอน้ำ (sterilization) หรือการนึ่งปาล์ม โดยการอบ ปาล์มสดในหม้อนึ่งที่อุณหภูมิ 130 – 135 องศาเซลเซียส ที่ความดัน 2.5 – 3.0 บาร์ เป็นเวลา 50 – 75 นาที ขั้นตอนนี้ช่วยให้ผลปาล์มอ่อนและหลุดจากขั้วผลได้ ง่ายขึ้น

 2.) การแยกผล (stripping) โดยทะลายปาล์มจะถูกส่งเข้าเครื่องเพื่อแยกผล ปาล์มออก และทะลายเปล่าจะถูกแยกออกไปใช้ประโยชน์อื่นๆ เช่น ถมดินในสวน ปาล์ม เป็นต้น หลังจากนั้นนำผลปาล์มที่ได้ไปเข้าเครื่องย่อยผลปาล์มเพื่อแยกส่วน เปลือกและเมล็ดออกจากกัน ขั้นตอนนี้ทำให้ง่ายต่อการนำไปสกัดน้ำมัน

3) การสกัดน้ำมัน (oil extraction) โดยการนำส่วนเปลือกมาอบที่อุณหภูมิ
90 - 100 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 20 - 30 นาที หลังจากนั้นนำเข้าเครื่องหีบหรือ
บีบแบบเกลียวอัดคู่เพื่อให้ได้น้ำมันปาล์มดิบออกมา ซึ่งน้ำมันปาล์มดิบมี
ส่วนประกอบของน้ำมันร้อยละ 66 น้ำร้อยละ 24 และของแข็งร้อยละ 10

4) การทำความสะอาดน้ำมันปาล์มดิบ (clarification) เริ่มด้วยขั้นตอนการ แยกของเหลวและของแข็งออกจากกัน เช่น กากเส้นใยและเศษทราย เป็นต้น โดย การส่งน้ำมันปาล์มดิบที่สกัดได้ไปยังถังกรอง และทำความสะอาดอีกครั้งด้วยเครื่อง เหวี่ยง

2.1.1.2 กระบวนการกลั่นบริสุทธิ์น้ำมันปาล์ม (refine processing)

การกลั่นบริสุทธิ์น้ำมันปาล์มดิบคือกระบวนการทำให้น้ำมันปาล์มดิบที่ได้ จากกระบวนการสกัดมีความบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการบริโภค แบ่งได้เป็น 2 วิธีการ คือ

 วิธีทางกายภาพ (physical or steam refining) เป็นวิธีการใช้น้ำเพื่อ กำจัดกรดไขมันอิสระและสารที่ให้กลิ่น โดยการผ่านไอน้ำเข้าไปในน้ำมันร้อน และ กลั่นแยกกรดไขมัน รวมทั้งสารให้กลิ่นโดยการระเหยออกไป นอกจากนั้นในวิธีนี้ยังมี การกำจัดฟอสโฟลิปิดและฟอกสีของน้ำมันปาล์มด้วย และสุดท้ายนำน้ำมันที่ได้มา กลั่นโดยใช้ไอน้ำ จนได้น้ำมันปาล์มบริสุทธิ์

 2) วิธีทางเคมี (chemical refining) เป็นวิธีการใช้สารเคมีในการกำจัดกรด ไขมันอิสระ นิยมใช้สารละลายโซเดียมไฮดรอกไซด์หรือโซเดียมคาร์บอเนต โดยการ ทำให้เป็นสบู่และแยกออกจากน้ำมัน หลังจากนั้นนำน้ำมันที่ได้มาฟอกสีและกำจัด กลิ่นด้วยไอน้ำ

จากกระบวนการสกัดน้ำมันปาล์มที่ได้กล่าวมาพบว่ามีการใช้น้ำและไอน้ำเป็นปริมาณมากใน หลายกระบวนการ^[3] เช่น การนึ่งปาล์ม และการทำความสะอาดน้ำมันปาล์มดิบ ดังนั้นจึงก่อให้เกิดน้ำ เสียขึ้นระหว่างกระบวนการ^[4-6] ซึ่งน้ำเสียนั้นมีสีน้ำตาลเข้มและเหนียว มีความเป็นมลพิษค่อนข้างสูง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อระบบสภาพพื้นดินและน้ำได้ เนื่องจากมีค่าพารามิเตอร์ต่างๆ สูงมากกว่า มาตรฐาน^[7, 8] เช่น ซีโอดี (chemical oxygen demand; COD) ปีโอดี (biochemical oxygen demand; BOD) ฟีนอล (phenol) ของแข็งแขวนลอยและไขมัน รวมถึงสีและกลิ่น เป็นต้น จึง จำเป็นต้องมีการบำบัดน้ำเสียก่อนจะปล่อยน้ำที่บำบัดแล้วออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะ

2.1.2 ระบบบำบัดน้ำเสียของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม2.1.2.1 การบำบัดด้วยวิธีแบบดั้งเดิม

การบำบัดน้ำเสียหรือน้ำทิ้งจากกระบวนการสกัดน้ำมันปาล์มมี 2 ลักษณะ ดังนี้^[9]

2.1.2.1.1 การบำบัดน้ำเสียขั้นต้น

ในขั้นตอนนี้น้ำเสียที่มีความสกปรกมากและน้อยจะถูกแยกออกจาก กัน สำหรับน้ำเสียที่มีความสกปรกมากจะถูกส่งเข้าการบำบัด โดยการใช้บ่อดัก ไขมันเพื่อให้ไขมันลอยขึ้นเหนือน้ำและกวาดไขมันออก ส่วนตะกอนและสาร แขวนลอยจะตกลงไปที่ก้นของบ่อและกำจัดโดยการขุดลอกก้นบ่อ ส่วนน้ำเสียที่มี ความสกปรกน้อยจะถูกนำกลับไปใช้ใหม่

2.1.2.1.2 การบำบัดน้ำเสียขั้นทุติยภูมิ

ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนการบำบัดด้วยวิธีทางชีวภาพ เนื่องจากในน้ำ เสียมีปริมาณของสารอินทรีย์ที่สูง โดยการกักเก็บน้ำเสียไว้ในบ่อคงตัว (stabilization ponds) หลายๆ บ่อและเรียงกันแบบอนุกรม จึงจำเป็นต้องใช้ พื้นที่มาก ประเภทของบ่อสามารถแบ่งได้โดยลักษณะการทำงานของจุลินทรีย์ มี 3 ประเภท คือ

aerobic pond เป็นบ่อที่มีออกซิเจนละลายอยู่ทั้งบ่อ บ่อนี้มี
ความลึกน้อยที่สุดคือประมาณ 0.3 – 0.45 เมตร อาจมีการเพิ่มออกซิเจนด้วย
การติดตั้งเครื่องเติมอากาศ

 facultative pond เป็นบ่อที่มีออกซิเจนละลายอยู่ทั่วบ่อยกเว้น บริเวณก้นบ่อ ซึ่งเป็นส่วนที่มีสภาพเป็น Anaerobic แต่ส่วนบนของบ่อมีสภาพ เป็น aerobic ทำให้สารอินทรีย์ที่ตกตะกอนเกิดการย่อยในสภาวะไร้อากาศ ความลึกของบ่อนี้ประมาณ 1 – 1.5 เมตร

 anaerobic pond เป็นบ่อที่มีความลึกที่สุดคือ 4 เมตร มี ออกซิเจนละลายอยู่ในน้ำน้อยมาก ใช้สำหรับกักเก็บน้ำเสียที่มีปริมาณ สารอินทรีย์และตะกอนของแข็งมาก

2.1.2.2 การบำบัดด้วยวิธีการหมักก้าซชีวภาพ

การบำบัดน้ำเสียโดยการหมักด้วยกระบวนการทางชีวภาพ^[10] ด้วยจุลินทรีย์ ชนิดไม่ใช้ออกซิเจน (anaerobic microorganism) โดยให้จุลินทรีย์ทำให้หน้าที่ย่อย สลายสารอินทรีย์ในน้ำเสีย ซึ่งเป็นกระบวนการแบบไร้ออกซิเจน ในถังปฏิกิริยาแรก สารอินทรีย์จะถูกเปลี่ยนเป็นกรดไขมันระเหย และในถังปฏิกิริยาที่สอง กรดไขมัน ระเหยจะเปลี่ยนเป็นก๊าซมีเทน (CH₄) กระบวนการนี้เป็นการบำบัดน้ำเสียที่มี ประสิทธิภาพสูง โดยสามารถลดความสกปรกของน้ำเสียได้มากถึงร้อยละ 80 และ สามารถลดกลิ่นได้เนื่องจากเป็นระบบปิด

แต่เนื่องจากสีของน้ำเสียหลังผ่านการบำบัดซึ่งอยู่ในบ่อกักน้ำเสียบ่อสุดท้ายยังคงมีสีน้ำตาล เข้มอยู่ เนื่องจากในน้ำมีส่วนประกอบของลิกนินและสารประกอบฟีนอลิก^[11] เมื่อถูกปล่อยลงสู่แหล่ง น้ำสาธารณะอาจก่อให้เกิดมลภาวะทางน้ำได้ รวมทั้งทำให้แสงสามารถส่องลงสู่ใต้น้ำได้น้อยลง ส่งผล ต่อการสังเคราะห์แสงของพืชใต้น้ำ และปริมาณออกซิเจนใต้น้ำอาจไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตของ สิ่งมีชีวิตใต้น้ำด้วย^[12]

2.2 การกำจัดสีของน้ำทิ้ง

การกำจัดสีของน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรมสามารถทำได้ด้วยเทคโนโลยีการกำจัดสีทั้งทาง กายภาพ ทางเคมีและทางชีวภาพ^[13, 14] ซึ่งมีตัวอย่างเทคโนโลยีต่างๆ ดังนี้

2.2.1 เทคโนโลยีทางกายภาพ (physical technology)

2.2.1.1 การดูดซับโดยใช้ถ่านกัมมันต์

ถ่านกัมมันต์ (activated carbon) เป็นวัสดุที่มีความพรุนตัวและพื้นที่ผิวสูง ส่งผลให้มีสมบัติการดูดซับสารประกอบอินทรีย์ที่ดี

2.2.1.2 การกรองด้วยเยื่อแผ่น

การกรองด้วยเยื่อแผ่น (membrane) แบ่งได้เป็น 2 วิธี คือ ออสโมซิส ย้อนกลับ (reverse osmosis) และนาโนฟิวเตรชัน (nanofiltration) ซึ่งวิธีนาโนฟิว เตรชันมีประสิทธิภาพมากกว่าเนื่องจากมีรูขนาดเล็กกว่าจึงสามารถแยกสีออกจาก น้ำได้ดี ตัวอย่างวัสดุที่ใช้ในวิธีนาโนฟิวเตรชันคือซีโอไลต์เยื่อแผ่น

2.2.2 เทคโนโลยีการกำจัดสีทางเคมี (chemical technology)

2.2.2.1 การสร้างตะกอนรวม (coagulation-flocculation)

เป็นการใช้สารเคมีในการรวมตะกอนซึ่งสามารถกำจัดสีในน้ำได้ สารที่นิยม ใช้ได้แก่ สารส้ม (aluminium sulfate; alum) และปูนขาว (calcium oxide) เพื่อให้มีการทำงานที่ดีจะใช้ร่วมกับสารช่วยให้เกิดตะกอนรวม เช่น พอลิอิเล็กโตร ไลต์ (polyelectrolyte)

2.2.2.2 กระบวนการออกซิเดชันขั้นสูง (advanced oxidation processes; AOPs)

เป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมเพื่อใช้ในการบำบัดน้ำเสียที่มีสารอินทรีย์ที่ย่อย สลายยาก และมีความเป็นพิษสูง ซึ่งแบ่งออกได้ 2 วิธี ดังนี้

 การออกซิเดชันทางเคมี (chemical oxidation) ใช้สารเคมีในการ ออกซิไดซ์สีในน้ำเสีย เช่น ไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ (H₂O₂) โดยทำให้เกิดไฮดรอกซิล เรดิคัล (•OH) ซึ่งเป็นตัวออกซิไดซ์ที่มีความรุนแรง และสามารถย่อยสลาย สารอินทรีย์จนกลายเป็นคาร์บอนไดออกไซด์และน้ำ ซึ่งในวิธีนี้ยังสามารถใช้ ไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ร่วมกับไอออนของเหล็ก (Fe^{2+/3+}) เพื่อเป็นตัวเร่งปฏิกิริยา เรียกว่าปฏิกิริยาเฟนตอน (Fenton) ปฏิกิริยาดังสมการที่ 2.1

 $Fe^{2+} + H_2O_2 \rightarrow Fe^{3+} + \cdot HO$ (สมการ 2.1) และเมื่อ Fe^{2+} ทำปฏิกิริยาจนหมด สามารถใช้แสงอัลตราไวโอเลต (ยูวี; UV) ร่วม ด้วยเพื่อเปลี่ยน Fe^{3+} ไปเป็น Fe^{2+} เรียกว่าปฏิกิริยาเฟนตอนร่วมกับแสง (photo-Fenton process) ดังสมการที่ 2.2

Fe³⁺ + H₂O + UV → Fe²⁺ + H⁺ + •HO (สมการ 2.2)

 กระบวนการโอโซนออกซิเดชัน (ozone oxidation) โดยใช้โอโซน (O₃) ไปออกซิไดซ์พันธะของโมเลกุลที่ทำให้เกิดสีโดยตรง หรือทำให้เกิดไฮดรอกซิลเรดิ คอล เพื่อไปทำลายพันธะของโมเลกุลที่ทำให้เกิดสี และแตกออกกลายเป็นโมเลกุล ขนาดเล็กและทำให้สีหายไป

นอกจากนั้นยังมีการนำทั้ง 2 กระบวนการข้างต้นมาใช้ร่วมกัน และยัง นำมาใช้ร่วมกับแสงอัลตราไวโอเลต ตัวเร่งปฏิกิริยาต่างๆ เพิ่มประสิทธิภาพของการ บำบัดสีในน้ำเสียได้ดีขึ้น

2.2.3 เทคโนโลยีทางชีวภาพ (biological technology)

2.2.3.1 การดูดซับด้วยสาหร่าย (algae absorption)

โดยสาหร่ายจะดูดซับสีภายใต้สภาวะที่มีแสงเปลี่ยนโมกุลที่มีสีให้เป็นไม่มีสี เช่น สาหร่ายช่อพริกไทย (*Caulerpa lentillifera*) มีความสามารถในการดูดซับสี จากโรงงานฟอกย้อมได้

2.2.3.2 การย่อยสลายโดยเชื้อรา (fungi decomposition)

เป็นการสร้างเอ็นไซม์ไปย่อยสลายโมเลกลสีต่างๆ เช่น เชื้อรา Asperieillus fumigates สามารถผลิตสารแลคเคส เปอร์แมงกานิสไซลาเนสไปย่อยสลายลิกนิน ได้

2.2.3.3 การย่อยสลายด้วยแบคทีเรีย (bacteria decomposition)

สามารถลดสีหรือย่อยสลายสีได้หลายประเภท เช่น เชื้อ Pseudomonas sp., Proteus sp. และ Klebsiella sp.สามารถย่อยสีสลายสีรีแอกทีฟเรด 2 ได้

2.3 ลิกนิน (lignin)

ลิกนิน^[15-20] เป็นส่วนประกอบหลักของพืช โดยพบว่าปริมาณของลิกนินที่อยู่ในพืชมีมากถึง ร้อยละ 18 – 35 ขึ้นอยู่กับอายุของพืชนั้นๆ ซึ่งลิกนินทำหน้าที่เพิ่มความแข็งแรงให้กับผนังเซลล์ของ พืช ซึ่งลิกนินเป็นสารพอลิเมอร์อินทรีย์อสันฐาน มีโครงสร้างขนาดใหญ่ น้ำหนักโมเลกุลมาก ใน โครงสร้างของลิกนินประกอบด้วยสารประกอบอะโรมาติกของฟีนอล มาเชื่อมต่อกันแบบ 3 มิติ และมี การเรียงต่อกันอย่างไม่มีรูปแบบ โดยสารประกอบอะโรมาติกพื้นฐานของลิกนินที่มีในธรรมชาติได้แก่ คุมาริลแอลกอฮอล์ (p-coumaryl alcohol) โคนิเฟอริลแอลกอฮอล์ (coniferyl alcohol) และ ไซนาพิลแอลกอฮอล์ (sinapyl alcohol) มีโครงสร้างดังรูปที่ 2.2 ซึ่งสารประกอบทั้ง 3 ชนิดนี้ เชื่อมต่อกันด้วยพันธะชนิดต่างๆ จนกลายเป็นลิกนินที่มีโครงสร้างขนาดใหญ่ รูปที่ 2.3 แสดงตัวอย่าง โครงสร้างของลิกนินที่พบได้ในธรรมชาติ ยิ่งไปกว่านั้นลิกนินเป็นสารประกอบที่มีความต้านทานต่อ การย่อยสลายด้วยจุลินทรีย์และสารเคมีที่สูง จึงทำให้กำจัดสารประกอบลิกนินในน้ำออกได้ยาก

รูปที่ 2.2 โครงสร้างของสารประกอบพื้นฐานของลิกนิน^[21]

รูปที่ 2.3 ตัวอย่างโครงสร้างของลิกนินในธรรมชาติ^[22]

การพิจารณาหาลิกนินและสารประกอบที่เกิดจากการย่อยสลายของลิกนินในน้ำมีหลากหลาย วิธี^[23-26] เช่น Fourier-Transform Infrared Spectroscopy (FTIR), Total Organic Carbon (TOC), Nuclear magnetic resonance spectroscopy (NMR), Gas chromatography-mass Spectrometry (GC-MS) และ High-Performance Liquid Chromatography (HPLC) เป็นต้น ซึ่ง วิธีที่ง่าย ราคาประหยัดและนิยมใช้ในการวิเคราะห์วิธีหนึ่งคือวิธีการวิเคราะห์ความเข้มข้นของ สารละลายลิกนินด้วยเทคนิค UV/Vis Adsorption Spectroscopy ด้วยเครื่อง UV/Vis Spectrophotometer โดยพิจารณาค่าการดูดกลืนแสงที่ความยาวคลื่น 280 นาโนเมตร ซึ่งแสดงถึง การมีของกลุ่ม conjugated phenolic ในลิกนิน^[27] โดยค่าการดูดกลืนแสงที่ความยาวคลื่นนั้นๆ จะ เปลี่ยนแปลงตามความเข้มข้นของสารละลายและระยะทางของลำแสงที่เดินทางผ่านสารละลาย มี ความสัมพันธ์ตามกฎของเบียร์-แลมเบิร์ท^[28] ดังสมการที่ 2.3

CHULALA = Ebc INIVERSITY (สมการ 2.3)

A = ค่าการดูดกลื่นแสง

b = ระยะทางของลำแสงที่เดินทางผ่านสารละลาย (เซนติเมตร)

c = ความเข้มข้นของสารละลาย (โมลาร์, โมลต่อลิตร)

โดยมีลักษณะของแถบการดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินเมื่อความเข้มข้นเปลี่ยนไป เนื่องจากลิกนินถูกย่อยสลายที่เวลาต่างๆ แสดงดังรูปที่ 2.4

รูปที่ 2.4 แถบการดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินเมื่อความเข้มข้นเปลี่ยนไปเนื่องจากลิกนินถูกย่อย สลายที่เวลาต่างๆ^[29]

ลิกนินถูกพบในน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษเป็นปริมาณมาก รวมทั้ง อุตสาหกรรมผลิตน้ำตาล^[30, 31] เนื่องจากวัตถุดิบหลักในกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมเหล่านี้เป็น พืช จึงทำให้มีลิกนินปะปนกับน้ำออกมาจากกระบวนการผลิต สีน้ำตาลเข้มที่อยู่ในน้ำทิ้งจาก โรงงานผลิตน้ำมันปาล์มนั้นเกิดจากสารอินทรีย์กลุ่มลิกนิน^[11] ซึ่งมีรายงานว่าสารประกอบลิกนิน-แทน นินที่เจือปนในน้ำอาจมีผลต่อการหายใจของปลา ส่งผลให้เกิดการตายของปลาในแหล่งน้ำได้^[32] มี งานวิจัยมากมายที่พยายามลดสีของน้ำเสียที่เกิดจากลิกนินด้วยวิธีต่างๆ ตัวอย่างเช่น การใช้วิธีทาง ไฟฟ้าเคมี^[33] วิธีการดูดซับด้วยถ่านกัมมันต์^[34] กระบวนการสร้างตะกอนรวม^[12] และอีกวิธีที่เป็นที่ นิยมมากคือวิธีการย่อยสลายด้วยโฟโตแคตาลิสต์ชนิดต่างๆ แต่เนื่องจากน้ำเสียที่มีส่วนประกอบของ ลิกนินมักจะมีสีน้ำตาลเข้มซึ่งอาจส่งผลต่อการทำงานของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ซึ่งต้องการแสงเป็น ตัวกระตุ้น ดังนั้นการพัฒนาให้วัสดุโฟโตแคตาลิสต์สามารถลอยอยู่บริเวณผิวน้ำได้ อาจส่งผลให้ ประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินสูงขึ้น

2.4 โฟโตแคตาลิสต์ (photocatalyst)

โฟโตแคตาลิสต์หรือสารตัวเร่งปฏิกิริยาเชิงแสงคือสารกึ่งตัวนำ (semiconductor) ที่ย่อย สารอินทรีย์ และสารอนินทรีย์บางชนิดได้^[35] เมื่อถูกกระตุ้นด้วยแสง และเกิดปฏิกิริยาที่เรียกว่า ปฏิกิริยาใช้ตัวเร่งโดยอาศัยแสง หรือปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก (photocatalytic reaction)^[36] โดย ปฏิกิริยาดังกล่าวเกิดจากการที่โฟโตแคตาลิสต์ได้รับพลังงานแสงหรือโฟตอน (photon) ส่งผลทำให้ เกิดการเคลื่อนที่ของอิเล็กตรอน (electron, e⁻) จากแถบวาเลนซ์ (valence band, VB) ไปยังแถบ ตัวนำ (conduction band, CB) ก่อให้เกิดโฮล (hole, h⁺) ขึ้นในแถบวาเลนซ์ของโมเลกุล (สมการที่ 2.4)

กลไกการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ภายใต้แสงกระตุ้น ดังแสดงใน รูปที่ 2.5

รูปที่ 2.5 กลไกการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกของโฟโตแคตาลิสต์ภายใต้แสงกระตุ้น^[37]

หลังจากนั้นโฮลในแถบวาเลนซ์จะทำปฏิกิริยาออกซิเดซันกับน้ำที่สัมผัสกับผิวของโฟโตแคตาลิสต์ ได้ ผลิตภัณฑ์เป็นไฮโดรเจนไออน (H⁺) และไฮดรอกซิลเรดิคอล (สมการที่ 2.5) ส่วนอิเล็กตรอนในแถบ ตัวนำ จะทำปฏิกิริยารีดักชันกับออกซิเจนที่สัมผัสกับผิวของโฟโตแคตาลิสต์ ได้ผลิตภัณฑ์เป็นซุปเปอร์ ออกไซด์ (•O₂⁻) (สมการที่ 2.7) ซึ่งซุปเปอร์ออกไซด์และไฮดรอกซิลเรดิคอลมีความสามารถในการ รีดิวซ์และออกซิไดซ์ที่ดี หลังจากนั้นซุปเปอร์ออกไซด์และไฮดรอกซิลเรดิคอลมีความสามารถในการ รีดิวซ์และออกซิไดซ์ที่ดี หลังจากนั้นซุปเปอร์ออกไซด์จะไปทำปฏิกิริยากับไฮโดรเจนไออนได้เป็น ไฮโดรเจนเปอโรซิลเรดิคอล (HO₂•⁻) (สมการที่ 2.8) ซึ่งไฮโดรเจนเปอโรซิลเรดิคอลสามารถ เกิดปฏิกิริยากันเองได้เป็นไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ (H₂O₂) และออกซิเจน (สมการที่ 2.9) ไฮโดรเจน เปอร์ออกไซด์ที่เกิดขึ้นสามารถรับอิเล็กตรอนจากแถบตัวนำหรือจากซุปเปอร์ออกไซด์ได้ และเกิด เป็นไฮดรอกซิลเรดิคอล (สมการที่ 2.10 และ 2.11) ซึ่งไฮดรอกซิลเรดิคอลเป็นตัวออกซไดซ์ที่สำคัญใน การทำลายพันธะของสารอินทรีย์ (สมการที่ 2.12) และเกิดต่อไปจนได้ผลิตภัณฑ์สุดท้ายเมื่อสิ้นสุด ปฏิกิริยาคือ น้ำและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งในบางครั้งอิเล็กตรอนและโฮลที่เกิดขึ้นอาจเกิดการ รวมกลับเข้าหากันใหม่ (electron-hole recombination) ทำให้ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกเกิดขึ้นได้ ไม่ดี และส่งผลให้ประสิทธิภาพของโพโตแคตาลิสต์นั้นลดน้อยลง^[38-40] ปฏิกิริยาออกซิเดชัน

 $H_2O + h^+ \rightarrow H^+ + \bullet OH$ (สมการ 2.5)

ปฏิกิริยารีดักชัน

$$HO_2 \bullet^{-} + HO_2 \bullet^{-} \longrightarrow H_2O_2 + O_2$$
 (สมการ 2.9)

$$H_2O_2 + e^- \rightarrow \bullet OH + HO^-$$
 (สมการ 2.10)

$$H_2O_2 + •O_2^- → •OH + HO^- + O_2$$
 (สมการ 2.11)

ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกจะสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อแสงที่มากระตุ้นโฟโตแคตาลิสต์มีพลังงานสูงกว่า หรือเท่ากับช่องว่างแถบพลังงาน (band gap energy) ของสารกึ่งตัวนำนั้น ช่องว่างแถบพลังงานคือ ระยะห่างระหว่างแถบวาเลนซ์และแถบตัวนำ ซึ่งสารกึ่งตัวนำแต่ละชนิดมีช่องว่างแถบพลังงานไม่ เท่ากัน ดังแสดงในรูปที่ 2.6

รูปที่ 2.6 ความแตกต่างกันของระดับช่องว่างพลังงานแถบวาเลนซ์ (VB) และแถบตัวนำ (CB) ของ วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ชนิดต่างๆ^[41]

โดยช่องว่างแถบพลังงานมีค่าแปรผันกลับกับความยาวคลื่นแสง แสงที่มีพลังงานมากพอที่จะสามารถ กระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกได้นั้น คำนวนจากสมการความสัมพันธ์ของพลังงานและความ ยาวคลื่นแสง^[42] ดังสมการที่ 2.13 นอกจากนั้น ระดับพลังงานของสารกึ่งตัวนำจำเป็นต้องมีค่า ครอบคลุมค่าศักย์ไฟฟ้าคู่ปฏิกิริยารีดอกซ์ของปฏิกิริยาที่ต้องการให้เกิดด้วย เพื่อให้เกิดปฏิกิริยารี ดอกซ์และเกิดตัวออกซิไดซ์ตามที่ต้องการ

Eg (J) =
$$hV = hc/\lambda$$
 (สมการ 2.13)
โดยที่ E = พลังงานโฟตอน (จูล)
 $h = ค่าคงที่ของแพลงค์ (6.625 × 10-34 จูล-วินาที) $V = ความถี่ (วินาที-1)$
 $c = ความเร็วแสง (3 × 108 เมตร/วินาที) $\lambda = ความยาวคลื่นแสง (เมตร)$$$

การใช้โฟโตแคตาลิสต์ในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำเสียถือได้ว่าเป็นการบำบัดน้ำเสียด้วย กระบวนการออกซิเดชันขั้นสูงเช่นกัน^[43]

2.5 ไทเทเนียมไดออกไซด์ (titanium dioxide, TiO_2)

ไทเทเนียมไดออกไซด์^[44, 45] เป็นวัสดุอนินทรีย์ที่ประกอบด้วยธาตุไทเทเนียม (titanium; Ti) จำนวน 1 โมล และออกซิเจน (oxygen; O) จำนวน 2 โมล ซึ่งไทเทเนียมไดออกไซด์ตามธรรมชาติมี รูปผลึกหรือเฟสทั้งหมด 3 รูป คือ รูไทล์ (rutile) อนาเทส (anatase) และบรูไคต์ (brookite) ไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในการใช้ย่อยสลายสารพิษ ทั้งในน้ำและอากาศ ซึ่งไทเทเนียมไดออกไซด์เฟสอนาเทสมีค่าช่องว่างแถบพลังงานเท่ากับ 3.2 อิเล็กตรอนโวลต์ (3.2 eV) สามารถถูกกระตุ้นด้วยแสงที่มีความยาวคลื่นน้อยกว่าหรือเท่ากับ 388 นา โนเมตร ซึ่งอยู่ในช่วงของแสงยูวี (ความยาวคลื่น 200-400 นาโนเมตร) นอกจากนั้นไทเทเนียมได ออกไซด์ยังมีความเสถียรและไม่เป็นพิษจึงไม่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม ในปัจจุบันนี้ไทเทเนียมได ออกไซด์ที่มีการนำมาใช้งานในด้านโฟโตแคตะลิสต์มากที่สุดชนิดหนึ่งคือไทเทเนียมไดออกไซด์ พี 25 (Degussa P25) ประกอบด้วยไทเทเนียมที่มีรูปผลึกแบบอนาเทสร้อยละ 70 และรูไทล์ร้อยละ 30 โดย น้ำหนัก^[41]

แต่เนื่องจากการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ในรูปแบบผงซึ่งมีขนาดเล็กระดับนาโนเมตรมีปัญหา ในด้านการเคลื่อนย้าย การแยกผงหลังการบำบัดและการนำกลับมาใช้ซ้ำ จึงมีหลายงานวิจัยที่ พยายามนำผงไทเทเนียมไดออกไซด์มาตรึงรูปหรือเคลือบอยู่บนผิวของวัสดุอื่นๆ เช่น high-density polyethylene (HDPE)^[46] ผ้าใยแก้ว^[47, 48] และโฟมซิลิคอนคาร์ไบด์^[49]

Vargova และผู้ร่วมวิจัย^[50] ได้ศึกษากระบวนการเชิงแสงในการเปลี่ยนแปลงของฟีนอลของ ฟิล์มหนาของไทเทเนียมไดออกไซด์บนอะลูมินาโฟมที่มีรูพรุนขนาดใหญ่ที่ไขว้กันเหมือนแห โดยใช้ ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 เคลือบลงบนโฟมอะลูมินาด้วยวิธีการชุบเคลือบ ในการเคลือบไทเทเนียม ไดออกไซด์ P25 นั้น ทำโดยผสมผงไทเทเนียมไดออกไซด์และสารช่วยกระจายตัว บดผสมด้วยการบด ด้วยลูกบดเป็นเวลา 24 ชั่วโมง หลังจากนั้นนำอะลูมินาโฟมมาซุบในสารแขวนลอยเป็นเวลา 5 นาที และซุบอีกครั้งเป็นเวลา 10 นาที ในบ่ออัลตราโซนิก ทำให้ชิ้นงานแห้งด้วยการอบในไอน้ำร้อน สุดท้าย นำโฟมอะลูมินาที่เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 มาเผาที่อุณหภูมิ 600 และ 700 องศา เซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ด้วยอัตราการเผา 60 องศาเซลเซียสต่อนาที และนำไปทดสอบการ ย่อยสลายฟีนอลความเข้มข้น 0.5 มิลลิโมลต่อลิตร ภายใต้หลอดยูวี 400 วัตต์ โดยมีการติดตั้งการ ทดสอบดังรูปที่ 2.7 จากรูปจะเห็นได้ว่ามีการใช้ลมเป่าเข้าในสารละลายเพื่อให้เกิดการเคลื่อนที่ของ สารละลายเข้าไปในโพรงเปิดของโฟมอะลูมินา และตรวจวัดความเปลี่ยนแปลงของสารละลายฟีนอล โดยการพิจารณาค่าปริมาณคาร์บอนในสารอินทรีย์รวม (Total Organic Carbon)

รูปที่ 2.7 ภาพแสดงการติดตั้งการทดสอบการย่อยสลายฟีนอลภายใต้หลอดยูวี^[50]

จากผลการทดลองพบว่าโฟมอะลูมินาที่เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 มีความหนา ของชั้นเคลือบอยู่ในช่วง 5 – 10 ไมโครเมตร ผิวเคลือบมีลักษณะแสดงดังรูปที่ 2.8 และมีผลการย่อย สลายฟีนอลโดยเปรียบเทียบระหว่างการใช้ผงของไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 และการใช้โฟมอะลูมินา ที่เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 หลังเผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส ดังรูปที่ 2.9 จากผล การทดลองพบว่าการใช้โฟมอะลูมินาเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์สามารถย่อยสลายฟีนอลในน้ำ ได้ แต่มีอัตราการย่อยสลายที่ต่ำกว่าการใช้ผงไทเทเนียมไดออกไซด์

รูปที่ 2.8 พื้นผิวของเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 บนโฟมอะลูมินาหลังเผา ที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส^[50]

นอกจากนั้นยังมีการเพิ่มประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ของไทเทเนียมไดออกไซด์ ให้สามารถเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกได้ภายใต้การฉายแสงในช่วงที่ตามองเห็น (visible light) ซึ่งมี ความยาวคลื่นมากกว่าและมีพลังงานน้อยกว่าแสงยูวี และยังช่วยให้ใช้งานวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ภายใต้ แสงจากดวงอาทิตย์ได้ด้วย การเพิ่มประสิทธิภาพนี้ทำได้หลายวิธี^[36] เช่นการเติมด้วยโลหะ (metal doping) การเติมด้วยอโลหะ (anion doping) การต่อประกบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ที่มี แถบพลังงานต่ำกว่า (coupling) และการทำอนุภาคแกนกลางและเปลือกหุ้ม (core/shell particle) ในที่นี้ขอยกตัวย่างงานวิจัยที่ใช้การทำอนุภาคแกนกลางและเปลือกหุ้มเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการ ย่อยสลายสารอินทรีย์คือ Ullah และผู้ร่วมวิจัย^[51] ได้ปรับปรุงสมบัติโฟโตแคตาไลติกของอนุภาค ขนาดนาโนที่มีชิลิกาเป็นแกนกลางและมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้ม (core/shell SiO₂/TiO₂ nanoparticle) โดยทำการย่อยสลายคริสตอลไวโอเลตด้วยอนุภาคขนาดนาโนที่มีชิลิกาเป็นแกนกลาง และมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้มภายใต้แสงจากหลอดซีนอนโดยกรองคลื่นแสงช่วงยูวีบีและ ยูวีซีออก จากผลการทดลองพบว่าการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ร้อยละ 30 สามารถย่อยสลายคริสตอล ไวโอเลตได้เร็วที่สุดเมื่อเทียบกับการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ร้อยละ 10 20 และ 35 และยังพบว่า อนุภาคขนาดนาโนที่มีซิลิกาเป็นแกนกลางและมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้มมีประสิทธิภาพที่ ดีกว่าการใช้ผงไทเทเนียมไดออกไซด์เพียงอย่างเดียว

2.6 ไพไรต์ (pyrite)

ไพไรต์^[52] หรือไอรอนไดซัลไฟด์ (FeS₂) ในบางครั้งเรียกว่า ทองของคนโง่ (Fools Gold) เนื่องจากมีสีและรูปร่างคล้ายทอง ไพไรต์คือแร่ที่พบได้ในธรรมชาติ และมักพบเกิดร่วมกับ แร่มาร์คาไซต์ (marcasite) ซึ่งมีองค์ประกอบทางเคมีเหมือนกันแต่ต่างกันที่ระบบผลึก

มาร์คาไซต์เป็นแร่ที่นำมาทำเป็นเครื่องประดับมากมายเนื่องจากผิวมีการสะท้อนแสงที่ดี โดย สามารถใช้ตกแต่งร่วมกับเครื่องประดับชนิดอื่นๆ เช่น เครื่องเงิน และเพชรเทียมที่ทำจากเซอร์โคเนีย รูปที่ 2.10 (ก) แสดงลักษณะของแร่มาร์คาไซต์ และ (ข) เข็มกลัดมาร์คาไซต์ที่ทำจากโลหะเงินและไพ ไรต์ โดยในกระบวนการเจียระไนเครื่องประดับมาร์คาไซต์จะเกิดเศษของมาร์คาไซต์ขึ้น ซึ่งอาจมีการ เจือปนของสารต่างๆ เช่น สารหล่อลื่น ขี้ผึ้ง และอาจรวมถึงเศษอัญมณีที่ใช้ตกแต่งร่วมกัน เช่น เพชร เทียมที่ทำจากเซอร์โคเนีย เป็นต้น เนื่องจากการเจียระไนเป็นการใช้แรงเพื่อเสียดสีหรือขัดผิวของมาร์ คาไซต์ จึงมีความร้อนและแรงกระทำต่อมาร์คาไซต์ ส่งผลให้มาร์คาไซต์เปลี่ยนเฟสเป็นไพไรต์^[53]

รูปที่ 2.10 (ก) ลักษณะของแร่มาร์คาไซต์ (ข) เข็มกลัดมาร์คาไซต์ที่ทำจากโลหะเงินและไพไรต์^[54, 55]

เนื่องจากไพไรต์มีสมบัติการดูดกลืนแสงที่ดี มีแถบพลังงานแคบเพียง 0.95 อิเล็กตรอนโวลต์ ไม่เป็นพิษ และอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมได้^[56] นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยที่ได้ศึกษาสมบัติทางผิวของไพ ไรต์ซึ่งมีผลต่อการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ^[57, 58] พบว่าเมื่อไพไรต์อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีน้ำและ ออกซิเจน ไพไรต์สามารถเกิดปฏิกิริยาออกซิเดชันได้ โดยออกซิเจนที่ละลายอยู่ในน้ำเป็นตัวออกซิไดซ์ ดังสมการที่ 2.14 – 2.16

และอาจผลิตไฮดรอกซิลเรดิคอลและไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ได้ในกระบวนการออกซิเดชันดังสมการ 2.17 – 2.23 ส่วนที่สภาวะ pH ต่ำกว่า 3 พบว่าเฟอร์รัสไอออน (Fe^{II}) จะละลายออกมาทันทีเมื่อ กระจายไฟไรต์ในน้ำ และทำปฏิกิริยากับออกซิเจนที่ละลายอยู่ในน้ำด้วยกลไกการเกิดปฏิกิริยา Haber-Weiss ได้เป็นซุปเปอร์ออกไซด์และไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ (สมการที่ 2.17 และ 2.18) ซึ่ง อาจทำให้เกิดปฏิกิริยาเฟนตอนขึ้นได้ (สมการ 2.19) และเมื่อ pH อยู่ในช่วงกรดถึงกลางปฏิกิริยาการ ปลดปล่อยเฟอรัสไอออนจะหยุดและเปลี่ยนเป็นปฏิกิริยาออกซิเดชันทันที (สมการ 2.20) เมื่ออยู่ใน สภาวะที่เป็นกลางจะมีเฟอร์ริกไอออน (Fe^{III}) เกิดที่ผิวของไฟไรต์ ซึ่งการเกิดเฟอร์ริกไอออนอาจส่งผล ต่อการเกิดไฮดรอกซิลเรดิคอลและไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ได้ (สมการที่ 2.21 และ 2.22) ยิ่งไปกว่า นั้น ไฮดรอกซิลเรดิคอลยังสามารถรวมตัวกันได้เป็นไฮไรเจนเปอร์ออกไซด์ได้ (สมการที่ 2.23)

$Fe_{aqueous}^{\parallel} + O_2 \rightarrow Fe_{aqueous}^{\parallel} + O_2^{-1}$	สมการ 2.17
$Fe_{aqueous}^{\parallel} + O_2 + 2H^+ \longrightarrow Fe_{aqueous}^{\parallel} + H_2O_2$	สมการ 2.18
$Fe^{2+} + H_2O_2 \longrightarrow Fe^{3+} + \bullet OH + OH^-$	สมการ 2.19
$\operatorname{Fe}_{\operatorname{pyrite}}^{H} + \operatorname{O}_{2} \longrightarrow \operatorname{Fe}_{\operatorname{pyrite}}^{H} + \operatorname{O}_{2}^{-}$	สมการ 2.20
$Fe_{pyrite}^{H} + \bullet O_2^{-} + 2H^+ \longrightarrow Fe_{pyrite}^{H} + H_2O_2$	สมการ 2.21
$Fe_{pyrite}^{\parallel} + H_2O \longrightarrow Fe_{pyrite}^{\parallel} + \bullet OH$	สมการ 2.22
$2 \bullet OH \longleftrightarrow H_2O_2$	สมการ 2.23

จากการเกิดไฮดรอกซิลเรดิคอลจากปฏิกิริยาดังกล่าวจึงสามารถเกิดการย่อยสลาย สารอินทรีย์ในน้ำได้ และยังสามารถเกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยแสงอีกด้วย

มีงานวิจัยมากมายเกี่ยวกับการใช้ไพไรต์ในการดูดซับและย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ ตัวอย่างเช่น Liu และผู้ร่วมวิจัย^[59] ได้สังเคราะห์และทดสอบสมบัติการดูดซับและการเกิดปฏิกิริยา โฟโตแคตาไลติกของไพไรต์ โดยการสังเคราะห์ไฟไรต์ด้วยวิธีการโซลโวเทอร์มอล (solvothermal) ที่ อุณหภูมิ 160 180 และ 200 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 20 ชั่วโมง ซึ่งพบว่าที่อุณหภูมิ 200 องศา เซลเซียส เกิดเฟสไฟไรต์ที่สมบูรณ์ที่สุด โดยองค์ประกอบทางเฟสและโครงสร้างทางจุลภาคของไฟไรต์ แสดงดังรูปที่ 2.11 และนำไปทดสอบการดูดซับและโฟโตแคตาไลติก โดยนำไปทดสอบกับสารละลาย
5 ชนิด คือ เมทิลีน บลู (methylene blue) ซาฟรานีน ที (safranine T) เมทิลออเรนจ์ (methyl orange) โรดามีน บี (rhodamine B) และ ไพโรนีน บี (pyronine B) ความเข้มข้น 1×10⁻⁵ โมลต่อ ลิตร ปริมาณ 50 มิลลิลิตร โดยใช้ผงไพไรต์ 50 มิลลิกรัม ปั่นผสมในที่มืดเป็นเวลา 50 นาที เพื่อให้การ ดูดซับและการคายออกอยู่ในสภาวะสมดุล ก่อนนำไปฉายแสงด้วยหลอดยูวี 40 วัตต์

รูปที่ 2.11 (ก) XRD pattern และ (ข) โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์^[59]

จากการทดลองแสดงดังรูปที่ 2.12 (ก) – (จ) พบว่าความเข้มข้นของสารละลายทุกชนิดลดลง โดยการใช้ผงไพไรต์ที่สังเคราะห์ได้ เนื่องจากสมบัติทางเคมีพื้นผิวและการดูดซับของผงไพไรต์ และ หลังจากฉายแสงพบว่าอัตราการย่อยสลายของสารละลายแต่ละชนิดมีค่าไม่เท่ากัน โดยอัตราการย่อย สลายของโรดามีน บี เมทิลออเรนจ์ ไพโรนีน บี เมทิลีน บลู และ ซาฟรานีน ที มีค่าร้อยละ 14.8 11.5 8.6 7.7 และ 6 ตามลำดับ โดยเรียงจากสารละลายมีอัตราการย่อยสลายจากมากไปน้อย และเมื่อ พิจารณาอัตราการย่อยสลายรวมพบว่าอัตราการย่อยสลายของสารซาฟรานีน ที เมทิลีน บลู เมทิลออ เรนจ์ โรดามีน บี และไพโรนีน บี มีค่าร้อยละ 94.8 87.9 70.1 57.8 และ 56.3 ตามลำดับ โดยเรียง จากสารละลายมีอัตราการย่อยสลายจากมากไปน้อย

รูบท 2.12 ยุตร หารยอยสสายของสารสะสายสอยม 5 ชนต (ก) เมทสน บลู (ช) ซาพรานน (ค) เมทิลออเรนจ์ (ง) โรดามีน บี และ (จ) ไพโรนีน บี^[59]

หลังจากนั้นนำสารละลายที่มีผงไพไรต์กระจายตัวหลังการทดสอบการย่อยสลายด้วยแสง ไป เก็บไว้ในที่มืดเป็นเวลา 24 ชั่วโมง พบว่าอัตราการย่อยสลายของสารละลายมีค่าเพิ่มขึ้นทุกสารละลาย เนื่องจากการดูดซับของผงไพไรต์มีประสิทธิภาพสูง โดยมีข้อมูลรวมของอัตราการย่อยสลายของ สารละลายทั้ง 5 ชนิด แสดงดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 อัตราการย่อยสลายของสีย้อมชนิดต่างๆ ด้วยผงไพไรต์^[59]

Dyes	Adsorption ratio (after 50 min)	Photocatalytic degradation ratio (after 90 min)	Degradation ratio (after 140 min)	Degradation ratio (after 24 h)
Methylene blue	80.2%	7.7%	87.9%	99.2%
Safranine T	88.8%	6%	94.8%	99.5%
Methyl orange	58.6%	11.5%	70.1%	87.9%
Rhodamine B	43.0%	14.8%	57.8%	97.0%
Pyronine B	47.7%	8.6%	56.3%	97.9%

รวมทั้งการใช้ไพไรต์ร่วมกับไทเทเนียมในการผลิตก๊าซไฮโดรเจนด้วยการแยกน้ำด้วย ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก^[60] โดยการทำเป็นวัสดุเชิงประกอบที่มีไฟไรต์เป็นแกนกลางและมีไทเทเนียม ไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้ม (core/shell FeS₂/TiO₂) จากผลการทดลองพบว่าวัสดุเชิงประกอบที่มีไพ ไรต์เป็นแกนกลางและมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้มที่มีปริมาณไฟไรต์ร้อยละ 10 โดยน้ำหนัก ผลิตก๊าซไฮโดรเจนได้ปริมาณ 9.8 มิลลิโมล ในเวลา 10 ชั่วโมง ภายใต้การฉายด้วยแสงยูวี ซึ่งมากกว่า การใช้เพียงไทเทเนียมไดออกไซด์หรือไฟไรต์เท่านั้น เนื่องจากวัสดุที่สังเคราะห์ได้มีค่าแถบพลังงานต่ำ กว่าไทเทเนียมไดออกไซด์

2.7 ถ่านกัมมันต์ (activated Carbon)

ถ่านกัมมันต์^[61-63] เป็นวัสดุคาร์บอนอสัณฐานที่มีโครงสร้างเป็นรูพรุนตั้งแต่ขนาดเล็ก (นาโนเมตร) จนถึงขนาดใหญ่ (ไมโครเมตร) ดังรูปที่ 2.13 ^[64] และมีพื้นที่ผิวจำเพาะสูงประมาณ 950 - 1000 ตารางเมตร/กรัม ทำให้สามารถนำมาใช้เป็นวัสดุช่วยดูดซับสารอินทรีย์และอนินทรีย์ ต่างๆ ที่ปนเปื้อนอยู่ในน้ำหรือในอากาศได้เป็นอย่างดี ถ่านกัมมันต์ผลิตได้โดยนำวัสดุที่มีองค์ประกอบ หลักเป็นคาร์บอนเช่น ถ่านหิน ถ่านไม้ ถ่านกะลามะพร้าว เป็นต้น มาผ่านกระบวนการก่อกัมมันต์ด้วย วิธีทางกายภาพหรือทางเคมีเพื่อให้ได้วัสดุที่มีสีดำและความพรุนตัวสูง

รูปที่ 2.13 ลักษณะรูพรุนภายในอนุภาคถ่านกัมมันต์^[64]

มีงานวิจัยมากมายที่นำถ่านกัมมันต์มาศึกษาการดูดซับสารอินทรีย์ชนิดต่างๆ รวมถึงลิกนินใน น้ำ ตัวอย่างเช่น Mohan และ Karthikeyan^[34] ได้ศึกษาการกำจัดสีของลิกนินและแทนนินจาก สารละลายด้วยการดูดซับของถ่านกัมมันต์ โดยใช้ถ่านกัมมันต์ปริมาณ 200 มิลลิกรัม เติมลงใน สารละลายแทนนิน/ลิกนิน ความเข้มข้น 50 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 50 มิลลิลิตร จากผลการ ทดลองพบว่าสีของสารละลายที่เกิดจากแทนนินและลิกนินสามารถลดลงได้มากถึงร้อยละ 74 และ 86 ภายในเวลา 1 ชั่วโมง

นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยที่นำถ่านกัมมันต์มาทำงานร่วมกับไทเทเนียมไดออกไซด์เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก^[65-68] ตัวอย่างเช่น Wang และผู้ร่วมวิจัย^[69] ได้ ศึกษาการย่อยสลายเมทิลออเรนจ์ด้วยวัสดุเชิงประกอบนาโนไทเทเนียมไดออกไซด์ถูกตรึงรูปบน ถ่านกัมมันต์ที่มีความพรุนตัวแตกต่างกัน โดยเติมถ่านกัมมันต์ขนาด 0.15 ถึง 0.25 มิลลิเมตร ลงใน สารละลายสำหรับสังเคราะห์ไทเทเนียมไดออกไซด์ นำสารละลายที่ผสมแล้วไปสังเคราะห์ด้วยวิธี ไฮโดรเทอมัลที่อุณหภูมิ 180 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 8 ชั่วโมง และเผาที่ 600 องศาเซลเซียส 2 ชั่วโมง ได้วัสดุเชิงประกอบรูปที่ 2.14

รูปที่ 2.14 โครงสร้างทางจุลภาคของ (1) ถ่านกัมมันต์ (2) ไทเทเนียมไดออกไซด์ (3) (4) และ (5) วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียม/ถ่านกัมมันต์^[69]

เห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีอนุภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์ปกคลุมบนผิวของถ่านกัมมันต์ หลังจากนั้น นำวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ถ่านกัมมันต์ ปริมาณ 0.5 กรัม ที่ผ่านการทำให้อิ่มตัวด้วย การแช่ในสารละลายเมทิลออเรนจ์ ไปทดสอบการย่อยสลายเมทิลออเรนจ์ที่มีความเข้มข้น 50 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 250 มิลลิลิตร โดยใช้หลอดอัลตราไวโอเลตความเข้ม 300 วัตต์ จากผล การทดลองพบว่าการใช้วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ถ่านกัมมันต์ สามารถย่อยสลาย เมทิลออเรนจ์ได้ดีกว่าการใช้อานุเข็งประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ถ่านกัมมันต์ สามารถย่อยสลาย เมทิลออเรนจ์ได้ดีกว่าการใช้ผงไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับผงถ่านกัมมันต์ในปริมาณเท่ากัน เนื่องจากการช่วยดูดซับของถ่านกัมมันต์นำพาโมเลกุลของเมทิลออเรนจ์มาสัมผัสที่ผิวของ ไทเทเนียมไดออกไซด์ซึ่งถูกตรึงอยู่ที่ผิวภายนอกของถ่านกัมมันต์ดังแสดงในรูปที่ 2.15 ส่งผลให้ ไทเทเนียมไดออกไซด์สามารถย่อยสลายเมทิลออเรนจ์ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น นอกจากนั้นยังพบว่า ปริมาณของไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เกาะอยู่บนผิวของถ่านกัมมันต์และปริมาณเมโซพอร์ (mesopore) ของถ่านกัมมันต์มีอิทธิพลต่อการย่อยสลายเมทิลออเรนจ์

รูปที่ 2.15 ภาพวาดแสดงการย่อยสลายเมทิลออเรนจ์ด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ ตรึงบนถ่านกัมมันต์^[69]

2.8 ซีโอไลต์ (zeolite)

ซีโอไลต์^[70, 71] คือวัสดุสัณฐานที่ประกอบด้วยธาตุอะลูมิเนียม (aluminum; Al) ซิลิคอน (silicon; Si) และออกซิเจน (oxygen; O) มาประกอบเป็นหน่วยย่อยของซีโอไลต์ คือ [SiO₄]⁴⁺ และ [AlO₄]⁵⁻ โดยมีอะตอมของอะลูมิเนียมหรือซิลิคอน 1 อะตอมอยู่ตรงกลาง และออกซิเจน 4 อะตอมอยู่ ที่มุมของทรงสี่หน้า (tetrahedron) หน่วยย่อยทั้ง 2 ชนิดนี้มาประกอบกันเป็นโครงสร้างผลึก โดยต่อ กันที่มุมของทรงสี่หน้า และเกิดเป็นโครงร่าง 3 มิติ ดังรูปที่ 2.16 และก่อให้เกิดโพรงขนาดต่างๆ ขึ้น ซึ่งขนาดที่แตกต่างกันขึ้นกับประเภทของซีโอไลต์ โดยมีขนาดตั้งแต่ 2 – 10 อังสตรอม (Å) ดังรูปที่ 2.17

รูปที่ 2.16 ลักษณะการสร้างโครงร่างของซีโอไลต์ชนิด SOD LTA EMT และ FAU^[70]

โดยช่องว่างหรือโพรงจะมีประจุลบและถูกทำให้เสถียรและสมดุลได้เมื่อมีประจุบวกเข้ามาใน โพรง องค์ประกอบของซีโอไลต์มีองค์ประกอบอยู่ 3 ส่วน คือ

M ^{m+} _{n/m} •	[Si _{1-n} Al _n O ₂]	• nH ₂ O
ประจุบวกที่อยู่ในโพรง	โครงสร้างหลัก	น้ำที่ถูกดูดซับไว้ในโครงสร้าง

ประจุบวกที่มีอยู่ในโพรงนั้น ส่วนมากเป็นประจุบวกของโลหะ เช่น โซเดียม แคลเซียม ลิเทียม โพแทสเซียม เป็นต้น จากที่ซีโอไลต์มีรูปร่างของโครงสร้างและขนาดโพรงที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ซี โอไลต์มีสมบัติที่แตกต่างกัน รวมถึงวัตถุประสงค์การนำไปใช้งานที่แตกต่างกันด้วย ไม่ว่าจะเป็น ความสามารถในการแลกเปลี่ยนประจุบวกในกระบวนการแลกเปลี่ยนประจุ (ion exchange)^[72] และ ความสามารถในการดูดซับสารต่างๆ (adsorption) จึงมีการนำซีโอไลต์ไปใช้งานที่หลากหลาย ตัวอย่างเช่น การดูดซับโลหะหนักในน้ำเสีย^[73] และการใช้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาในงานต่างๆ

มีงานวิจัยที่นำซีโอไลต์มาใช้ในการกำจัดสารอินทรีย์ในน้ำ^[74] โดย Hussein และผู้ร่วมวิจัย ได้ ศึกษาผลของการใช้ซีโอไลต์ 4 ชนิด ที่มีค่าความสามารถในการแลกเปลี่ยนประจุบวกต่างกัน ในการ ดูดซับอนิลีนและอนุพันธ์ของอนิลีนในน้ำที่มีความเข้มข้นเริ่มต้นแตกต่างกัน พบว่าซีโอไลต์แต่ละชนิด มีความสามารถดูดซับสารได้แตกต่างกัน โดยดูดซับอนิลีนได้ถึงร้อยละ 50 และดูดซับอนุพันธ์ของ อนิลีนได้ร้อยละ 69.5 ขึ้นกับสมบัติต่างๆ ดังนี้ พื่นที่ผิวจำเพาะของซีโอไลต์ ความสามารถในการ แลกเปลี่ยนประจุ ความเป็นกรด-ด่างของสารละลาย และชนิดของโมเลกุลที่ถูกดูดซับ

ซีโอไลต์ เอ (Zeolite A)

ซีโอไลต์ เอ หรือ ซีโอไลต์ LTA คือซีโอไลต์ที่มีสัดส่วนของซิลิคอนต่ออะลูมิเนียมเท่ากับ 1 มี โพรงขนาด 4.1 อังสตรอม โครงสร้างประกอบด้วย หน่วย double 4-rings กรงโซดาไลต์หรือกรง ชนิดบีต้า (eta-cage) และ กรงชนิดแอลฟา (lpha-cage) แสดงดังรูปที่ 2.18

รูปที่ 2.18 โครงสร้างซีโอไลต์เอ และหน่วยย่อย^[70]

ซีโอไลต์ เอ มีสมบัติเด่นคือความสามารถในการแลกเปลี่ยนประจุที่ดี และการดูดซับน้ำ จึงได้รับความ ้นิยมนำไปใช้ในการบำบัดน้ำ และเป็นสารช่วยลดความกระด้างของน้ำด้วยกระบวนการแลกเปลี่ยน ประจุ^[73, 75] โดยการแลกเปลี่ยนโมโนวาเลนต์ไอออนในซีโอไลต์ (Na⁺ หรือ K⁺) กับไดวาเลนต์ไอออน ในน้ำ (Mg²⁺ หรือ Ca²⁺) ทำให้ลดความกระด่างของน้ำลง

Petkowicz และผู้ร่วมวิจัย^[76] ศึกษาการย่อยสลายเมทิลีน บลู ด้วยซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่มี ้ไทเทเนียมไดออกไซด์ตรึงอยู่บนผิว โดยใช้ไทเทเนียมเททระคลอไรด์เป็นสารตั้งต้นในการสังเคราะห์ ไทเทเนียมไดออกไซด์ และเปรียบเทียบผลกับไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ภายใต้การฉายแสงด้วย หลอดทั้งสเตนฮาโลเจน 250 วัตต์ โดยใช้ผงตัวอย่าง 0.1 กรัม ในสารละลายเมทิลีน บลู ความเข้มข้น 10 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 150 มิลลิลิตร จากการทดลองพบว่าส่วนผสมที่มีอัตราส่วนของ ไทเทเนียมร้อยละ 10 สามารถย่อยสลายสารละลายเมทิลีน บลู ได้ร้อยละ 84 ภายในเวลา 60 นาที และลดความเข้มข้นของเมทิลีนบลูได้เร็วกว่าการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ในช่วง 10 นาทีแรก ของการฉายแสง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2.9

Ksibi และผู้ร่วมวิจัย^[77] ได้ศึกษาการย่อยสลายลิกนินจากน้ำยางดำโดยการใช้ระบบแสง ้อัลตราไวโอเลตและไทเทเนียมไดออกไซด์ ในการทดลองนี้ได้เตรียมลิกนินจากน้ำยางดำและเตรียม เป็นสารละลายลิกนินความเข้มข้น 90 มิลลิกรัมต่อลิตร มีค่า pH เท่ากับ 8.2 และนำไปทดสอบการ ย่อยสลายด้วยผงไทเทเนียมไดออกไซด์ภายใต้แสงยูวี ไทเทเนียมไดออกไซด์ที่ใช้ในการทดลองนี้มีชื่อ ทางการค้าคือ Degussa P25 โดยกระจายผงไทเทเนียมไดออกไซด์ปริมาณ 1 กรัม ในสารละลาย ลิกนินความเข้มข้น 90 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 1000 มิลลิลิตร ในรีแอกเตอร์แบบเปิดที่มีน้ำหล่อ เย็นเพื่อลดความร้อนที่เกิดขึ้นในสารละลายลิกนินระหว่างการฉายแสง โดยนำไปปั่นกวนในที่มีดเป็น เวลา 40 นาที เพื่อให้ผงไทเทเนียมไดออกไซด์อิ่มตัวด้วยลิกนิน ก่อนจะฉายด้วยแสงอัตราไวโอเลตที่มี กำลัง 125 วัตต์ การพิจารณาความเปลี่ยนแปลงของความเข้มข้นของสารละลายลิกนินทำได้โดยการ วัดค่าการดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินที่ความยาวคลื่น 280 นาโนเมตร ด้วยเครื่อง UV/Vis spectrophotometer และได้ทำการทดลองเปรียบเทียบกับสารละลายลิกนินที่ไม่ได้เติมผง ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 จากผลการทดลองพบว่าไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 สามารถสลายลิกนิน ได้ถึงร้อยละ 56 ภายในเวลา 420 นาที ในขณะที่ในระบบที่ไม่มีไทเทเนียมไดออกไซด์ II นต์เป็นตัวเร่ง ปฏิกิริยา ความเข้มข้นของลิกนินลดลงเพียงแค่ร้อยละ 3.3 เท่านั้น ดังรูปที่ 2.19 จากผลการทดลอง แสดงให้เห็นว่าลิกนินย่อยสลายได้โดยไทเทเนียมไดออกไซด์ภายใต้แสงยูวี โดยอาศัยการ เกิดปฏิกิริยาโพโตแคตาไลติก

เขมกร โกมลศีริกุล^[78] ได้ศึกษาสมบัติของวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียม ไดออกไซด์ สำหรับการบำบัดน้ำเสียอินทรีย์จากโรงงานอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นไปที่การกำจัดสาร ฟีนอล ในการทดลองนี้ ได้ขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ด้วยวิธีการบดผสมถ่านกัม มันต์ ซีโอไลต์ โซเดียม เอ ในสัดส่วนต่างๆ และฟีโนลิกเรซินปริมาณต่างๆ ซึ่งฟิโนลิกเรซินทำหน้าที่ เป็นตัวช่วยประสานในชิ้นงานเพื่อเพิ่มความแข็งแรงให้กับชิ้นงาน หลังจากนั้นนำส่วนผสมที่ได้จากการ บดมาผสมกับสารละลายตัวเชื่อมประสาน เพื่อให้ได้ส่วนผสมที่มีลักษณะเป็นเนื้อโด (Dough) ที่ เหมาะสมต่อการขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีด โดยชิ้นงานที่ได้หลังอัดรีดมีรูปร่างเป็นท่อกลวงทรงกระบอก ยาว หลังจากนั้นนำชิ้นงานที่ได้ไปอบและตัดให้ชิ้นงานที่มีความยาว 2 เซนติเมตร ก่อนที่จะเคลือบ ด้วยสารแขวนลอยไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ร้อยละ 10 ลงบนผิวของชิ้นงาน ด้วยวิธีการพ่นเคลือบ และเผาชิ้นงานที่อุณหภูมิ 600 และ 650 องศาเซลเซียส ในบรรยากาศแบบรีดักซัน ยืนไฟเป็นเวลา 1 – 3 ชั่วโมง และสอดไส้ชิ้นงานด้วยโฟมพอลียูรีเทนเหลวด้วยวิธีการฉีดเพื่อให้ชิ้นงานลอยอยู่บนผิว น้ำได้ และช่วยให้ง่ายต่อการสัมผัสแสงยูวี ลักษณะชิ้นงานดังรูปที่ 2.20 (ก) และ (ข)

รูปที่ 2.20 (ก) ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์ (ข) ชิ้นงานหลังสอดไส้โฟมโพลียูรีเทนเหลวที่ลอยอยู่บนผิวของสารละลายฟีนอล^[78]

จากการทดลองพบว่าชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ สัดส่วน 1:1 และใช้ พีโนลิกเรซินร้อยละ 50 โดยน้ำหนัก เผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 3 ชั่วโมง มี ความแข็งแรงหลังเผาสูงที่สุด และเมื่อพิจารณาผลของการดูดซับและย่อยสลายฟีนอล ของชิ้นงาน วัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ สัดส่วน 1:3 1:1 และ 3:1 หลังสอดไส้ด้วยโฟมโพลียูรีเทนเหลว จำนวน 1 ชิ้น ซึ่งบนผิวมีปริมาณของไทเทเนียมไดออกไซด์ประมาณ 0.01 กรัม ลอยบนผิวของ สารละลายฟีนอลความเข้มข้น 80 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 30 มิลลิลิตร ภายใต้การฉายแสงยูวีจาก หลอดยูวี 18 วัตต์ และวัดความเข้มของแสงยูวีที่ผิวสารละลายได้ 1.90 มิลลิวัตต์ต่อ ตารางเซนติเมตร พบว่าอัตราการลดลงของความเข้มข้นของสารละลายฟีนอล ในช่วงความมืดและ ช่วงฉายแสงยูวี ไม่มีความแตกต่างกันดังรูปที่ 2.21 เนื่องจากการลดลงของฟีนอลเกิดจากการดูดซับ เท่านั้น หลังจากนั้นเพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงของแถบการดูดกลืนแสงของฟีนอลเมื่อเกิดการ สลายตัวด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก จึงได้พิจารณาค่าการดูดกลืนแสงของฟีนอลที่ย่อยสลายด้วยผง ไทเทเนียม 0.01 กรัม ภายใต้แสงยูวี พบว่าค่าการดูดกลืนแสงที่ความยาวคลื่น 270 นาโนเมตร ลดลง เมื่อฉายแสงยูวีเป็นเวลา 18 ชั่วโมง รูปที่ 2.22

รูปที่ 2.21 การเปลี่ยนแปลงของความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายฟีนอลการกำจัดฟีนอล ด้วยวัสดุ เชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซิโอไลต์/ไทเทเนียมไดออกไซด์ ที่ผ่านการเผาที่ 650 องศาเซลเซียส ในที่มืด และภายใต้แสงยูวี ที่เวลาแตกต่างกัน^[78]

รูปที่ 2.22 การเปลี่ยนแปลงของแถบการดูดกลืนแสงของฟีนอลที่ความเข้มข้นเริ่มต้น ประมาณ 80 มิลลิกรัมต่อลิตร ด้วยผงไทเทเนียมไดออกไซด์ 0.01 กรัม ภายใต้การฉายแสงยูวีที่เวลา แตกต่างกัน^[78]

บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย

สำหรับงานวิจัยนี้มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาวัสดุที่สามารถบำบัดหรือลดความเข้มของสีของน้ำทิ้ง ในบ่อพักน้ำหลังการบำบัดขั้นสุดท้ายจากโรงงานผลิตน้ำมันปาล์มก่อนปล่อยน้ำทิ้งลงสู่แหล่งน้ำ ธรรมชาติ ซึ่งสารที่ก่อให้เกิดสีหลักในน้ำทิ้งดังกล่าวนั้นคือ ลิกนิน โดยวัสดุที่สนใจนั้นเป็นวัสดุที่ สามารถย่อยสลายสารลิกนินได้ด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก การพัฒนาได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ส่วนแรกคือการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับเคลือบ วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ และส่วนที่สองคือการพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์และไฟไรต์จากกากของเสียโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์ ซึ่งในส่วนของการพัฒนา วัสดุที่ใช้เป็นตัวรองรับนั้นมุ่งเน้นไปที่การขึ้นรูปเพื่อให้ได้วัสดุที่มีสมบัติทางกายภาพและทางกลที่ เหมาะสมต่อการนำไปใช้งานจริง ยิ่งไปกว่านั้นการเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ยัดเกาะได้แน่นและยังคงมีสมบัติ โฟโตแคตาไลติกอยู่ ภาพลักษณะชิ้นงานที่ผ่านการฉีดโฟโตแคตาลิสต์ยึดเกาะได้แน่นและยังคงมีสมบัติ โฟโตแคตาไลติกอยู่ ภาพลักษณะชิ้นงานที่ผ่านการฉีดโฟมพอลิยูรีเทนเพื่อให้ชิ้นงานสามารถลอยบน ผิวน้ำได้ ส่งผลให้สัมผัสแสงแดดได้มากขึ้น ดังแสดงในรูปที่ 3.1 และในส่วนการพัฒนาวัสดุโฟโตแคตา ลิสต์เชิงประกอบนั้น มุ่งเน้นที่การเพิ่มประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารลิกนินให้ได้มากที่สุด วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการทดลองและการวิเคราะห์ทดสอบสมบัติต่างๆ ได้แสดงไว้ดังนี้

รูปที่ 3.1 การลอยน้ำของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

3.1 วัตถุดิบ สารเคมี เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลอง

3.1.1 วัตถุดิบและสารเคมี

- ไทเทเนียมไดออกไซด์ (Degussa P25, บริษัท Evonik Degussa)
- ซีโอไลต์โซเดียม เอ (Advera 401PS, บริษัท PQ Chemicals)
- ถ่านกัมมันต์ (PA-1, บริษัท Zenith Science)
- ดินดำสุราษฎร์ธานี (RAA, บริษัท Compound Clay)
- ไพไรต์ (กากของเสียจากโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์, บริษัท สวารอฟสกี้ เจมสโตนส์ (ประเทศไทย) จำกัด)
- ถ่านแกลบ
- โฟมพอลิยูรีเทน (PU foam M76, บริษัท Rockmax)
- ลิกนิน (Lignin alkali, บริษัท Sigma-Aldrich)
- พอลิไวนิลแอลกอฮอล์ (PVA 1000, บริษัท Wako Pure Chemical)
- คาร์บอกซิเมทิลเซลลูโลส (CMC, บริษัท Ceramic R Us)
- น้ำมันกลีเซอร์รอล (Glycerol, บริษัท Ajax Finechem)
- พอลิเอทิลีนไกลคอล (PEG 1000, บริษัท Wako Pure Chemical Industry)
- สารละลายโซเดียมซิลิเกต (CN-44, บริษัท C. Thai Chemicals)
- ฟีนอลิกเรซิน (Neolite KC-3019, บริษัท Kangnam Chemical)
- โซเดียมไฮดรอกไซด์ (NaOH, 99%, บริษัท Chemmin)
- กรดในตริก (HNO3, 68%, บริษัท Gammaco)
- 🕻 เอทานอลความเข้มข้น 99.9 เปอร์เซ็นต์ (บริษัท RCI Labscan)
- อะซิโตน (Acetone AR1003-P2.5L,บริษัท RCI Labscan)
- น้ำรีเวิอร์สออสโมซิส (RO water)
- น้ำดีไอโอไนซ์ (DI water)

3.1.2 เครื่องมือและอุปกรณ์

- เครื่องอัดรีด (ram type extruder, เพชรเกษมจักรกรเซรามิก)
- เตาเผาไฟฟ้า
- เครื่องชั่งทศนิยม 2 และ 4 ตำแหน่ง
- เครื่องบดแบบเหวี่ยงเป็นวงความเร็วสูง (rapid mill)
- หม้อบดปอร์ซเลน และลูกบดปอร์ซเลน
- ขวดพลาสติกชนิด high-density polyethylene (HDPE)

- ลูกบดเซอร์โคเนียขนาด 0.5 เซนติเมตร
- บีกเกอร์แก้วและพลาสติกขนาดต่างๆ
- ปิเปตต์ หลอดหยดและหลอดฉีดยาพลาสติก
- ตัวกรองสารชนิดไนลอนขนาด 0.22 ไมโครเมตร (Nylon Syringe Filter,
 0.2 micron, FILTREX)
- กล่องทดสอบประสิทธิภาพของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์
- หลอดยูวี 18 วัตต์ (Actinic TL-D 18W/10, Philips)
- หลอดทั้งสเตนฮาโลเจน 275 วัตต์ (HLX 64656, Osram)
- อุปกรณ์ปรับความสูง
- เครื่องวัดความเข้มแสงอัลตราไวโอเลต (UV light meter UV-240, Custom)
- เครื่องวัดความเข้มแสงอาทิตย์ (Solar power meter DT-1307, CEM Instruments India)
- เครื่องปั่นแบบแม่เหล็กและแท่งแม่เหล็กขนาดต่างๆ
- เครื่องหมุนเหวี่ยง
- ตัวกรองสารละลายขนาด 0.20 ไมครอน
- ตู้กระจกขนาด 26×17×19 เซนติเมตร
- เครื่องวัด pH (pH700, Eutech instruments)
- เครื่องปั้มอากาศ
- โกร่งอะลูมินารณ์มหาวิทยาลัย
- _ ตะแกรงร่อน (Sieve) ขนาดต่างๆ
- เตาอบ
- ภาชนะสเตนเลส
- เข้าอะลูมินา

3.2 ขั้นตอนการวิจัย

3.2.1 การวิเคราะห์สมบัติของวัตถุดิบ

ในส่วนนี้ได้นำวัตถุดิบที่ใช้ในการทดลองมาวิเคราะห์สมบัติต่างๆ ก่อนนำไปทดลอง ในขั้นตอนต่อๆ ไป โดยจะทำการวิเคราะห์สมบัติดังนี้ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี ด้วยเทคนิค X-ray fluorescence (XRF) ด้วย เครื่อง X-ray fluorescence spectrometer ผลิตโดยบริษัท Philips model PW2400 เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางเคมีของวัตถุดิบ

2) วิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟส ด้วยเทคนิค X-ray diffraction (XRD) ด้วยเครื่อง
 X-ray diffractometer ผลิตโดย บริษัท Bruker รุ่น D8 Advanced โดยใช้ Cu-K_α
 radiation ด้วย Scanning speed 2.4 องศาต่อนาที ช่วง 2Theta เท่ากับ 10-80 องศา เพื่อ
 ศึกษาองค์ประกอบเฟสของวัตถุดิบ

3) วิเคราะห์ขนาดอนุภาค ด้วยเทคนิค Laser scattering ด้วยเครื่อง Particle size distribution analyzers ผลิตโดยบริษัท Malvern รุ่น Mastersizer 2000 เพื่อศึกษาขนาด อนุภาคของวัตถุดิบ

4) วิเคราะห์ขนาดพื้นที่ผิวจำเพาะของผง ด้วยเทคนิค BET surface area and pore size analyzer ผลิตโดยบริษัท Micromeritics รุ่น TriStar II 3020 เพื่อศึกษาพื้นที่ผิว จำเพาะของวัตถุดิบ

5) วิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค ด้วยเครื่อง Scanning electron microscope (SEM) ผลิตโดยบริษัท JEOL รุ่น JSM-6480 LV เพื่อศึกษาลักษณะทางโครงสร้างทางจุลภาค ของผงวัตถุดิบ

6) วิเคราะห์ค่าศักย์ซีตา ด้วยเทคนิค Phase Analysis Light Scattering ด้วยเครื่อง Zeta potential analyzer ผลิตโดยบริษัท Brookhaven รุ่น NanoBrook ZetaPALS เพื่อศึกษาความเป็นประจุไฟฟ้าบนผิวของวัตถุดิบที่ใช้ทำวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ที่ pH ต่างๆ

3.2.2 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับ สำหรับเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

ในส่วนนี้เป็นการพัฒนาเพื่อให้ได้ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเนื้อพรุน ลักษณะดังรูปที่ 3.2 ที่มีสมบัติที่เหมาะสมต่อการใช้งาน

2.5 cm

รูปที่ 3.2 ลักษณะรูปร่างและขนาดชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน

โดยได้ศึกษาตั้งแต่วิธีการขึ้นรูปที่เหมาะสม ส่วนประกอบของวัตถุดิบ อุณหภูมิเผา และบรรยากาศของการเผา นอกจากนั้นยังได้ศึกษาวิธีการเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนผิว ของวัสดุเชิงประกอบพรุนด้วย รายละเอียดในการพัฒนามีดังนี้

3.2.2.1 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการหล่อแบบ

ในการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเริ่มต้นด้วยการทดลองขึ้นรูป ด้วยวิธีการหล่อแบบ (slip casting) ในแม่พิมพ์ปูนปลาสเตอร์ ขนาดเส้นผ่าน ศูนย์กลาง 1.5 เซนติเมตร เพื่อให้ได้ชิ้นงานทรงกระบอกกลวง โดยใช้ผงถ่านกัมมันต์ ผงซีโอไลต์โซเดียม เอ และฟิโนลิกเรซิน ปริมาณร้อยละ 40.32 40.32 และ 16.13 โดยน้ำหนัก ผสมกับสารละลายตัวช่วยประสานความเข้มข้นร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก ในปริมาณร้อยละ 19.35 โดยน้ำหนักรวม ซึ่งเป็นสูตรที่ได้จากงานวิจัยของ ธนากร^[79] บดผสมแบบเปียกในหม้อบดปอร์ซเลนด้วยเครื่องบดแบบเหวี่ยงเป็นวง ความเร็วสูงเป็นเวลา 15 นาที หลังจากนั้นนำน้ำสลิปมาหล่อขึ้นรูป โดยใช้ระยะเวลา ในการเทน้ำสลิปออกจากแบบพิมพ์ 10 20 และ 30 นาที เพื่อหาระยะเวลาที่ เหมาะสมต่อการขึ้นรูป

3.2.2.2 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการอัดรีด

ในการทดลองนี้ได้เปลี่ยนวิธีการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก จากการหล่อแบบมาเป็นวิธีการอัดรีดเพื่อความสะดวกในการควบคุมความหนาของ ชิ้นงานให้มีความสม่ำเสมอ และยังสามารถขึ้นรูปชิ้นงานได้จำนวนมาก สำหรับ ขั้นตอนการทดลองมีดังนี้

ผสมผงถ่านกัมมันต์และผงซีโอไลต์โซเดียม เอ ในอัตราส่วนต่างๆ ดัง
 ตารางที่ 3.1 และบดผสมแบบแห้งในหม้อบดปอร์ซเลนด้วยเครื่องบดแบบเหวี่ยงเป็น
 วงความเร็วสูงเป็นเวลา 5 นาที

- นำส่วนผสมที่บดแล้วมาผสมกับสารละลายตัวช่วยประสานจากงานวิจัย
 ของวิไลรัตน์^[80] ประกอบด้วย คาร์บอกซีเมทิลเซลลูโลสร้อยละ 4.39 พอลิไวนิล
 แอลกอฮอล์ร้อยละ 0.63 พอลิเอทิลีนไกลคอลร้อยละ 0.31 น้ำมันกลีเซอร์รอลร้อย
 ละ 0.63 และน้ำรีเวิร์สออสโมซีสร้อยละ 94.04 โดยน้ำหนัก และนวดให้เข้ากันจน
 ได้เป็นเนื้อโด (Dough) ก่อนนำไปบ่มไว้ในภาชนะปิดเป็นเวลา 24 ชั่วโมง

- นำเนื้อโดไปขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีดด้วยเครื่องอัดรีดดังรูปที่ 3.3 โดยใช้หัว รีดที่มีลักษณะแสดงดังรูปที่ 3.4

นำชิ้นงานทรงกระบอกกลวงยาวหลังรีดมาตากไว้ที่อุณหภูมิห้องเป็นเวลา
 12 ชั่วโมง ก่อนอบที่อุณหภูมิ 60 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

นำชิ้นงานที่แห้งแล้วมาตัดให้ได้ความยาว 2.5 เซนติเมตร
 เผาชิ้นงานที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส อัตราการเผาที่
 5 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิด โดย
 ชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบแสดงดังรูปที่ 3.5
 นำชิ้นงานหลังเผามาทดสอบสมบัติต่างๆ

ส่วนผสม	AC0	AC25	AC50	AC75	AC100
ถ่านกัมมันต์ (ร้อยละโดยน้ำหนัก)	0	25	50	75	100
ซีโอไลต์โซเดียม เอ	100	75	50	25	0
(ร้อยละโดยน้ำหนัก)					
สารละลายตัวประสาน	60	80	110	150	180
(ร้อยละโดยน้ำหนักของวัตถุดิบรวม)					

ตารางที่ 3.1 ส่วนผสมในการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ

รูปที่ 3.3 เครื่องอัดรีดแบบ Ram type

(ก) (ข) (ค) รูปที่ 3.4 หัวรีดสำหรับรีดชิ้นงานทรงกระบอกกลวง

รูปที่ 3.5 ถ่านแกลบสำหรับปกคลุมชิ้นงานขณะเผา

3.2.2.3 การศึกษาผลของการเติมดินดำสุราษฎร์ธานีในส่วนผสมของถ่านกัมมันต์ และซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติของวัสดุเชิงประกอบ

ในการศึกษานี้ได้เติมดินดำสุราษฎร์ธานีเป็นตัวประสานเพื่อเพิ่มความ แข็งแรงให้กับชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกทั้งก่อนและหลังเผา มีส่วนผสม ดังตารางที่ 3.2 โดยนำผงวัตถุดิบของแต่ละสูตรมาบดผสมแบบแห้งและขึ้นรูปด้วย วิธีการอัดรีด วิธีการผสมและขึ้นรูปเช่นเดียวกับการทดลองที่ 3.2.2.2 นำชิ้นงานที่ อบแห้งแล้วมาเผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส อัตราการเผา 5 องศาเซลเซียสต่อ นาที ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วย ถ่านแกลบ หลังจากนั้นนำชิ้นงานหลังเผามาทดสอบสมบัติต่างๆ

ตารางที่ 3.2 ส่วนผสมในการขึ้นรูปซิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่มีการปรับเปลี่ยนปริมาณ ดินดำสุราษฎร์ธานี

ส่วนผสม	BC0	BC25	BC50
ถ่านกัมมันต์ (ร้อยละโดยน้ำหนัก)	50	50	50
ซีโอไลต์โซเดียม เอ	50	50	50
(ร้อยละโดยน้ำหนัก)			
ดินดำสุราษฎร์ธานี (ร้อยละโดยน้ำหนักรวมของ	0	25	50
ถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ)			
สารละลายตัวประสาน	110	80	70
(ร้อยละโดยน้ำหนักของวัตถุดิบรวม)			

3.2.2.4 การศึกษาผลของอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อ สมบัติของวัสดุเชิงประกอบ โดยมีดินดำสุราษฎร์ธานีเป็นตัวประสาน

ในการศึกษานี้ได้ปรับเปลี่ยนอัตราส่วนของผงถ่านกัมมันต์และผงซีโอไลต์ โซเดียม เอ มีสูตรดังตารางที่ 3.3 โดยนำผงวัตถุดิบสูตรต่างๆ มาบดผสมแบบแห้ง เป็นเวลา 5 นาที โดยมีวิธีการขึ้นรูปเช่นเดียวกับการทดลองที่ 3.2.2.2 เผาซิ้นงานที่ อุณหภูมิ 550 600 และ 650 องศาเซลเซียส อัตราการเผา 5 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่าน แกลบ หลังจากนั้นนำชิ้นงานหลังเผามาทดสอบสมบัติต่างๆ

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ส่วนผสม	FBC01	FBC02	FBC03	FBC04	FBC05
ถ่านกัมมันต์ (ร้อยละโดย	0	25	50	75	100
น้ำหนัก)					
ซีโอไลต์โซเดียม เอ	100	75	50	25	0
(ร้อยละโดยน้ำหนัก)					
ดินดำสุราษฎร์ธานี (ร้อย	50	50	50	50	50
ละโดยน้ำหนักรวมของ	1000	11122	~		
ถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์					
โซเดียม เอ)					
สารละลายตัวประสาน	40	60	70	80	110
(ร้อยละโดยน้ำหนักของ					
วัตถุดิบรวม)					

ตารางที่ 3.3 ส่วนผสมในการขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่มีการปรับเปลี่ยนอัตราส่วนระหว่าง ถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ

3.2.2.5 การศึกษาผลของบรรยากาศการเผาชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบต่อค่าความ แข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา

ในการศึกษานี้ได้พิจารณาค่าความแข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานที่มีส่วนผสม ดังตารางที่ 3.3 โดยเปรียบเทียบบรรยากาศการเผาระหว่าง การเผาในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ และการเผาชิ้นงานในบรรยากาศปกติ ที่ อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส อัตราการเผา 5 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง

3.2.2.6 การศึกษาผลของอุณหภูมิการเผาต่อสมบัติของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์

ในการศึกษานี้ได้ใช้สูตรส่วนผสมที่ประกอบด้วย ผงซีโอไลต์โซเดียมเอ และ ดินดำสุราษฎร์ธานี ในอัตราส่วน 100:50 โดยน้ำหนัก มาบดผสมแบบแห้งเป็นเวลา 5 นาที โดยมีวิธีการขึ้นรูปเช่นเดียวกับการทดลองที่ 3.2.2.2 เผาชิ้นงานที่อุณหภูมิ 650 700 750 และ 800 องศาเซลเซียส อัตราการเผา 5 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในบรรยากาศปกติ หลังจากนั้นนำชิ้นงานหลังเผามา ทดสอบสมบัติต่างๆ

3.2.3 การพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

ในส่วนนี้มุ่งเน้นไปที่การนำไพไรต์จากกากของเสียโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์มาใช้ เป็นวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ร่วมกับไทเทเนียมไดออกไซด์ทางการค้า โดยมีรายละเอียดการ พัฒนาดังนี้

3.2.3.1 การศึกษาผลของระยะเวลาการบดต่อขนาดอนุภาคของไพไรต์

นำไพไรต์ที่ได้รับมาจากโรงงานมีลักษณะดังรูปที่ 3.6 มาอบที่ 110 องศา เซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อกำจัดความชื้น หลังจากนั้นนำกากที่แห้งแล้วมา บดหยาบด้วยโกร่งอะลูมินาและผ่านตะแกรงเบอร์ 40 เมช ก่อนนำมาบดเปียกใน ขวดพลาสติกชนิด high-density polyethylene (HDPE) และใช้ลูกบดเซอร์โคเนีย ขนาด 0.5 เซนติเมตร โดยผสมผงกากกับน้ำดีไอโอไนซ์และเอทานอลความเข้มข้น ร้อยละ 99.9 ในอัตราส่วนร้อยละ 80 และ 20 โดยน้ำหนัก ใช้ระยะเวลาการบด 6 12 และ 24 ชั่วโมง หลังจากนั้นนำส่วนผสมที่ได้ไปกรองผ่านกระดาษกรองเพื่อ แยกน้ำออกจากผง ก่อนนำผงที่ได้ไปอบที่ 110 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง นำผงที่แห้งแล้วมาบดผ่านตะแกรงเบอร์ 230 เมช เพื่อวัดขนาดของผงหลังเผา

รูปที่ 3.6 ลักษณะของไพไรต์ก่อนผ่านกระบวนการบด

3.2.3.2 การศึกษาผลของการเตรียมไฟไรต์ด้วยวิธีการบดล้างและอัตราส่วนของ ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไฟไรต์ที่มีต่อประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินด้วย ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก

ในการศึกษานี้ได้นำไพไรต์ที่ผ่านการบดเป็นเวลา 24 ชั่วโมง มาผสมกับผง ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ในอัตราส่วนต่างๆ โดยใช้ไพไรต์ที่ผ่านการเตรียม 2 วิธี คือ ไพไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง และไพไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง ล้างด้วย อะซิโตนเพื่อกำจัดสารอินทรีย์ต่างๆ ที่ปนเปื้อนจากกระบวนการเจียระไนมาร์คาไซต์ วิธีการล้างไพไรต์ด้วยอะซีโตนทำได้โดยการนำผงไพไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง มา อบแห้งที่อุณหภูมิ 110 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง หลังจากนั้นนำไพไรต์ ปริมาณ 30 กรัม มาปั่นกวนในอะซีโตนปริมาณ 300 มิลลิลิตร เป็นเวลา 1 ชั่วโมง และกรองแยกผงไพไรต์กับอะซีโตนออก ล้างเช่นเดิมจนได้ของเหลวอะซิโตนที่ใส หลังจากนั้นนำผงไพไรต์ที่ล้างสะอาดแล้วไปอบที่อุณหภูมิ 60 องศาเซลเซียส เป็น เวลา 6 ชั่วโมง ก่อนอบที่อุณหภูมิ 24 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

ในส่วนของการเตรียมวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมได ออกไซด์และไพไรต์ที่มีอัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ (ไม่ล้างและ ล้าง) แตกต่างกัน โดยอัตราส่วนแสดงดังตารางที่ 3.4 โดยมีชื่อตัวอย่างแสดง อัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ ในกรณีที่ใช้ไพไรต์ผ่านการล้าง กำหนดให้ชื่อตัวอย่างแตกต่างจากกรณที่ใช้ไพไรต์ไม่ล้างโดยการเติมตัวอักษร W ท้ายชื่อตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนการทดลองดังนี้

นำผงไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ปริมาณต่างๆ มากระจายตัวใน
 เอทานอลความเข้มข้นร้อยละ 99.9 โดยใช้ปริมาณของแข็งต่อของเหลวร้อยละ 10
 โดยน้ำหนัก เป็นเวลา 30 นาที ด้วยเครื่องอัลตราโซนิก และนำมาปั่นกวนเป็นเวลา
 1 ชั่วโมง

นำผงไพไรต์ (ไม่ล้างและล้าง) ปริมาณต่างๆ มากระจายตัวในเอทานอล
 ความเข้มข้นร้อยละ 99.9 โดยใช้ปริมาณของแข็งต่อของเหลวร้อยละ 10 โดย
 น้ำหนัก เป็นเวลา 30 นาที ด้วยเครื่องอัลตราโซนิก และนำมาปั่นกวนเป็นเวลา
 1 ชั่วโมง

C - หยดสารแขวนลอยไพไรต์ลงในสารแขวนลอยไทเทเนียมไดออกไซด์ใน ขณะที่ปั่นกวน และปั่นกวนต่อเป็นเวลา 1 ชั่วโมง

หลังจากนั้นนำส่วนผสมที่ได้ไปกรองผ่านกระดาษกรองเพื่อแยกของเหลว
 ออกจากผงของแข็ง ก่อนนำผงที่ได้ไปอบที่ 110 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 24 ชั่วโมง

นำผงที่แห้งแล้วมาบดด้วยโกร่ง ผ่านตะแกรง 230 เมช ก่อนนำไปเผาที่
 อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส อัตราการเผา 10 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็น
 เวลา 1 ชั่วโมง ในเบ้าอะลูมินาปิด โดยผงถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ

นำผงวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ หลังเผาไปวิเคราะห์
 และทดสอบสมบัติต่างๆ

ส่วนผสม (ร้อยละโดยน้ำหนัก)	TiO ₂	T95P5	T90P10	T85P15	T80P20	Pyrite
ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25	100	95	90	85	80	0
ไพไรต์ (ไม่ล้าง และ ล้าง)	0	5	10	15	20	100

ตารางที่ 3.4 ส่วนผสมของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

3.2.4 การเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนวัสดุตัวรองรับเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน เพื่อใช้ทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ

ในการทดลองส่วนนี้ได้เลือกชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบพรุนหลังเผาที่มีสมบัติเหมาะสม ต่อการใช้งานมาเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ คือ ไทเทเนียมไดออกไซด์ และวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ รายละเอียดวิธีการ เตรียมชิ้นงานมีดังนี้

- นำชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบพรุนมาล้างด้วยน้ำเพื่อทำความสะอาดผิวก่อนเคลือบ

เคลือบสารแขวนลอยของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ ความเข้มข้นร้อยละ 1 5 และ 10
 โดยน้ำหนัก บนผิวของวัสดุเชิงประกอบพรุนด้วยวิธีการชุบ พ่น และทา โดยมีการเติมตัวช่วย
 ประสานปริมาณต่างๆ เพื่อช่วยการยึดเกาะของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนผิวของชิ้นงาน

ทิ้งไว้ที่อุณหภูมิห้อง 1 ชั่วโมง ก่อนนำไปอบที่อุณหภูมิ 60 องศาเซลเซียส เป็นเวลา
 2 ชั่วโมง

นำชิ้นงานที่แห้งแล้วไปเผาที่อุณหภูมิ 300 และ 600 องศาเซลเซียส อัตราการเผา
 5 องศาเซลเซียสต่อนาที ยืนไฟเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะสเตนเลสปิด โดยชิ้นงานถูกปก
 คลุมด้วยถ่านแกลบ (ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่มีถ่านกัมมันต์เป็นองค์ประกอบและชิ้นงานที่
 เคลือบวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์) และในบรรยากาศปกติ (ชิ้นงาน
 วัสดุเชิงประกอบที่ไม่มีถ่านกัมมันต์)

3.2.5 การวิเคราะห์และทดสอบสมบัติของชิ้นงาน

3.2.5.1 วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก

ทดสอบการสูญเสียน้ำหนักหลังเผา โดยการชั่งน้ำหนักแห้งก่อนเผาและ
 หลังเผา โดยมีวิธีคำนวณดังสมการที่ 3.1

Weight loss (%) =
$$\left[\frac{W1-W2}{W1}\right] \times 100$$
 สมการ 3.1

 2) ทดสอบความแข็งแรง ด้วยวิธี Radial crushing strength ตาม มาตรฐาน ASTM D 6175-03 ด้วยเครื่อง Universal testing machine (UTM) รุ่น 5843 ผลิตโดย บริษัท Instron ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาความแข็งแรง ของขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทั้งก่อนและหลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ โดยมีวิธีคำนวณดัง สมการที่ 3.2

Radial crushing strength (N/cm) =
$$\frac{F}{L}$$
 สมการ 3.2

F= แรงกด (นิวตัน) L= ความยาวของชิ้นงาน (เซนติเมตร)

เหาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

 3) ทดสอบความหนาแน่นรวม (Bulk density) ด้วยเทคนิคการแทนที่ด้วย น้ำ โดยมีวิธีคำนวณดังสมการที่ 3.3

Bulk density (g/cm³) = $\left[\frac{D}{W-S}\right]$ สมการ 3.3

4) ทดสอบความหนาแน่นจริง (true density) หรือความถ่วงจำเพาะ (specific gravity) ด้วยเทคนิคการวัดด้วยพิคโนมิเตอร์ โดยมีวิธีคำนวณดังสมการที่

True density (g/cm³) =
$$\left[\frac{Ms}{M\rho_{W-(M}\rho_{Ws}-Ms)}\right]$$
 สมการ 3.4

Ms= น้ำหนักผงแห้งหลังอบ (กรัม) Mρw= น้ำหนักของพิคโนมิเตอร์และน้ำ (กรัม) Mρws= น้ำหนักของพิคโนมิเตอร์ น้ำและผงตัวเอย่าง (กรัม)

5) ทดสอบความพรุนตัวปรากฏ (apparent porosity) ด้วยเทคนิคการ แทนที่ด้วยน้ำ มีวิธีการคำนวณดังสมการที่ 3.5

% Apparent porosity = $\left[\frac{W-D}{W-S}\right] \times 100$ สมการ 3.5

W= น้ำหนักชิ้นงานเปียกชั่งในอากาศ (กรัม) D= น้ำหนักชิ้นงานแห้ง (กรัม)

S= น้ำหนักชิ้นงานชั่งในน้ำ (กรัม)

6) ทดสอบการดูดซึมน้ำ (water absorption) ด้วยเทคนิคการแทนที่ด้วย น้ำ มีวิธีการคำนวณดังสมการที่ 3.6

% Water absortion = $\left[\frac{W-D}{D}\right] \times 100$ สมการ 3.6

W= น้ำหนักชิ้นงานเปียกชั่งในอากาศ (กรัม) D= น้ำหนักชิ้นงานแห้ง (กรัม)

7) วิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟส ด้วยเทคนิค X-ray diffraction (XRD) ด้วยเครื่อง X-ray diffractometer ผลิตโดยบริษัท Bruker รุ่น D8 Advanced โดย ใช้ Cu-K_α radiation ด้วย scanning speed 2.4 องศาต่อนาที ช่วง 2Theta เท่ากับ 10-80 องศา เพื่อศึกษาองค์ประกอบเฟสของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลัง เผาที่อุณหภูมิต่างๆ

8) วิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค ด้วยเครื่อง scanning electron microscope (SEM) ผลิตโดยบริษัท JEOL รุ่น JSM-6480 LV เพื่อศึกษาลักษณะ ทางโครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทั้งก่อนและหลังเผา 9) วิเคราะห์ขนาดพื้นที่ผิวจำเพาะ ด้วยเทคนิค BET surface area and pore size analyzer ผลิตโดยบริษัท Micromeritics รุ่น TriStar II 3020 เพื่อศึกษา พื้นที่ผิวจำเพาะของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา

3.2.5.2 วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

 วิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค ด้วยเครื่อง scanning electron microscope (SEM) ผลิตโดยบริษัท JEOL รุ่น JSM-6480 LV เพื่อศึกษาความหนา ของชั้นเคลือบของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนผิวของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา รวมถึงลักษณะผิวของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

3.2.5.3 วัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

 วิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค ด้วยเครื่อง scanning electron microscope (SEM) ผลิตโดยบริษัท JEOL รุ่น JSM-6480 LV เพื่อศึกษาลักษณะ โครงสร้างทางจุลภาค และรูปร่างของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ รวมถึง ลักษณะการยึดเกาะกันของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ทั้ง 2 ชนิด และวิเคราะห์ธาตุเชิง พลังงานด้วย energy-dispersive X-ray Spectometry (EDS)

 2) วิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟส ด้วยเทคนิค X-ray diffraction (XRD) ด้วยเครื่อง X-ray diffractometer ผลิตโดย บริษัท Bruker รุ่น D8 Advanced โดยใช้ Cu-K_α radiation ด้วย scanning speed 2.4 องศาต่อนาที ช่วง 2Theta เท่ากับ 10-80 องศา เพื่อศึกษาองค์ประกอบเฟสของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิง ประกอบทั้งก่อนและหลังเผา

3) วิเคราะห์ขนาดพื้นที่ผิวจำเพาะของผง ด้วยเทคนิค BET surface area and pore size analyzer ผลิตโดยบริษัท Micromeritics รุ่น TriStar II 3020 เพื่อ ศึกษาพื้นที่ผิวจำเพาะของผงวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบทั้งก่อนและหลังเผา

มิเคราะห์ขนาดอนุภาค ด้วยเทคนิค Laser scattering ด้วยเครื่อง
 Particle size distribution analyzers ผลิตโดย Malvern รุ่น Mastersizer 2000
 เพื่อศึกษาขนาดของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบทั้งก่อนและหลังเผา

5) วิเคราะห์ค่าแถบพลังงาน (E_s) และค่าการดูดกลืนแสงของผงวัสดุโฟโต แคตาลิสต์ ด้วยเทคนิค Diffused reflectance ด้วยเครื่อง UV visible near infrared spectrometer (UV-VIS-NIR) เพื่อศึกษาความสามารถของวัสดุโฟโตแค ตาลิสต์ในการถูกกระตุ้นด้วยแสง โดยพิจารณาจากกราฟ Tauc Plot ดังสมการที่ 3.7 ซึ่งเป็นกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง (α hu)^{1/2} และ hu โดยคำนวณจาก ค่าประมาณจุดตัดแกน x หรือ (α hu)^{1/2} เท่ากับ 0 จากเส้นลากสัมผัสกราฟ

$$(\alpha h \nu)^{1/2} = k(h \nu - E_g)$$
 สมการ 3.7

E_s= ค่าแถบพลังงาน (อิเล็กตรอนโวลต์) **α**= สัมประสิทธิ์การดูดกลืนแสง h= ค่าคงตัวของพลังค์ (4.135 × 10⁻¹⁵ อิเล็กตรอนโวลต์∙วินาที) **∨**= ความถี่ (ต่อวินาที) k= ค่าคงตัวที่ไม่ขึ้นกับพลังงานแสง

3.2.5.4 การทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ

ในการทดสอบนี้ได้ใช้ลิกนินเป็นตัวแทนของสารอินทรีย์ในน้ำโดยเริ่มต้น ด้วยการเตรียมสารละลายลิกนินที่มีความเข้มข้น 10,000 มิลลิกรัมต่อลิตรก่อนที่จะ เจือจางให้เหลือความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตรเพื่อใช้ในการทดสอบ ขั้นตอน แรกก่อนเริ่มการทดสอบจะต้องทำกราฟมาตรฐานจากการใช้ค่าการดูดกลืนแสงของ สารละลายลิกนิน ที่ความเข้มข้น 1 – 150 มิลลิกรัมต่อลิตร จากการวัดด้วยเทคนิค UV/Vis adsorption spectroscopy ด้วยเครื่อง UV/Vis spectrophotometer รุ่น Lambda 35 ผลิตโดย บริษัท Perkin Elmer โดยพิจารณาที่ค่าการดูดกลืนแสง ที่ความยาวคลื่น 280 นาโนเมตร และนำค่าการดูดกลืนแสงนั้นมาทำกราฟและหา สมการความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มข้นของสารละลายลิกนินและค่าการดูดกลืน แสง เพื่อใช้ในการคำนวณหาความเข้มข้นในการทดลองต่อไป

สำหรับการทดสอบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ ไพไรต์ เริ่มโดยการใส่ผงวัสดุโฟโตแคตะลิสต์ 0.30 กรัม ลงในสารละลาย ลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 300 มิลลิลิตร ในบีกเกอร์แก้ว ขนาด 400 มิลลิลิตร กวนด้วยแท่งแม่เหล็กบนเครื่องปั่นแบบแม่เหล็กในกล่อง ทดสอบประสิทธิภาพดังรูปที่ 3.7 โดยปั่นในความมืดเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ก่อนฉาย แสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน 350 วัตต์ เป็นเวลา 6 ชั่วโมง และวัดการ เปลี่ยนแปลงของค่าการดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินที่ความยาวคลื่น 280 นา โนเมตร สำหรับการทดสอบวัสดุเชิงประกอบพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ ทั้ง 2 ชนิด (ไทเทเนียมไดออกไซด์และวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์) เริ่มโดยการนำชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบพรุนเคลือบ ด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์มาฉีดโฟมพอลิยูรีเทนในรูกลวงของชิ้นงาน เพื่อให้ชิ้นงาน สามารถลอยอยู่เหนือผิวน้ำเพื่อให้วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ที่เคลือบอยู่สามารถสัมผัสกับ แสงได้ เนื่องจากน้ำที่มีลิกนินเจือปนจะมีสีน้ำตาลเข้มซึ่งสามารถบดบังและดูดกลืน แสงยูวีจากแหล่งกำเนิดแสงได้ ก่อนนำมาทดสอบด้วยการลอยวัสดุเคลือบบนผิว สารละลายลิกนินความเข้มเข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตรเก็บไว้ในที่มืดก่อนนำไปฉาย แสง โดยใช้หลอดอัลตราไวโอเลต 18 วัตต์ จำนวน 3 หลอด หรือหลอดทังสเตน ฮาโลเจน 350 วัตต์ 1 หลอด เป็นแหล่งกำเนิดแสง และวัดการเปลี่ยนแปลงของค่า การดูดกลืนแสงของสารละลายลิกนินที่ความยาวคลื่นในช่วง 280 นาโนเมตร

หลังจากนั้น นำขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบ วัสดุโฟโตแคตะลิสต์ที่มีความสามารถในการย่อยสลายลิกนินมาขยายผล ด้วยการใช้ ชิ้นงานเคลือบจำนวน 50 ชิ้น มาทดสอบในบ่อน้ำเสียจำลองขนาด 26×17×19 เซนติเมตร โดยใช้น้ำทิ้งบ่อสุดท้ายหลังการบำบัดจากบริษัท ตรังน้ำมันปาล์ม จำกัด ปริมาณ 2,000 มิลลิลิตร และใช้แสงจากดวงอาทิตย์เป็นแสงกระตุ้น

รูปที่ 3.7 กล่องทดสอบประสิทธิภาพของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ด้วยแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

3.3 แผนผังการทดลอง

 3.3.1 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับ เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ (ส่วนที่ 1)

รูปที่ 3.8 แผนผังการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนส่วนที่ 1

3.3.2 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับ เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ (ส่วนที่ 2)

3.3.3 การพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

รูปที่ 3.10 แผนผังการทดลองการพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์ และไพไรต์

บทที่ 4 ผลการทดลองและวิเคราะห์ผล

4.1 ผลการวิเคราะห์สมบัติของวัตถุดิบ

4.1.1 ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี

ตารางที่ 4.1 แสดงผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของ ซีโอไลต์ ดินดำสุราษฎร์ ธานี และไพไรต์จากกากของเสียโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์ซึ่งแสดงอยู่ในรูปของออกไซด์ ของธาตุนั้นๆ จากผลการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบทางเคมีหลักของซีโอไลต์โซเดียม เอ ้ คือ ซิลิคอน (Si) อะลูมิเนียม (Al) และโซเดียม (Na) รวมถึงมีค่าการสูญเสียน้ำหนักเนื่องจาก การเผา (loss of ignition, LOI) ซึ่งหมายถึงน้ำในโครงสร้างของซีโอไลต์โซเดียม เอ ซึ่งมีค่า ใกล้เคียงกับองค์ประกอบหลักของซีโอไลต์ชนิดนี้ ในส่วนของดินดำสุราษฎร์ธานีพบว่า องค์ประกอบหลักคือ ซิลิคอน และอะลูมิเนียม นอกจากนั้นยังพบองค์ประกอบรองเช่น เหล็ก (Fe) โปแตสเซียม (K) โซเดียม ไทเทเนียม (Ti) และแคลเซียม (Ca) รวมถึงมีค่าการ สูญเสียน้ำหนักเนื่องจากการเผา ซึ่งหมายถึงน้ำในโครงสร้างและสารอินทรีย์ที่ปนเปื้อนมาใน ดินดำสุราษฎร์ธานี เมื่อพิจารณาผลวิเคราะห์ไพไรต์จากกากของเสียโรงงานเจียระไนมาร์คา ไซต์ พบว่าองค์ประกอบหลักคือ เหล็ก และซัลเฟอร์ (S) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของ แร่มาร์คาไซต์และไฟไรต์ นอกจากนั้นยังพบอะลูมิเนียม แคลเซียม ซิลิคอนและเซอร์โคเนียม (Zr) ในปริมาณเล็กน้อย ซึ่งอาจเป็นสิ่งปนเปื้อนที่เกิดจากกระบวนการเจียระไนแร่มาร์คาไซต์ เมื่อพิจารณาปริมาณของธาตุเหล็กต่อธาตุซัลเฟอร์โดยไม่รวมออกซิเจนพบว่ามีอัตราส่วน โดยโมลของเหล็กต่อซัลเฟอร์อยู่ที่ 0.56 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับอัตราส่วนของแร่ไพไรต์^[81] และ เมื่อน้ำค่ามาคำนวณเป็นปริมาณของแร่ไพไรต์ในไพไรต์จากกากของเสียโรงงานเจียระไน มาร์คาไซต์พบว่ามีปริมาณร้อยละ 82.48 โดยน้ำหนัก

องค์ประกอบ	້ ວຍຄະ					
ทางเคมี	ซีโอไลต์โซเดียม เอ	ดินดำสุราษฎร์ธานี	ไพไรต์			
SiO ₂	27.95	51.20	0.58			
Al ₂ O ₃	33.34	30.62	1.52			
Na ₂ O	16.71	0.22	-			
Fe ₂ O ₃		1.88	33.00			
SO ₃	S S S S S S S S S S S S S S S S S S S		59.05			
CaO	2/11	0.24	2.25			
ZrO ₂			2.45			
Y ₂ O ₃			0.65			
K ₂ O		2.66	-			
TiO ₂		0.51	-			
LOI และอื่นๆ	0.10	0.17	0.30			
LOI	จุฬา 21.905 ณ์มา	กาวิท12.50 ย	_			

ตารางที่ 4.1 ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของวัตถุดิบ

CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.1.2 ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟส

ผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสของซีโอไลต์โซเดียม เอ แสดงดังรูปที่ 4.1 พบว่า องค์ประกอบทั้งหมดคือซีโอไลต์โซเดียม เอ ซึ่งอยู่ในระบบ LTA มีผลึกเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม ลูกบาศก์ ส่วนองค์ประกอบทางเฟสของดินดำสุราษฎร์ธานีพบว่ามีเฟสหลักคือ ควอตซ์และ เคโอลิไนต์ เฟสรองคือ อิลไลต์ ดังแสดงในรูปที่ 4.2 ส่วนในรูปที่ 4.3 แสดงองค์ประกอบทาง เฟสของไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 พบว่าประกอบด้วยอนาเทสเป็นเฟสหลักและรูไทล์เป็น เฟสรอง และเมื่อพิจารณาผลวิเคราะห์ของไพไรต์แสดงดังรูปที่ 4.4 พบว่าเฟสหลักคือไพไรต์ และยังพบเซอร์โคเนียเป็นเฟสรอง ซึ่งมีผลเป็นทางเดียวกับผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมี

รูปที่ 4.2 XRD pattern ของดินดำสุราษฎร์ธานี

รูปที่ 4.4 XRD pattern ของไพไรต์

4.1.3 ผลวิเคราะห์ขนาดอนุภาคและพื้นที่ผิวจำเพาะ

ผลการวิเคราะห์ขนาดอนุภาคและพื้นที่ผิวจำเพาะแสดงดังตารางที่ 4.2 พบว่าขนาดอนุภาค และพื้นที่ผิวจำเพาะของวัตถุดิบในการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกคือถ่านกัมมันต์ ซีโอไลต์ โซเดียม เอ และดินดำสุราษฎร์ธานี มีขนาดอนุภาค 28.56 3.96 และ 9.72 ไมโครเมตร ตามลำดับ และค่าพื้นที่ผิวจำเพาะของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ มีค่า 1067.00 และ 47.44 ตาราง เมตรต่อกรัม ตามลำดับ สำหรับไทเทเนียมไดออกไซด์และไฟไรต์มีขนาดอนุภาค 1.38 และ 4.77 ไมครอน ตามลำดับ และมีค่าพื้นที่ผิวจำเพาะ 44.38 และ 5.20 ตารางเมตรต่อกรัม ตามลำดับ ตารางที่ 4.2 ขนาดอนุภาคและพื้นที่ผิวจำเพาะของวัตถุดิบ

ວັຕຸລຸດີເ	ขนาดอนุภาค	พื้นที่ผิวจำเพาะ	
9 ki 6 ¹ ki ()	(d50, µm)	(m²/g)	
ถ่านกัมมันต์	28.36	1067.00	
ซีโอไลต์โซเดียม เอ	3.96	47.44	
ดินดำสุราษฎร์ธานี	9.72	-	
ไทเทเนียมไดออกไซด์	1.38	44.38	
ไพไรต์	4.77	5.20*	

*เผาที่ 300 องศาเซลเซียส 🍚

4.1.4 ผลวิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาค

โครงสร้างทางจุลภาคของวัตถุดิบหลักที่ใช้ในการเตรียมขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนคือถ่านกัมมันต์ ซีโอไลต์โซเดียม เอ และดินดำสุราษฎร์ธานี และ วัตถุดิบสำหรับใช้เป็นวัสดุโฟโตแคตาลิสต์คือไทเทเนียมไดออกไซด์ และไฟไรต์ แสดงดัง รูปที่ 4.5 ถึง รูปที่ 4.9 ตามลำดับ จากรูปจะเห็นได้ว่าลักษณะของอนุภาควัตถุดิบแต่ละชนิด มีรูปร่างแตกต่างกัน โดยถ่านกัมมันต์มีรูปร่างไม่แน่นอนและมีขนาดอนุภาคอยู่ในช่วง 20 – 75 ไมครอน ส่วนซีโอไลต์โซเดียม เอ มีลักษณะเป็นทรงลูกบาศก์ขนาดเล็กประมาณ 0.2 ไมครอน และขนาดใหญ่ประมาณ 2 ไมครอน ผสมกัน โดยขนาดเล็กเกาะกันเป็นกลุ่มก้อน และมีบางส่วนเกาะอยู่บนอนุภาคขนาดใหญ่ ในส่วนของดินดำพบว่าอนุภาคมีรูปทรงเป็นทรง กลมซึ่งเกิดจากวิธีการผลิตดินดำโดยทำให้ดินดำมีอนุภาคเป็นแกรนูล มีขนาดอยู่ในช่วง 200 – 400 ไมครอน เมื่อพิจารณาลักษณะอนุภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์พบว่าอนุภาคส่วน ใหญ่มีขนาดเล็กน้อยกว่า 1 ไมครอน แต่เกาะกันเป็นกลุ่มก้อน (Agglomerate) ขนาด 5- 10 ไมครอน และในส่วนของลักษณะอนุภาคไพไรต์พบว่ามีรูปร่างไม่แน่น มีทั้งขนาดเล็กประมาณ 2 – 70 ไมครอน และมีอนุภาคขนาดเล็กเกาะอยู่ที่ผิวของอนุภาคขนาดใหญ่

รูปที่ 4.5 โครงสร้างทางจุลภาคของถ่านกัมมันต์

รูปที่ 4.6 โครงสร้างทางจุลภาคของซีโอไลต์โซเดียม เอ

รูปที่ 4.7 โครงสร้างทางจุลภาคของดินดำสุราษฎร์ธานี

รูปที่ 4.8 โครงสร้างทางจุลภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์

รูปที่ 4.9 โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์

4.1.5 ค่าศักย์ซีตา

ในการวิเคราะห์ค่าศักย์ซีตาของวัตถุดิบ ทางผู้วิจัยมีความสนใจเฉพาะค่าของ ไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์เท่านั้น เนื่องจากต้องการศึกษาประจุบริเวณพื้นผิวของ อนุภาคเพื่อใช้ในการพิจารณาความสามารถในการยึดเกาะกันของวัสดุ 2 ชนิดนี้ จากผลการ วิเคราะห์แสดงดังรูปที่ 4.10 พบว่าค่าศักย์ซีตาของไทเทเนียมไดออกไซด์มีค่าเป็นบวกเมื่ออยู่ ในสภาวะเป็นกรดและเริ่มมีค่าเป็นลบเมื่อเข้าสู่สภาวะเป็นด่าง ส่วนค่าศักย์ซีตาของไพไรต์มี ค่าเป็นลบทั้งสภาวะเป็นกรดและด่าง เช่นเดียวกับการทดลองของ Fornasiero^[82] ดังนั้นจึงมี ความเป็นไปได้ที่อนุภาคไทเทเนียมไดออกไซด์จะสามารถไปเกาะอยู่บนผิวของอนุภาค ไฟไรต์ได้ เมื่ออยู่ในสภาวะเป็นกรดถึงกลางด้วยการยึดเกาะด้วยประจุที่ผิวที่แตกต่างกัน

รูปที่ 4.10 ค่าศักย์ซีตาของไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

4.2 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับ เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

4.2.1 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการหล่อแบบ

จากการทดลองหล่อขึ้นรูปชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก โดยการใช้เวลาหล่อ ขึ้นรูปที่ 10 20 และ 30 นาที พบว่าชิ้นงานที่ได้จากการหล่อขึ้นรูปมีความหนาของผนัง ชิ้นงานเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย เมื่อเพิ่มระยะเวลาการหล่อขึ้นรูปจาก 10 ถึง 30 นาที แต่พบว่า ไม่สามารถนำชิ้นงานออกจากแม่พิมพ์ได้ เนื่องจากชิ้นงานที่หล่อได้มีความหนาของผนังไม่ เพียงพอถึงแม้จะใช้เวลาในการหล่อมากถึง 30 นาที ส่งผลให้ความแข็งแรงของชิ้นงานไม่ เหมาะสมต่อการแกะชิ้นงานออกจากแม่พิมพ์ และทำให้ชิ้นงานเกิดการแตกหักเสียหาย จึง สรุปได้ว่าไม่สามารถขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนด้วยวิธีการหล่อแบบได้

4.2.2 การขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการอัดรีด

จากการทดลองขึ้นรูปวัสดุเชิงประกอบด้วยวิธีการอัดรีดเนื้อโดมีลักษณะแสดง ดังรูปที่ 4.11 พบว่าสามารถขึ้นรูปได้ชิ้นงานที่มีลักษณะดังรูปที่ 4.12 (ก) ได้ทุกสูตร ยกเว้น สูตรที่ไม่มีส่วนประกอบของถ่านกัมมันต์ (สูตร ACO ดังแสดงในตารางที่ 3.1) เนื่องจากการ ผสมซีโอไลต์โซเดียม เอ กับสารละลายตัวช่วยประสาน ไม่สามารถทำให้ส่วนผสมมีความ เหนียวที่เหมาะสมต่อการนำไปขึ้นรูปด้วยวิธีอัดรีดได้ ส่วนสูตรที่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์ หลังขึ้นรูปสามารถคงรูปได้ และพบว่าชิ้นงานหลังอบมีความแข็งแรงมากพอต่อการขนย้าย และสามารถตัดให้มีความยาว 2.5 เซนติเมตร ดังรูปที่ 4.12 (ข)

รูปที่ 4.12 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีด (ก) ชิ้นงานหลังการอัดรีด และ (ข) ชิ้นงานหลังตัดให้มีความยาว 2.5 เซนติเมตร

เมื่อพิจารณาสมบัติเบื้องต้นของชิ้นงานทั้ง 4 สูตร (ดังแสดงในตารางที่ 3.1) หลังเผา ที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วย ถ่านแกลบ โดยการนำชิ้นงานหลังเผาไปแช่ในน้ำเพื่อพิจารณาความสามารถในการนำไปใช้ งานจริงในน้ำ พบว่าชิ้นงานเกิดการแตกหักทันทีเมื่อสัมผัสกับน้ำดังรูปที่ 4.13 เนื่องจาก ชิ้นงานมีความพรุนตัวสูง ซึ่งเกิดจากความพรุนตัวของถ่านกัมมันต์และการสลายตัวหลังเผา ของตัวช่วยประสานซึ่งเป็นสารอินทรีย์^[83-86] ส่งผลให้ชิ้นงานหลังเผาดูดซับน้ำเข้าไปในชิ้นงาน เป็นปริมาณมากอย่างรวดเร็วแต่ชิ้นงานมีความแข็งแรงไม่เพียงพอ จึงเกิดการแตกหักของ ชิ้นงานขึ้น

ดังนั้นจากการทดลองนี้จึงสรุปได้ว่า ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์และ ซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่ไม่มีตัวช่วยประสานที่สามารถเพิ่มความแข็งแรงหลังเผา ไม่เหมาะสม ต่อการนำไปใช้งานในขั้นการทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินในน้ำ จึงได้พัฒนา ต่อโดยการเติมดินดำสุราษฎร์ธานีเข้ามาในส่วนผสม

รูปที่ 4.13 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผาเมื่อผ่านการแช่น้ำ

4.2.3 การศึกษาผลของการเติมดินดำสุราษฎร์ธานีในส่วนผสมของถ่านกัมมันต์และ ซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติของวัสดุเชิงประกอบ

ในการศึกษาเพื่อปรับปรุงความแข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์และ ซีโอไลต์โซเดียม เอ เพื่อให้มีความแข็งแรงมากพอต่อการนำไปใช้งานจริง โดยการเติม ดินดำสุราษฎร์ธานีในปริมาณต่างๆ จากการทดลองพบว่าส่วนผสมเนื้อโดทุกสูตรที่ได้จากการ ผสมผงวัตถุดิบแห้งหลังการบดผสมกับสารละลายตัวช่วยประสาน และหมักไว้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง ในภาชนะปิด สามารถขึ้นรูปเป็นท่อทรงกระบอกกลวงได้ด้วยวิธีการอัดรีด โดย สูตรที่มีส่วนผสมของดินสามารถนวดผสมได้ดีกว่าสูตรที่ไม่มีดินเป็นส่วนผสม เนื่องจากสมบัติ ของดินสามารถช่วยเพิ่มความเหนียวของส่วนผสมได้ และพบว่าชิ้นงานหลังอบมีความ แข็งแรงมากพอสำหรับการขนย้ายและสามารถตัดให้มีความยาว 2.5 เซนติเมตร ได้

เมื่อพิจารณาสมบัติหลังเผาของชิ้นงานทั้ง 3 สูตร (ดังแสดงในตารางที่ 3.2) พบว่า ชิ้นงานมีค่าการสูญเสียน้ำหนักหลังเผาดังแสดงในรูปที่ 4.14 จากผลการทดลองแสดงให้เห็น ว่าค่าการสูญเสียน้ำหนักหลังเผาลดลงเมื่อปริมาณดินเพิ่มขึ้น เนื่องจากในขั้นตอนการผสมขึ้น รูปมีการใช้สารละลายตัวช่วยประสานไม่เท่ากันดังแสดงในตารางที่ 3.2 คือสูตรที่มีปริมาณ ดินดำร้อยละ 0 25 และ 50 โดยน้ำหนักรวมของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ หรือ สูตร BC0 BC25 และ BC50 ตามลำดับ ใช้สารละลายตัวช่วยประสานร้อยละ 110 80 และ 70 โดยน้ำหนักของผงวัตถุดิบ ตามลำดับ สูตรที่มีปริมาณดินดำมากที่สุดใช้ปริมาณ สารละลายตัวช่วยประสานน้อยที่สุด เนื่องจากดินดำสามารถเพิ่มความเหนียวให้กับส่วนผสม โดยรวมได้มากขึ้น รวมทั้งสัดส่วนของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่ใช้เป็นส่วนผสมมี ปริมาณน้อยที่สุด ซึ่งวัตถุดิบทั้ง 2 ชนิดนี้ เป็นวัสดุที่ไม่มีความเหนียวและมีพื้นที่ผิวจำเพาะสูง จึงต้องการน้ำและตัวช่วยประสานมากขึ้นเพื่อให้ส่วนผสมมีความเหนียวและมีพื้นที่ผิวจำเพาะสูง จึงต้องการน้ำและตัวช่วยประสานมากขึ้นเพื่อให้ส่วนผสมมีความเหนียวและมีพื้นที่ผิวจำเพาะสูง วิธีการอัดรีดได้^[87] เมื่อเผาขึ้นงานที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ใน ภาชนะปิด โดยขิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ พบว่าตัวช่วยประสานที่มีในส่วนผสมของ ขั้นงานเกิดการเผาไหม้และสลายไป จึงทำให้น้ำหนักหลังเผาสูญเสียไป และอีกปัจจัยที่มีผล ต่อการสูญเสียน้ำหนักหลังเผาของชิ้นงานคือปริมาณสารอินทรีย์และการสูญเสียน้ำใน โครงสร้างของเคโอลิไนต์ในดินดำสุราษฎร์ธานี^[88, 89] โดยพิจารณาจากค่า LOI ของดินดำสุ ราษฎร์ธานีดังแสดงในตารางที่ 4.1 แต่เนื่องจากผลของปริมาณตัวช่วยประสานมีอิทธิพล มากกว่าผลของปริมาณดินดำที่เพิ่มขึ้น จึงไม่กระทบต่อแนวโน้มของค่าการสูญเสียน้ำหนัก โดยรวมของชิ้นงาน

ในส่วนของความแข็งแรงของขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ ดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกันทั้งก่อนและหลังเผา แสดงดังรูปที่ 4.15 โดยขึ้นงานสูตร BC0 BC25 และ BC50 มีค่าความแข็งแรงก่อนเผา 12.36 22.93 และ 31.56 นิวตันต่อเซนติเมตร ตามลำดับ และมีค่าความแข็งแรงหลังเผา 0.81 5.94 และ 9.88 นิวตันต่อเซนติเมตร ตามลำดับ จากผลการทดลองเมื่อเปรียบเทียบค่าความแข็งแรงของชิ้นงานก่อนและหลังเผา พบว่าชิ้นงานก่อนเผามีค่าความแข็งแรงสูงกว่าชิ้นงานหลังเผาอย่างชัดเจน เนื่องจากชิ้นงาน ก่อนเผามีส่วนประกอบของตัวช่วยประสานซึ่งสามารถช่วยให้ชิ้นงานคงรูปได้และยังสามารถ เพิ่มความแข็งแรงให้กับชิ้นงานได้ แต่เมื่อเผาชิ้นงานที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ ส่งผลให้เกิดการเผาไหม้และ สลายตัวของตัวช่วยประสาน ทิ้งไว้เพียงถ่านหรือคาร์บอนและรูพรุนภายในชิ้นงานเท่านั้น เมื่อชิ้นงานเกิดรูพรุนมากขึ้นจึงส่งผลกระทบต่อค่าความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผา^[90]

เมื่อพิจารณาผลของปริมาณดินดำในชิ้นงานพบว่าเมื่อมีปริมาณดินดำเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ค่าความแข็งแรงของชิ้นงานทั้งก่อนและหลังเผามีค่าสูงขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ เนื่องจากดินดำเป็นวัสดุที่มีความเหนียวสำหรับชิ้นงานก่อนเผาและยังทำหน้าที่เป็นโครงสร้าง ให้กับชิ้นงานหลังเผาได้ดี เพื่อช่วยประสานอนุภาควัสดุอื่นๆ ในชิ้นงานได้^[91] นอกจากนี้การที่ ความแข็งแรงของชิ้นงานทั้งก่อนและหลังเผามีค่าเพิ่มมากขึ้นเมื่อมีปริมาณดินดำเพิ่มมากขึ้น ้ยังเป็นผลมาจากการลดลงของสัดส่วนของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ อีกด้วย^[92, 93] และสำหรับความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผายังมีอีกปัจจัยที่ส่งผลให้ความแข็งแรงเพิ่มมาก ้ขึ้นเมื่อมีปริมาณดินดำมากขึ้นคือรูพรุนที่เกิดจากการสลายตัวของตัวช่วยประสานหลังเผา กล่าวคือขึ้นงานที่มีส่วนประกอบของดินดำเพิ่มมากขึ้น ใช้ปริมาณสารละลายตัวช่วยประสาน ้น้อยลง เมื่อชิ้นงานถูกเผาจึงเกิดรูพรุนขึ้นในชิ้นงานในปริมาณที่ลดลง เมื่อพิจารณาความ แข็งแรงและความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานหลังเผาพบว่าค่าความแข็งแรงของชิ้นงานหลัง เผามีผลสอดคล้องกับค่าความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานหลังเผาดังแสดงในรูปที่ 4.16 ซึ่งมี แนวโน้มลดลงเมื่อมีปริมาณดินดำมากขึ้น โดยค่าความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงาน สูตร BC0 BC25 และ BC50 หลังเผามีค่าลดลงจากร้อยละ 67.31 61.56 และ 56.64 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาค่าความหนาแน่นรวมและความหนาแน่นจริงของชิ้นงาน สูตร BC0 BC25 และ BC50 หลังเผาดังแสดงในรูปที่ 4.16 พบว่าชิ้นงานที่มีปริมาณดินดำ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0 25 และ 50 โดยน้ำหนักรวมของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ มี ค่าความหนาแน่นรวม 0.61 0.76 และ 0.88 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร ตามลำดับ และมีค่า ความหน่าแน่นจริง 1.65 1.73 และ 1.84 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร จากผลการทดลอง พบว่าค่าความหนาแน่นรวมของชิ้นงานหลังเผามีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อปริมาณดินดำเพิ่มขึ้นหรือ ปริมาณถ่านกัมมันต์ลดลง เนื่องจากความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานที่ลดลง^[94] รวมถึงใน ดินดำมีควอตซ์เป็นส่วนประกอบหลัก^[95] โดยควอตซ์มีค่าความถ่วงจำเพาะ 2.65 กรัมต่อ ลูกบาศก์เซนติเมตร ซึ่งสูงกว่าถ่านกัมมันต์ (0.86 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร)^[96] และ ซีโอไลต์โซเดียม เอ (1.99 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร)^[71] จึงส่งผลให้ความหนาแน่นรวมของ ้ชิ้นงานเพิ่มขึ้นด้วย และยังส่งผลต่อค่าความหนาแน่นจริงของชิ้นงานมีค่าเพิ่มขึ้นด้วย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปที่ 4.15 ความแข็งแรงก่อนและหลังเผาของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของดิน ดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสของชิ้นงานสูตร BC0 BC25 และ BC50 หลังเผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุม ด้วยถ่านแกลบ จากกราฟพบว่าไม่พบเฟสของถ่านกัมมันต์ในชิ้นงานทุกสูตร เนื่องจาก ถ่านกัมมันต์เป็นวัสดุอสัณฐานแต่พบว่าฐานของกราฟมีคลื่นรบกวนซึ่งเกิดจากการมี ส่วนประกอบของวัสดุอสันฐานของถ่านกัมมันต์และเมทาเคาลิน^[97] เฟสหลักของชิ้นงานทั้ง 3 สูตร คือซีโอไลต์โซเดียม เอ และเมื่อมีปริมาณดินดำมากขึ้นพบว่ามีเฟสของควอตซ์และ อิลไลต์ซึ่งเป็นเฟสหลักของดินดำสุราษฎร์ธานี แต่ไม่พบเฟสของเคโอลิไนต์ เนื่องจาก เคโอลิไนต์เริ่มเกิดการเปลี่ยนเฟสไปเป็นเมทาเคาลินที่อุณหภูมิประมาณ 500 ถึง 800 องศาเซลเซียส ^[98] ดังสมการ^[99]

ซึ่งเมทาเคาลินอยู่ในรูปอสัณฐานจึงไม่แสดงพีคใน XRD pattern เช่นเดียวกับถ่านกัมมันต์ซึ่ง เป็นวัสดุอสันฐานเช่นกัน

รูปที่ 4.17 XRD pattern ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของดินดำสุราษฎร์ธานี แตกต่างกัน หลังเผาที่ 600 องศาเซลเซียส

เมื่อพิจารณาผลวิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาคชิ้นงานดังแสดงใน รูปที่ 4.18 (ก) – (ฏ) โดยเปรียบเทียบระหว่างชิ้นงานก่อนเผาและชิ้นงานหลังเผาของทั้ง 3 สูตร จากรูป (ก) – (ฉ) แสดงโครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบก่อนและหลังเผาที่ กำลังขยาย 500 เท่า พบว่าลักษณะโครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานหลังเผามีความพรุนตัว มากขึ้นเนื่องจากการสลายตัวของตัวเชื่อมประสานซึ่งสอดคล้องกับผลทดสอบค่า ความพรุนตัวปรากฏ ส่งผลให้ทิ้งรูพรุนไว้ในเนื้อของชิ้นงาน และเมื่อเปรียบเทียบลักษณะ โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานเมื่อมีปริมาณดินดำต่างกัน พบว่าสูตร BC50 ซึ่งมีปริมาณ ดินดำมากที่สุด มีความพรุนตัวน้อยที่สุดทั้งก่อนและหลังเผา จากรูปที่ 4.18 (ช) – (ฏ) แสดง โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบก่อนและหลังเผาที่กำลังขยาย 3,000 เท่า พบว่า เมื่อพิจารณาถึงการเชื่อมเกาะกันของอนุภาคภายในชิ้นงานพบว่าสูตร BC50 มีการเชื่อมเกาะ ้กันมากกว่าสูตรอื่นๆ เนื่องจากปริมาณดินดำที่มากขึ้นส่งผลให้ในชิ้นงานมีตัวช่วยประสานทั้ง ก่อนและหลังเผามากขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะชิ้นงานหลังเผาพบว่าผลึกของซีโอไลต์โซเดียม เอ ยังคงอยู่ ซึ่งมีรูปร่างทรงลูกบาศก์ และพบอนุภาคของควอตซ์กระจายอยู่ในเนื้อชิ้นงาน ้นอกจากนั้นยังพบอนุภาคของถ่านกัมมันต์กระจายอยู่ทั่วเนื้อชิ้นงานด้วย เพราะว่าการเผา ้ชิ้นงานในภาชนะปิดและมีถ่านแกลบปกคลุมเป็นการเผาเสมือนในสภาวะไม่มีออกซิเจนจึง สามารถช่วยป้องกันการสลายตัวของถ่านกัมมันต์ได้

รูปที่ 4.18 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของดินดำ สุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน ก่อนและหลังเผา ที่กำลังขยาย 500 เท่า (ก) = สูตร BC0 ก่อนเผา (ข) = สูตร BC0 หลังเผา (ค) = สูตร BC25 ก่อนเผา (ง) = สูตร BC25 หลังเผา (จ) = สูตร BC50 ก่อนเผา และ (ฉ) = สูตร BC50 หลังเผา

รูปที่ 4.18 (ต่อ) โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีปริมาณของ ดินดำสุราษฎร์ธานีแตกต่างกัน ที่กำลังขยาย 3,000 เท่า (ช) = สูตร BC0 ก่อนเผา (ซ) = สูตร BC0 หลังเผา (ฌ) = สูตร BC25 ก่อนเผา (ญ) = สูตร BC25 หลังเผา (ฏ) = สูตร BC50 ก่อนเผา และ (ฏ) = สูตร BC50 หลังเผา

4.2.4 การศึกษาผลของอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อสมบัติของ วัสดุเชิงประกอบ โดยมีดินดำสุราษฎร์ธานีเป็นตัวประสาน

ในการศึกษานี้ได้นำสูตร BC50 ซึ่งเป็นสูตรที่มีปริมาณดินดำสุราษฎร์ธานีร้อยละ 50 ของน้ำหนักรวมของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ จากการทดลองที่ 4.2.2 มา พัฒนาต่อโดยการปรับเปลี่ยนอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ รวมถึงได้ ปรับเปลี่ยนอุณหภูมิที่ใช้เผาชิ้นงาน เพื่อศึกษาสมบัติต่างๆ ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนหลังเผา โดยปรับเปลี่ยนอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์ โซเดียม เอ จาก 0:100 25:75 50:50 75:25 และ 100:0 โดยกำหนดเป็นชื่อสูตรตัวอย่าง FBC01 ถึง FBC05 ตามลำดับ และปรับเปลี่ยนอุณหภูมิเผาจาก 550 600 และ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในส่วนของผลการทดลองมีดังนี้

จากรูปที่ 4.19 แสดงการสูญเสียน้ำหนักหลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ของขึ้นงานวัสดุเซิง ประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน โดย การสูญเสียน้ำหนักหลังเผาของชิ้นงานสูตร FBC01 FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 เผา ที่อุณหภูมิ 550 องศาเซลเซียส มีค่าร้อยละ 6.13 11.08 13.87 18.88 และ 21.95 ตามลำดับ เผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส มีค่าร้อยละ 14.45 15.59 16.64 19.63 และ 22.35 ตามลำดับ และเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส มีค่าร้อยละ 16.84 19.26 21.40 23.09 และ 25.33 ตามลำดับ พบว่าเมื่อชิ้นงานมีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การสูญเสียน้ำหนักของชิ้นงานหลังเผามีค่าสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบที่อุณหภูมิ เผาเดียวกัน เนื่องจากปริมาณของสารละลายตัวช่วยประสานที่ใช้ในการผสมขึ้นรูปที่แตกต่าง กัน กล่าวคือมีการใช้สารละลายตัวช่วยประสานเพิ่มขึ้น เมื่อชิ้นงานมีอัตราส่วนของถ่านกัม มันต์มากขึ้น จึงทำให้เกิดการสลายตัวของตัวช่วยประสานหลังเผาที่มากขึ้น เมื่อพิจารณาผล ของอุณหภูมิเผาชิ้นงานพบว่าเมื่ออุณหภูมิเผาสูงขึ้น ส่งผลให้การสูญเสียน้ำหนักหลังเผามีค่า สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก 3 เหตุผล คือ การสลายตัวของสารอินทรีย์ที่ใช้เป็นตัวช่วย ประสานเกิดการสลายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเปลี่ยนเฟสของเคโอลิไนต์ไปเป็นเมทาเคา ลินเพิ่มขึ้น และการสลายตัวของสารอินทรีย์ที่มีในดินดำเพิ่มขึ้น

รูปที่ 4.20 ความแข็งแรงหลังเผาที่อุณหภูมิเผาแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน

จากรูปที่ 4.20 แสดงความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิเผาต่างๆ ของ ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน โดยความแข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานสูตร FBC01 FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 เผาที่อุณหภูมิ 550 องศาเซลเซียส มีค่า 10.38 10.07 7.97 7.67 และ 8.05 นิวตัน ต่อเซนติเมตร ตามลำดับ เผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส มีค่า 18.53 9.86 7.42 7.74 และ 7.79 นิวตันต่อเซนติเมตร ตามลำดับ และเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส มีค่า 20.94 10.48 8.93 6.08 และ 8.00 นิวตัวต่อเซนติเมตร ตามลำดับ จากผลการทดลองพบว่า ในกรณีที่เผาชิ้นงานที่อุณหภูมิเดียวกัน ค่าความแข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานมีแนวโน้มลดลง เมื่อมีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์สูงขึ้น เนื่องจากชิ้นงานมีความพรุนตัวที่สูงขึ้นอย่างชัดเจน เมื่ออัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ในชิ้นงานมากขึ้น ดังแสดงในรูปที่ 4.22 ส่งผลให้เนื้อวัสดุที่อยู่ ในชิ้นงานถูกแทนที่ด้วยรูพรุนจึงทำให้เนื้อวัสดุมีปริมาณน้อยลง ซึ่งเนื้อวัสดุที่อยู่ในชิ้นงานนั้น ทำหน้าที่เพิ่มความแข็งแรงให้ชิ้นงานได้^[91] และการมีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ในชิ้นงาน มากขึ้น ยังเป็นการขัดขวางการเชื่อมประสานกันของอนุภาคดินดำในระหว่างการเผาอ้วย^[100] เมื่อพิจารณาการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิเผาชิ้นงานพบว่าอุณหภูมิที่ใช้ในการเผามีผลต่อค่าความ แข็งแรงของชิ้นงานสูตร FBC01 ซึ่งมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน เมื่อเพิ่มอุณหภูมิเผาจาก 550 600 และ 650 องศาเซลเซียส แต่สำหรับสูตร FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 ค่าความ แข็งแรงของชิ้นงานมีแนวโน้มคงที่ เนื่องจากถ่านกัมมันต์ที่มีในชิ้นงานสามารถขัดขวางการ เชื่อมประสานของอนุภาคดินดำในขณะเผาชิ้นงานได้ ดังนั้นการเพิ่มอุณหภูมิเผาจึงมีผลต่อ ความแข็งแรงของชิ้นงานไม่ชัดเจน ซึ่งสูตร FBC01 เป็นสูตรที่ไม่มีถ่านกัมมันต์เป็น ส่วนประกอบ ดังนั้นอนุภาคของดินดำจึงเกิดการเชื่อมประสานกันเพิ่มมากขึ้น เมื่อเผาชิ้นงาน ที่อุณหภูมิสูงมากขึ้น^[101] ค่าความแข็งแรงของชิ้นงานจึงเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน

รูปที่ 4.21 ความหนาแน่นรวมหลังเผาที่อุณหภูมิเผาแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปที่ 4.22 ความพรุนตัวปรากฏหลังเผาที่อุณหภูมิแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน

จากรูปที่ 4.21 และรูปที่ 4.22 แสดงค่าความหนาแน่นรวมและความพรุนตัวปรากฏ หลังเผาที่อุณหภูมิแตกต่างกันของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของ ถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน โดยความหนาแน่นรวมหลังเผาของชิ้นงาน สูตร FBC01 FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 เผาที่อุณหภูมิ 550 องศาเซลเซียส มีค่า 1.28 1.05 0.88 0.76 และ 0.62 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร ตามลำดับ เผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส มีค่า 1.28 1.06 0.90 0.75 และ 0.64 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร ตามลำดับ และเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส มีค่า 1.29 1.07 0.91 0.82 และ 0.65 กรัมต่อ ้ลูกบาศก์เซนติเมตร ตามลำดับ ส่วนความพรุนตัวปรากฏหลังเผาของชิ้นงาน FBC01 FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 เผาที่อุณหภูมิ 550 องศาเซลเซียส มีค่าร้อยละ 41.24 49.25 55.87 60.68 และ 65.50 ตามลำดับ เผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส มีค่า 41.29 48.62 55.26 60.13 และ 65.74 ตามลำดับ และเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส มีค่า 41.04 48.47 54.25 57.89 และ 63.29 ตามลำดับ จากผลการทดลองพบว่าความหนาแน่นรวมและ ้ความพรุนตัวของชิ้นงานหลังเผามีค่าสอดคล้องกัน คือเมื่ออัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ใน ้ชิ้นงานเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ความหนาแน่นรวมมีค่าลดลงอย่างต่อเนื่องและความพรุนตัว ปรากฏมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน เนื่องจากถ่านกัมมันต์มีค่าความถ่วงจำเพาะต่ำกว่า ซีโอไลต์โซเดียม เอ การเพิ่มอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ในชิ้นงานจึง ้ส่งผลต่อค่าความหนาแน่นรวมของชิ้นงาน นอกจากนั้นการเชื่อมกันของอนุภาคภายใน ชิ้นงานก็เป็นปัจจัยที่มีผลต่อค่าความหนาแน่นรวมเช่นกัน เนื่องจากการเชื่อมประสานกันของ

ดินดำเกิดขึ้นน้อยลงเมื่อขึ้นงานมีถ่านกัมมันต์มากขึ้น จึงส่งผลให้มีรูพรุนอยู่ในขึ้นงานมากขึ้น ซึ่งรูพรุนที่มีในชิ้นงานนั้นเกิดขึ้นจากการสลายตัวของตัวช่วยประสานอินทรีย์ที่ใช้ในการขึ้น รูป โดยมีการใช้สารละลายตัวช่วยประสานในการขึ้นรูปมากขึ้นเมื่อชิ้นงานที่มีอัตราส่วนของ ถ่านกัมมันต์สูงขึ้นดังแสดงในตารางที่ 3.3 ดังนั้นความพรุนตัวปรากฏหลังเผาของชิ้นงานจึงมี ค่าสูงขึ้นเมื่ออัตราส่วนของถ่านกัมมันต์เพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นความพรุนตัวในชิ้นงานยังเกิด จากปริมาณสารอินทรีย์และการสูญเสียน้ำในโครงสร้างของเคโอลิไนต์ในดินดำสุราษฎร์ธานี ดังที่กล่าวในการทดลองที่ 4.2.2 เมื่อพิจารณาผลของอุณหภูมิที่ใช้ในการเผาชิ้นงานจาก 550 600 และ 650 องศาเซลเซียส พบว่าความหนาแน่นรวมมีค่าเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยและความ พรุนตัวปรากฏมีค่าลดลงเพียงเล็กน้อยเนื่องจากการเชื่อมประสานกันของอนุภาคภายใน ชิ้นงานเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

จากผลของสมบัติทางกายภาพของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์ โซเดียม เอ ในการทดลองนี้พบว่าชิ้นงานสูตร FBC01 และ FBC02 ซึ่งมีอัตราส่วนของถ่านกัม มันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ 0:100 และ 25:75 และมีดินดำสุราษฎร์ธานีร้อยละ 50 โดย น้ำหนักรวมของถ่านกัมมันต์และซีโอไลต์โซเดียม เอ เผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืน ไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง มีสมบัติที่สามารถนำมาใช้งานจริงได้ โดยเฉพาะค่าความแข็งแรงหลัง เผาที่มีค่ามากกว่า 10 นิวตันต่อเซนติเมตร จึงได้นำ 2 สูตรนี้ มาศึกษาองค์ประกอบทางเฟส และโครงสร้างทางจุลภาคต่อไป

จากรูปที่ 4.23 แสดงองค์ประกอบทางเฟสของชิ้นงานสูตร FBC01 และ FBC02 หลังเผาที่ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุม ด้วยถ่านแกลบ จากผลการวิเคราะห์พบว่าชิ้นงานทั้ง 2 สูตร มีเฟสหลักคือซีโอไลต์โซเดียม เอ และควอตซ์ และพบเฟสรองคืออิลไลต์ แต่ไม่พบเฟสของถ่านกัมมันต์เนื่องจากถ่านกัมมันต์ เป็นวัสดุอสัณฐานจึงไม่แสดงพีคในแผนภาพ XRD แต่ไม่พบเฟสของเคโอลิไนต์เนื่องจาก เคโอลิไนต์เริ่มเกิดการเปลี่ยนเฟสไปเป็นเมทาเคาลินที่อุณหภูมิประมาณ 500 ถึง 800 องศา เซลเซียส ซึ่งเมทาเคาลินเป็นวัสดุอสันฐาน

รูปที่ 4.23 XRD patterns ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อ ซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน หลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ใน ภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ

ผลวิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบสูตร FBC01 และ FBC02 หลังเผาที่ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูก ปกคลุมด้วยถ่านแกลบ แสดงดังรูปที่ 4.24 โดยรูป (ก) และ (ข) คือโครงสร้างทางจุลภาคของ ชิ้นงานสูตร FBC01 และรูป (ค) และ (ง) คือโครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานสูตร FBC02 จากรูปพบว่าชิ้นงานสูตร FBC01 ซึ่งไม่มีถ่านกัมมันต์เป็นส่วนประกอบ มีความพรุนตัวน้อย กว่าชิ้นงานสูตร FBC02 ซึ่งมีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์เป็นส่วนประกอบ มีความพรุนตัวน้อย กว่าชิ้นงานสูตร FBC02 ซึ่งมีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์เป็นส่วนประกอบ มีความพรุนตัวน้อย น้ำหนัก ซึ่งมีแนวโน้มเช่นเดียวกับผลการทดสอบค่าความพรุนตัวหลังเผา สำหรับชิ้นงานสูตร FBC01 พบว่ามีผลึกรูปทรงลูกบาศก์ของซีโอไลต์โซเดียม เอ กระจายอยู่ทั่วเนื้อชิ้นงานและยัง พบการเชื่อมยึดกันของอนุภาคที่มีรูปร่างแบบไม่แน่นอนขององค์ประกอบในดินดำอยู่ด้วย ส่วนสูตร FBC02 นอกจากพบผลึกรูปทรงลูกบาศก์ของซีโอไลต์โซเดียม เอ และการเชื่อมยึด กันของอนุภาคที่มีรูปร่างแบบไม่แน่นอนแล้ว ยังพบอนุภาคของถ่านกัมมันต์กระจายอยู่ทั่ว เนื้อชิ้นงานด้วย เนื่องจากการเผาชิ้นงานในภาชนะปิดและมีถ่านแกลบปกคลุมเป็นการช่วย ป้องกันการสลายตัวของถ่านกัมมันต์ได้ นอกจากนั้นในเนื้อของชิ้นงานทั้ง 2 สูตร ยัง สังเกตเห็นว่ามีผลึกของซีโอไลต์โซเดียม เอ เกิดเกาะกลุ่มกันบางส่วน

รูปที่ 4.24 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัม มันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน หลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ ที่กำลังขยาย 500 และ 3,000 เท่า (ก) และ (ข) = สูตร FBC01 และ (ค) และ (ง) = สูตร FBC02

4.2.5 การศึกษาผลของบรรยากาศการเผาชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบต่อค่าความแข็งแรง ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเผา

ในการศึกษานี้ได้เปรียบเทียบบรรยากาศในการเผาต่อสมบัติของชิ้นงานวัสดุเชิง ประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน โดยเฉพาะความแข็งแรงและความหนาแน่นรวมหลังเผา ซึ่งมีความสำคัญต่อการนำชิ้นงานไป ใช้งานจริงอย่างยิ่ง โดยเผาชิ้นงานที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง พิจารณาเปรียบเทียบบรรยากาศการเผา 2 สภาวะ คือสภาวะในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปก คลุมด้วยถ่านแกลบจากการทดลองที่ 4.2.4 และสภาวะบรรยากาศปกติ เนื่องจากต้องการ ศึกษาการเชื่อมเกาะกันของอนุภาคภายในชิ้นงานเมื่อถ่านกัมมันต์สลายตัวระหว่างการเผา ชิ้นงาน

ค่าความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผาที่สภาวะต่างกันแสดงดังรูปที่ 4.25 โดยความ แข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานสูตร FBC01 FBC02 FBC03 FBC04 และ FBC05 เผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ มีค่า 20.94 10.48 8.93 6.08 และ 8.00 นิวตันต่อเซนติเมตร ตามลำดับ และเผาในบรรยากาศปกติมีค่า 21.81 8.62 3.68 1.51 และ 0.91 นิวตันต่อเซนติเมตร จากผลการทดสอบพบว่าการเผาชิ้นงานใน สภาวะต่างกันไม่ส่งผลต่อความแข็งแรงของชิ้นงานสูตร FBC01 เนื่องจากชิ้นงานสูตรนี้ไม่มี ้องค์ประกอบของถ่านกัมมันต์ สิ่งที่แตกต่างกันเนื่องจากสภาวะการเผาที่แตกต่างกันคือการ สลายตัวของสารช่วยประสานอินทรีย์เท่านั้น ซึ่งชิ้นงานหลังเผาที่บรรยากาศปกติเกิดการ สลายตัวของสารช่วยประสานอินทรีย์อย่างสมบูรณ์ แต่ชิ้นงานหลังเผาในภาชนะปิด โดย ้ชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ เกิดการสลายตัวของสารช่วยประสานอินทรีย์เพียงบางส่วน เท่านั้น ส่วนชิ้นงานสูตร FBC02 ถึง FBC05 ซึ่งมีปริมาณถ่านกัมมันต์เป็นองค์ประกอบมาก ขึ้นตามลำดับ พบว่าความแข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานที่เผาในบรรยากาศปกติมีค่าน้อยกว่า การเผาชิ้นงานในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ เนื่องจากเกิดการสลายตัว ของถ่านกัมมันต์และสารช่วยประสานอินทรีย์อย่างสมบูรณ์ในชิ้นงานที่เผาในสภาวะปกติ แต่ ไม่เกิดกับชิ้นงานที่เผาในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ การสลายตัวของ ถ่านกัมมันต์ส่งผลให้เกิดรูพรุนขึ้นภายในชิ้นงาน จึงทำให้ความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผามี ค่าน้อยลงอย่างชัดเจน^[102] และความแข็งแรงมีค่าลดน้อยลงอย่างต่อเนื่องเมื่อชิ้นงานมี ปริมาณถ่านกัมมันต์สูงขึ้น เนื่องจากเมื่อปริมาณถ่านกัมมันต์สูงขึ้น ส่งผลให้เกิดรูพรุนจากการ สลายตัวของถ่านกัมมันต์ในชิ้นงานมากขึ้นเมื่อเผาในบรรยากาศปกติ ซึ่งสามารถยืนยันด้วย ผลความพรุนตัวของชิ้นงานหลังเผาดังรูปที่ 4.26 การสลายตัวของถ่านกัมมันต์และสารช่วย ประสานอินทรีย์อย่างสมบูรณ์ของชิ้นงานหลังเผาที่บรรยากาศปกติเกิดจากปริมาณออกซิเจน ในบรรยากาศที่เพียงพอต่อการทำปฏิกิริยากับสารอินทรีย์และถ่านกัมมันต์ในชิ้นงาน และเกิด การสลายตัวอย่างสมบูรณ์ไปเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และน้ำที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส

จากผลที่ได้ในการทดลองนี้สามารถสรุปได้ว่าการเผาชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกที่ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในบรรยากาศปกติ ไม่สามารถ ทำให้ชิ้นงานมีค่าความแข็งแรงสูงขึ้นได้ แต่ยังทำให้ความแข็งแรงของชิ้นงานลดลง เมื่อมี ปริมาณถ่านกัมมันต์เพิ่มขึ้น เนื่องจากเกิดรูพรุนเพิ่มขึ้นในชิ้นงานเท่านั้น แต่ไม่สามารถสร้าง การเชื่อมยึดกันของอนุภาคภายในชิ้นงานได้ อาจเกิดจากอุณหภูมิที่ใช้เผาไม่เพียงพอต่อการ ทำให้ดินเกิดการเชื่อมยึดกันเพิ่มขึ้น

รูปที่ 4.25 ความแข็งแรงหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ในสภาวะต่างกัน ของชิ้นงานวัสดุเชิง ประกอบทรงกระบอกที่มีอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ แตกต่างกัน

4.2.6 การศึกษาผลของอุณหภูมิการเผาต่อสมบัติของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบที่ไม่มี ส่วนผสมของถ่านกัมมันต์

จากผลการทดลองที่ผ่านมาพบว่าชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกสูตร FBC01 มีความแข็งแรงสูงที่สุดเมื่อเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ใน บรรยากาศปกติ ในการทดลองนี้จึงต้องการศึกษาผลของอุณหภูมิที่ใช้ในการเผาชิ้นงานที่ สูงขึ้นต่อสมบัติหลังเผาของชิ้นงานสูตร FBC01 ซึ่งไม่มีถ่านกัมมันต์เป็นส่วนประกอบ โดย เปรียบเทียบสมบัติของชิ้นงานสูตร FBC01 ที่อุณหภูมิ 650 700 750 และ 800 องศา เซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในบรรยากาศปกติ

จากรูปที่ 4.27 แสดงการสูญเสียน้ำหนักหลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ ของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีถ่านกัมมันต์เป็นส่วนประกอบ พบว่าค่าการ สูญเสียน้ำหนักหลังเผาของชิ้นงานมีค่าเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 7.02 7.53 16.11 และ 19.31 ตามลำดับ เมื่ออุณหภูมิเผาเพิ่มขึ้น โดยที่อุณหภูมิ 650 และ 700 องศาเซลเซียส มีค่า แตกต่างกันเล็กน้อย และสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเผาที่อุณหภูมิ 750 องศาเซลเซียส และ ยังคงเพิ่มขึ้นต่อเนื่องเมื่อเผาที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส เนื่องจากที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส เกิดเพียงการสลายตัวของสารช่วยประสานที่มีอยู่ในชิ้นงาน เท่านั้น และเมื่อ เพิ่มอุณหภูมิเผาไปที่ 700 องศาเซลเซียส โครงสร้างของซีโอไลต์โซเดียม เอ ในชิ้นงานเริ่มเกิด การพังหรือสลายตัว (Collapse) และเกิดอย่างต่อเนื่องที่ 750 องศาเซลเซียส จนสมบูรณ์ที่ อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส⁽¹⁰³⁻¹⁰⁵⁾ นอกจากนั้นที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส ยังเป็น อุณหภูมิที่อิลไลต์เริ่มเกิดการสลายตัวด้วย

เมื่อพิจารณาความแข็งแรงหลังเผาของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก ดัง แสดงในรูปที่ 4.28 ความแข็งแรงมีค่า 21.81 10.36 11.13 และ 19.05 นิวตันต่อเซนติเมตร ตามลำดับ เมื่อเพิ่มอุณหภูมิเผาจาก 650 ถึง 800 องศาเซลเซียส จากผลการทดลองพบว่า ความแข็งแรงของชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส มีค่าสูงที่สุด และมีค่าลดลง เมื่อเผาที่อุณหภูมิ 700 และ 750 องศาเซลเซียส ก่อนที่จะเพิ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อเผาที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส เนื่องจากการพังของซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่เริ่มเกิดเมื่อุณหภูมิ 700 องศาเซลเซียส และเกิดมากขึ้นเมื่อเผาที่อุณหภูมิ 750 องศาเซลเซียส ซึ่งการพังของ โครงสร้างของซีโอไลต์โซเดียม เอ นั้น ทำให้สูญเสียความเป็นผลึกและเปลี่ยนเป็น วัสดุอสัณฐาน จึงส่งผลทำให้ความแข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนมีค่า ลดลง แต่เมื่ออุณหภูมิเผาสูงขึ้นถึง 800 องศาเซลเซียส ดินดำในชิ้นงานเริ่มเกิดการ เปลี่ยนแปลงเป็นเนื้อแก้ว (Vitrification) และทำให้เกิดการเชื่อมยึดกันของอนุภาคในชิ้นงาน มากขึ้น ส่งผลให้ความแข็งแรงของชิ้นงานเพิ่มมากขึ้น^[89, 101, 106]

รูปที่ 4.28 ความแข็งแรงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์หลัง เผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ

เมื่อพิจารณาความพรุนตัวปรากฏ ความหนาแน่นรวมและความหนาแน่นจริง ดัง แสดงในรูปที่ 4.29 และ รูปที่ 4.30 พบว่าความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เล็กน้อย เมื่อเพิ่มอุณหภูมิเผาจาก 650 ถึง 800 องศาเซลเซียส โดยมีค่าร้อยละ 42.16 43.69 43.12 และ 45.16 ตามลำดับ เนื่องจากเกิดการพังของโครงสร้างซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่ อุณหภูมิ 700 ถึง 800 องศาเซลเซียส^[103] จึงทำให้เกิดรูพรุนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย การพังเกิด สมบูรณ์ที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส ทำให้รูพรุนเพิ่มขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันดินดำใน ชิ้นงานเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นเนื้อแก้วซึ่งส่งผลให้ความพรุนตัวมีค่าลดลง จึงทำให้ความ พรุนตัวปรากฏมีค่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เนื่องจากซีโอไลต์โซเดียม เอ เป็นส่วนผสมหลักของ ชิ้นงานสูตร FBC01 เมื่อเกิดการพังและเปลี่ยนเป็นวัสดุอสัณฐาน จึงส่งผลต่อค่าความพรุนตัว ได้มากกว่าผลของการเปลี่ยนแปลงเป็นเนื้อแก้วของดินดำ ซึ่งสามารถอธิบายได้เพิ่มเติมเมื่อ พิจารณาค่าความหนาแน่นรวมและความหนาแน่นจริง โดยความหนาแน่นรวมมีค่า 1.27 1.22 1.19 และ 1.35 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร และความหนาแน่นจริงมีค่า 2.49 2.37 2.25 และ 3.01 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร ตามลำดับ เมื่อเพิ่มอุณหภูมิเผาจาก 650 ถึง 800 องศาเซลเซียส พบว่าที่อุณหภูมิ 650 700 และ 750 องศาเซลเซียส ความหนาแน่นรวม และความหนาแน่นจริงมีค่าลดลงเล็กน้อยเนื่องจากการพังของโครงสร้างของซีโอไลต์โซเดียม เอ และเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส เนื่องจากดินดำเกิดการ เปลี่ยนแปลงเป็นเนื้อแก้วและเกิดการหดตัวเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนดังแสดงในรูปที่ 4.31 และ เกิดการเปลี่ยนเฟสของซีโอไลต์โซเดียม เอ ที่เป็นอสัณฐานไปเป็นผลึกของโซเดียมอะลูมิเนียม ซิลิเกต ยืนยันได้ด้วยผลวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสดังรูปที่ 4.32

รูปที่ 4.29 ความพรุนตัวปรากฏของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกับ มันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ

รูปที่ 4.30 ความหนาแน่นรวมและความหนาแน่นจริงของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มี ส่วนผสมของถ่านกัมมันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ

รูปที่ 4.31 การหดตัวหลังเผาของขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์ หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสของชิ้นงานตัวอย่างหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 ถึง 800 องศาเซลเซียส แสดงดังรูปที่ 4.32 พบว่าเฟสหลักที่พบในชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 700 และ 750 องศาเซลเซียส คือซีโอไลต์โซเดียม เอ และควอตซ์ ส่วนเฟสรองคือ อิลไลต์ ซึ่งมาจากวัตถุดิบหลักคือซีโอไลต์โซเดียม เอ และดินดำ เมื่อพิจารณาความเป็นผลึก ของซีโอไลต์โซเดียม เอ โดยเปรียบเทียบจากความสูงของพีคควอตซ์และ พีคซิโอไลต์โซเดียม เอ พบว่าซีโอไลต์โซเดียม เอ มีความเป็นผลึกลดน้อยลงเมื่อเผาซิ้นงานที่ อุณหภูมิสูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโครงสร้างผลึกของซิโอไลต์โซเดียม เอ พังเพิ่มขึ้นเมื่อชิ้นงาน ถูกเผาที่อุณหภูมิสูงขึ้น และเมื่อชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส พบว่า เฟสซิโอไลต์โซเดียม เอ ได้ถูกทำลายพังและหายไป และพบเฟสใหม่เกิดขึ้นคือโซเดียมอะลูมิ โนซิลิเกต⁽¹⁰⁷⁾ การสลายไปของซิโอไลต์โซเดียม เอ สามารถยืนยันได้ด้วยภาพโครงสร้างทาง จุลภาคดังรูปที่ 4.33 (ก) ถึง (ง) ซึ่งแสดงโครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 700 750 และ 800 องศาเซลเซียส ตามลำดับ จากผลการวิเคราะห์พบว่าผลึกทรง ถูกบาศก์ของซีโอไลต์โซเดียม เอ ยังคงมีอยู่ในชิ้นงานหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 700 และ 750 องศาเซลเซียส แต่พบว่าความเป็นรูปผลึกทรงลูกบาศก์ของซีโอไลต์โซเดียม เอ เริ่มสูญเสียไป เล็กน้อยเมื่อเพิ่มอุณหภูมิเผาเป็น 700 และ 750 องศาเซลเซียส และยังพบว่าที่อุณหภูมิ 800 องศาเซลเซียส ความเป็นรูปผลึกทรงลูกบาศก์ของซีโอไลต์โซเดียม เอ ได้สูญเสียไป อย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากซิโอไลต์โซเดียม เอ เป็นชนิดที่มีสัดส่วนของซิลิคอนต่ออะลูมิเนียม เท่ากับ 1 ดังนั้นซีโอไลต์โซเดียม เอ จึงเริ่มพังและสลายตัวที่อุณหภูมิ 700 องศาเซลเซียส ซึ่ง เป็นอุณหภูมิที่ต่ำกว่าซีโอไลต์ซนิดอื่นๆ

รูปที่ 4.32 XRD pattern ของขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัมมันต์ หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ

รูปที่ 4.33 โครงสร้างทางจุลภาคของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่ไม่มีส่วนผสมของถ่านกัม มันต์หลังเผาที่อุณหภูมิต่างๆ ในบรรยากาศปกติ ที่กำลังขยาย 3,000 เท่า (ก) 650°C (ข) 700 °C (ค) 750°C และ (ง) 800 °C

จากผลการทดลองการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับ สำหรับเคลือบวัสดุโพโตแคตาลิสต์สามารถสรุปได้ว่าชิ้นงานที่มีสมบัติเหมาะสมต่อการนำมาใช้เป็นตัว รองรับเพื่อเคลือบผงวัสดุโพโตแคตาลิสต์คือ ชิ้นงานสูตร FBC01 และ FBC02 ซึ่งชิ้นงานสูตร FBC01 มีปริมาณของซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อดินดำสุราษฎร์ธานีเท่ากับ 100:50 โดยน้ำหนัก เผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในบรรยากาศปกติ โดยชิ้นงานหลังเผามีค่าความแข็งแรง 21.81 นิวตันต่อเซนติเมตร ความพรุนตัวร้อยละ 42.16 ความหนาแน่นรวม 1.27 กรัมต่อลูกบาศก์ เซนติเมตร และชิ้นงานประกอบด้วยเฟสหลักคือซีโอไลต์โซเดียม เอ และควอตซ์ เฟสรองคืออิลไลต์ ลักษณะชิ้นงานแสดงดังรูปที่ 4.34 (ก) ส่วนชิ้นงานสูตร FBC02 มีปริมาณถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์ โซเดียม เอ ต่อดินดำสุราษฎร์ธานี เท่ากับ 25:75:50 โดยน้ำหนัก เผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยชิ้นงานถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ โดยชิ้นงานหลังเผามีค่า ความแข็งแรง 10.48 นิวตันต่อเซนติเมตร ความพรุนตัวร้อยละ 48.47 ความหนาแน่นรวม 1.07 กรัม ต่อลูกบาศก์เซนติเมตร และชิ้นงานประกอบด้วยเฟสหลักคือซีโอไลต์โซเดียม เอ และควอตซ์ เฟสรอง คืออิลไลต์ ลักษณะชิ้นงานแสดงดังรูปที่ 4.34 (ข)

รูปที่ 4.34 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับ เคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์หลังเผาที่ 650 องศาเซลเซียส สูตร (ก) FBC01 และ (ข) FBC02

4.3 การพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

การศึกษานี้ได้สนใจการปรับปรุงประสิทธิภาพของไทเทเนียมไดออกไซด์ในการทำหน้าที่เป็น วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ และช่วยให้สามารถมีประสิทธิภาพในการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกมากขึ้น ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ โดยนำผงไทเทเนียมไดออกไซด์มาทำงานร่วมกับไพไรต์จากกากของเสีย มาร์คาไซต์ และในการศึกษาได้ใช้แสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจนเป็นแหล่งกำเนิดแสงเนื่องจากมีช่วง คลื่นแสงที่เป็นช่วงแสงยูวีและช่วงแสงที่ตามองเห็นรวมอยู่ด้วย จึงนำมาใช้เป็นตัวแทนของแสงจาก ดวงอาทิตย์ และวัดความเข้มแสงของหลอดทั้งสเตนฮาโลเจนที่ระยะ 30 เซนติเมตร พบว่ามีความเข้ม แสงสูงสุดประมาณ 440 วัตต์/ตารางเมตร และความเข้มแสงช่วงยูวี (290 – 390 นาโนเมตร) สูงสุด ประมาณ 27 วัตต์/ตารางเมตร โดยมีการศึกษาดังหัวข้อต่อไปนี้

4.3.1 การศึกษาผลของระยะเวลาการบดต่อขนาดอนุภาคของไพไรต์

ในการทดลองนี้ต้องการศึกษาผลของเวลาการบดต่อขนาดของไพไรต์จากกากของ เสียโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์เพื่อคัดเลือกระยะเวลาการบดที่เหมาะสมต่อการนำไปใช้ใน การทดลองขั้นต่อไป จากการวิเคราะห์ขนาดของอนุภาคก่อนผ่านการบดและหลังการบดที่ เวลา 6 12 และ 24 ชั่วโมง ในตารางที่ 4.3 พบว่าขนาดอนุภาคที่ d50 ของไพไรต์ที่ไม่ผ่าน การบด มีค่า 4.77 ไมครอน และเมื่อบดด้วยระยะเวลา 6 12 และ 24 ชั่วโมง มีค่า 2.22 1.69 และ 1.79 ไมครอน ตามลำดับ ส่วนขนาดอนุภาคที่ d10 มีค่า 0.88 0.84 0.73 และ 0.69 ไมครอน และขนาดอนุภาคที่ d90 มีค่า 15.03 10.18 9.87 และ 8.64 ไมครอน จากผลการ ทดลองพบว่าการบดไพไรต์โดยใช้ระยะเวลาบดมากขึ้น มีผลให้ขนาดอนุภาคลดลงอย่าง ชัดเจน และจากการพิจารณาขนาดอนุภาคโดยรวมพบว่าการบดไฟไรต์ด้วยระยะเวลา 24 ชั่วโมง ทำให้ขนาดของอนุภาคเล็กลงมากที่สุด ถึงแม้ว่าค่าที่ d50 จะมากกว่าการบดที่ ระยะเวลา 12 ชั่วโมง และเมื่อคิดร้อยละของขนาดที่ลดลงเมื่อใช้เวลาบด 24 ชั่วโมง พบว่า ขนาดอนุภาคลดลงจากไพไรต์ที่ไม่ผ่านการบดประมาณร้อยละ 60 โดยมีลักษณะโครงสร้าง ทางจุลภาคดังรูปที่ 4.35 (ก) – (ค) พบว่าไพไรต์หลังบดมีขนาดอนุภาคตั้งแต่เล็กจนถึงใหญ่ ปะปนกัน มีรูปร่างที่ไม่แน่นอน ซึ่งเกิดจากการบดไพไรต์ให้มีขนาดเล็กลง อนุภาคบางส่วนมี การเกาะรวมกันเป็นก้อน (agglomerate) ซึ่งส่วนมากเป็นอนุภาคขนาดเล็กเกาะบนผิวของ อนุภาคขนาดใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ขนาดอนุภาคหลังบด และเมื่อนำผงไพ ไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง ไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางแร่ได้ผลวิเคราะห์ดังรูปที่ 4.36 พบว่า ประกอบด้วยเฟสหลักคือ ไฟไรต์ และโซโลโมไกต์ และมีเฟสลองคือ เซอร์โคเนีย และยิปซัม เกิดเฟสของโซโมล์โนไกต์ (szomolnokite) มีสูตรทางเคมีคือ FeSO₄·H₂O เนื่องจากเกิดการ ดูดซับน้ำที่ผิวของไฟไรต์ในขณะบดและเกิดปฏิกิริยาออกซิเดชันจนเกิดการเปลี่ยนเฟสที่ผิว ของไฟไรต์^[108] ส่วนเซอร์โคเนียและยิปซัมมาจากกระบวนการเจียระไนเครื่องประดับ มาร์คาไซต์และเพชรเทียม

ตารางที่ 4.3 ขนาดของไพไรต์หลังบดด้วยเวลาแตกต่างกัน

ระยะเวลาบด (ชั่วโมง)	ขนาดอนุภาค (ไมครอน)			
	d10	d50	d90	
0	0.88	4.77	15.03	
6	0.84	2.22	10.18	
12	0.73	1.69	9.87	
24	0.69	1.79	8.64	

Chulalongkorn University

รูปที่ 4.35 โครงสร้างทางจุลภาคของไพไรต์หลังบด 24 ชั่วโมง ที่กำลังขยาย (ก) 500 เท่า (ข) 3,000 เท่า และ (ค) 20,000 เท่า

รูปที่ 4.36 XRD pattern ของไพไรต์บด 24 ชั่วโมง

4.3.2 การศึกษาผลของการเตรียมไพไรต์ด้วยวิธีการบดล้างและอัตราส่วนของ ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ที่มีต่อประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินด้วย ปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก

การทดลองนี้ต้องการศึกษาสมบัติและความสามารถของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ เชิงประกอบที่มีไทเทเนียมไดออกไซด์ผสมกับไพไรต์ที่บด 24 ชั่วโมง ซึ่งใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้างและ ล้างด้วยอะซีโตน โดยใช้อัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ 95:5 90:10 85:15 80:20 และ 0:100 โดยน้ำหนัก และกำหนดชื่อตัวอย่างสำหรับส่วนผสมที่ใช้ไพไรต์แบบไม่ ล้างให้เป็น T95P5 T90P10 T85P15 T80P20 และ Pyrite ตามลำดับ และสำหรับส่วนผสม ที่ใช้ไพไรต์ที่ล้างให้เป็น T95P5W T90P10W T85P15W T80P20W และ PyriteW ตามลำดับ เผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 1 ชั่วโมง อัตราการเผา 10 องศาเซลเซียสต่อนาที ในเบ้าอะลูมินาปิด โดยผงถูกปกคลุมด้วยถ่านแกลบ

การพิจารณาขนาดอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มี ส่วนประกอบของไพไรต์ทั้งไม่ล้างและล้างในอัตราส่วนที่ต่างกัน หลังเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส โดยใช้วิธีการปั่นกวนในขณะวัด ส่วนในกรณีของสูตร Pyrite และ PyriteW หลังเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส ใช้วิธีการปั่นกวนเปรียบเทียบกับการปั่น กวนควบคู่กับการใช้คลื่นความถี่สูงเพื่อช่วยให้ได้ขนาดอนุภาคที่แท้จริง ได้ผลการทดลองดัง ตารางที่ 4.4 พบว่าวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ใช้ไพไรต์ไม่ผ่านการล้าง มีขนาดอุนภาค (d50) เท่ากับ 28.50 24.20 19.11 และ 22.01 ไมโครเมตร เมื่อมีอัตราส่วน ของไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์จาก 95:5 90:10 85:15 และ 80:20 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ โดยมีแนวโน้มเช่นเดียวกับสูตรที่ใช้ไพไรต์ที่ผ่านการล้าง ซึ่งมีขนาดอนุภาคเท่ากับ 20.11 19.16 17.32 และ 17.30 ไมโครเมตร ตามลำดับ และยังพบว่าอนุภาคของ ้วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ มีขนาดใหญ่ขึ้นเมื่อเทียบกับ ไทเทเนียมไดออกไซด์ และไพไรต์ เนื่องจากอนุภาคไทเทเนียมไดออกไซด์ไปเกาะอยู่บนผิว ของไพไรต์ด้วยแรงทางประจุไฟฟ้าของอนุภาคทั้ง 2 ชนิด^[60] ซึ่งเกาะกันในลักษณะ core/shell โดยมีไพไรต์เป็นแกนกลาง (core) และมีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นเปลือกหุ้ม (shell) ดังภาพวาดแบบจำลองในรูปที่ 4.37 โดยไทเทเนียมไดออกไซด์มีประจุที่ผิวเป็นบวกที่ สภาวะ pH น้อยกว่าหรือเท่ากับ 7 ในขณะที่ไพไรต์มีประจุเป็นลบ ดังผลวิเคราะห์ ้ค่าศักย์ซีตาดังรูปที่ 4.10 และเมื่อพิจารณาขนาดอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ใช้ไพไรต์ไม่ผ่านการล้าง ในอัตราส่วนมากขึ้นพบว่าขนาด อนุภาคลดลงเมื่อเพิ่มอัตราส่วนของไพไรต์จากร้อยละ 5 10 และ 15 โดยน้ำหนัก เนื่องจาก การมีปริมาณอนุภาคไพไรต์ในส่วนผสมน้อย ส่งผลให้อนุภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์

ปริมาณมากไปเกาะที่ผิวของอนุภาคไพไรต์ 1 อนุภาค จึงทำให้มีขนาดที่ใหญ่ขึ้น แต่เมื่อมี ้อนุภาคของไพไรต์เพิ่มมากขึ้น ปริมาณของไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เกาะบนผิวของอนุภาค ้ไพไรต์ 1 อนุภาค จึงน้อยลงส่งผลให้ขนาดอนุภาคเล็กลง แต่เมื่ออัตราส่วนของไพไรต์เพิ่มขึ้น เป็นร้อยละ 20 โดยน้ำหนัก ขนาดอนุภาคไม่เปลี่ยนแปลงจากร้อยละ 15 โดยน้ำหนัก ซึ่งมีผล ้ไปในแนวทางเดียวกับการใช้ไพไรต์ที่ผ่านการล้าง คือขนาดอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบเล็ก ้ลงเมื่อเพิ่มอัตราส่วนของไพไรต์ และเมื่อเปรียบเทียบขนาดของวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ใช้ไพไรต์ที่ไม่ผ่านการล้างและผ่านการล้าง พบว่าการล้าง ้ไพไรต์ส่งผลให้ขนาดอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบมีขนาดเล็กกว่าการใช้ไพไรต์ที่ไม่ผ่านการ ้ล้าง เนื่องจากการล้างทำให้สารอินทรีย์หลุดออก จึงทำให้เหลือเพียงอนุภาคไพไรต์เท่านั้น ทำ ให้อนุภาคมีขนาดเล็กลง และเมื่อพิจารณาขนาดของสูตร Pyrite ที่ใช้ไพไรต์ไม่ผ่านการล้าง และผ่านการล้างพบว่าให้ผลในทางกลับกันคือสูตร Pyrite มีขนาดอนุภาคเล็กกว่าอนุภาค ของสูตร PyriteW โดยมีค่า 4.02 และ 8.99 ไมโครเมตร ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์โดยการปั่น กวน และมีค่า 1.17 และ 1.79 ไมโครเมตร ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์โดยการปั่นกวนร่วมกับ การใช้คลื่นความถี่สูง ซึ่งอาจเกิดจากการล้างไพไรต์ทำให้อนุภาคเล็กกว่าไพไรต์ที่ไม่ผ่านการ ้ล้างแต่เนื่องจากเกิดการเกาะรวมกลุ่มกันของอนุภาคขนาดเล็กได้ง่าย ดังนั้นเมื่อเผาแล้วทำให้ เกิดการเกาะรวมกันแน่นขึ้นและยากที่จะทำให้แตกออกจากกัน (hard agglomerate) แต่ สำหรับไพไรต์ที่ไม่ผ่านการล้าง เนื่องจากมืองค์ประกอบของสารอินทรีย์อยู่ ส่งผลให้การเกาะ รวมกันแน่นของอนภาคเล็กเกิดขึ้นได้ยาก

ส่วนผลของการใช้ไพไรต์ที่ผ่านการล้างพบว่ามีแนวโน้มเช่นเดียวกัน แต่มีขนาดของ พื้นที่ผิวน้อยกว่าการใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้าง เนื่องจากไพไรต์ที่ไม่ล้างมีสารอินทรีย์เกาะอยู่ที่ผิวของ ไพไรต์ เมื่อเผาแล้วจึงเหลือเพียงคาร์บอนเป็นส่วนประกอบซึ่งส่งผลให้มีขนาดพื้นที่ผิวที่ มากกว่าการใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้าง

ตารางที่ 4.4 ยังแสดงพื้นที่ผิวจำเพาะของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ ไพไรต์ จากไพไรต์ไม่ล้างและล้าง สำหรับการใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้างพบว่าวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนของไพไรต์เพิ่มมากขึ้นจะมีแนวโน้มของพื้นที่ผิว จำเพาะลดน้อยลงจาก 44.38 45.42 36.80 33.56 และ 5.20 ตารางเมตรต่อกรัม เมื่อ อัตราส่วนไพไรต์เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0 5 10 15 20 และ 100 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ เนื่องจากวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ เกิดจากการผสมกันของวัสดุ 2 ชนิด ที่มีพื้นที่ผิวจำเพาะต่างกัน ซึ่งไทเทเนียมไดออกไซด์มีพื้นที่ผิวจำเพาะสูงเท่ากับ 44.38 ตาราง เมตรต่อกรัม และสูตร Pyrite มีพื่นที่ผิวเท่ากับ 5.20 ตารางเมตรต่อกรัม เมื่อมีอัตราส่วนของ ไพไรต์มากขึ้นจึงทำให้ค่าพื้นที่ผิวจำเพาะลดลง ยกเว้นตัวอย่างที่มีไพไรต์ร้อยละ 5 โดย น้ำหนัก ซึ่งมีค่าพื้นที่ผิวจำเพาะไม่ต่างกับไทเทเนียมไดออกไซด์ เนื่องจากมีไพไรต์ปริมาณ น้อยจึงไม่ทำให้เห็นถึงความแตกต่าง ส่วนผลของการใช้ไพไรต์ที่ผ่านการล้างพบว่ามีแนวโน้ม เช่นเดียวกัน แต่มีขนาดของพื้นที่ผิวน้อยกว่าการใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้าง เนื่องจากไพไรต์ที่ไม่ล้างมี สารอินทรีย์เกาะอยู่ที่ผิวของไพไรต์ เมื่อเผาแล้วจึงเหลือเพียงคาร์บอนเป็นส่วนประกอบซึ่ง ส่งผลให้มีขนาดพื้นที่ผิวที่มากกว่าการใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้าง

ตารางที่ 4.4 ขนาดของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนไทเทเนียมได ออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน

วัสดุเชิงประกอบ โฟโตแคตาลิสต์	ขนาดอนุภาค (d50) (ไมครอน)		พื้นที่ผิวจำเพาะ (ตารางเมตรต่อกรัม)	
	ไม่ล้าง	ล้าง	ไม่ล้าง	ล้าง
TiO ₂ *	1.38		44.38	
T95P5	28.50	20.11	45.42	43.76
T90P10	24.20	19.16	39.12	42.42
T85P15	19.11	17.32	36.80	32.80
T80P20	22.01	17.30	33.56	30.25
Pyrite	4.02 1.17**	8.99 1.79**	5.20	2.96

*ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ไม่ผ่านกระบวนการใดๆ **ผ่านการกระจายตัวด้วยคลื่นความถี่สง

รูปที่ 4.37 ภาพวาดจำลองลักษณะอนุภาคของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มี ลักษณะเป็น core/shell

เพื่อยืนยันลักษณะการยึดเกาะของอนุภาควัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ ไพไรต์ จึงได้นำตัวอย่างไปวิเคราะห์โครงสร้างทางจุลภาคดังรูปที่ 4.38 (ก) – (ญ) พบว่า อนุภาคตัวอย่างสูตร T95P5 – T80P20 และสูตร T95P5W – T80P20W หลังเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส มีลักษณะคล้ายโครงสร้างแบบ core/shell โดยสังเกตเห็นว่าอนุภาค ไทเทเนียมไดออกไซด์ที่มีขนาดเล็กมาเกาะหุ้มผิวของอนุภาคไพไรต์ที่มีขนาดใหญ่กว่า แต่เมื่อ พิจารณาสูตรที่ไม่มีไทเทเนียมไดออกไซด์พบว่าลักษณะของอนุภาคไม่เปลี่ยนแปลงจากก่อน เผามากนัก คืออนุภาคยังคงมีรูปร่างแบบไม่แน่นอน

เพื่อยืนยันว่าวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ มีการยึดเกาะกันแบบ core/shell คือตรงกลางของอนุภาคควรต้องเป็นอนุภาคไพไรต์ จึงได้วิเคราะห์ธาตุเชิง พลังงาน EDS ดังรูปที่ 4.39 พบว่ามีธาตุไทเทเนียม ออกซิเจน ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของ ไทเทเนียมไดออกไซด์ และพบธาตุเหล็กและซัลเฟอร์ซึ่งเป็นองค์ประกอบของไพไรต์ในสูตรที่ มีองค์ประกอบของวัสดุทั้ง 2 ชนิดนี้ โดยปริมาณที่ตรวจพบจะแตกต่างกันตามปริมาณของไพ ไรต์ที่มีในแต่ละสูตร ซึ่งพบว่าสูตรที่มีอัตราส่วนของไพไรต์น้อยจะพบธาตุไทเทเนียมและ ออกซิเจนเป็นปริมาณมากกว่าสูตรที่มีอัตราส่วนของไพไรต์มาก เนื่องจากความหนาของชั้น ไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เกาะบนผิวของอนุภาคไพไรต์มีน้อยลงเมื่ออัตราส่วนของไฟไรต์มาก ขึ้น สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ขนาดอนุภาคในการอธิบายก่อนหน้านี้ แต่เมื่อพิจารณาค่าร้อย ละของอะตอมของธาตุเหล็กและซัลเฟอร์ในอนุภาคที่มีไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ พบว่าร้อยละของอะตอมไม่ตรงกับของไฟไรต์ อาจเกิดจากการทำปฏิกิริยาที่ผิวของไฟไรต์กับ น้ำและเกิดเป็นสารประกอบออกไซด์ขึ้นที่ผิว^[109] นอกจากนั้นเพื่อยืนยันผลการพบการเกิด สารประกอบออกไซด์ที่ผิวของไพไรต์ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสก็มีแนวโน้ม เช่นเดียวกัน ซึ่งจะอธิบายต่อไป

CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปที่ 4.38 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน ไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส ไพไรต์ไม่ล้าง (ก) T95P5 (ข) T90P10 (ค) T85P15 (ง) T80P20 (จ) Pyrite ไพไรต์ล้าง (ฉ) T95P5W (ช) T90P10W (ซ) T85P15W (ฌ) T80P20W และ (ญ) PyriteW

ก	Element	Weight%	จ	Element	Weight%
isectrum 1	ОК	53.51	- (B) 2 (m)	ОК	56.26
A A A	S K	0.70	120 1 1 2 3 S	S K	0.10
	Ti K	44.48	spectrum (Ti K	42.77
	Fe K	1.31		Fe K	0.87
20up Learbon Inion 1	Totals	100.00	20um Electron Januar 1	Totals	100.00
1	Element	Weight%	ิฉ	Element	Weight%
-	ОК	44.89		ОК	55.87
Carl Area Print	S K	0.90	Spectrum 3	S K	0.69
	Ti K	52.79	Alter and	Ti K	42.81
Spectrum 2	Fe K	1.42		Fe K	0.64
20µm Electron Image 1	Totals	100.00	20um Electron image 1	Totals	100.00
A Spectrum 3	Element	Weight%	1	Element	Weight%
	ОК	46.64		ОК	56.21
A Start	S K	3.47		S K	2.21
	Ті К	45.63	Spectrum 3	Ti K	38.95
	Fe K	4.26		Fe K	2.62
20jum Electron Image 1	Totals	100.00	20um Election Image 1	Totals	100.00
	Element	Weight%	ญ	Element	Weight%
- Ale AR	ОК	45.93	- Angla and	ОК	51.51
A Star Star	SK	3.80	Spectrum 3	S K	3.35
Spectrum 2	Ti K	46.16		Ti K	41.80
	Fe K	4.11		Fe K	3.34
20µm Electron Image 1	Totals	100.00	20µm Electron Image 1	Totals	100.00

รูปที่ 4.39 โครงสร้างทางจุลภาคและการวิเคราะห์ธาตุเชิงพลังงาน EDS ของวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส ไพไรต์ไม่ล้าง (ก) T95P5 (ข) T90P10 (ค) T85P15 (ง) T80P20 ไพไรต์ล้าง (จ) T95P5W (ฉ) T90P10W (ช) T85P15W และ (ซ) T80P20W

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเฟสของวัสดุเชิงประกอบโฟโตแคตาลิสต์ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนของไพไรต์ที่ไม่ผ่านการล้างแตกต่างกัน หลังเผาที่ อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส แสดงดังรูปที่ 4.40 จากผลการวิเคราะห์พบว่าในวัสดุเชิง ประกอบโฟโตแคตาลิสต์ที่มีอัตราส่วนของไฟไรต์ร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก (T95P5 T90P10 และ T85P15) มีองค์ประกอบทางเฟสหลักคืออนาเทสและรูไทล์ นอกจากนั้นยังสามารถตรวจพบองค์ประกอบของไฟไรต์ได้ และมีความสูงของพีกชัดเจนขึ้น เมื่อมีอัตราส่วนมากขึ้น แสดงให้เห็นว่ามีการกระจายตัวของไทเทเนียมไดออกไซด์/ไฟไรต์ ที่ดี ส่วนองค์ประกอบทางเฟสของสูตร Pyrite ซึ่งไม่มีส่วนประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์พบว่า
้นอกจากเฟสไพไรต์ซึ่งเป็นเฟสหลักของวัสดุแล้ว ยังตรวจพบเฟส โซโมลโนไกต์ เนื่องจากเกิด การดูดซับน้ำที่ผิวของไพไรต์ในขณะบดและเกิดปฏิกิริยาออกซิเดชันจนเกิดการเปลี่ยนเฟสที่ ้ผิวของไพไรต์ ซึ่งเมื่อพิจารณาวัสดุเชิงประกอบที่มีไทเทเนียมไดออกไซด์เป็นส่วนประกอบ พบว่าตรวจไม่มีเฟสดังกล่าว อาจเนื่องจากเฟสดังกล่าวสามารถเกิดปฏิกิริยากับอะตอม ้ออกซิเจนในไทเทเนียมไดออกไซด์ ขณะเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส และเปลี่ยนเป็น พันธะระหว่างผิวของไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ได้^[110] ซึ่งเป็นพันธะของ Fe-O-Ti เกิดขึ้นที่ผิวของอนุภาคไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์ และยังพบเฟสเซอร์โคเนีย ไอออน ซัลเฟตและแอนไฮไดรต์ ซึ่งเฟสเซอร์โคเนียเป็นเฟสที่พบในไพไรต์ที่ได้รับมา ส่วนไอออน ซัลเฟตเป็นเฟสที่เกิดจากปฏิกิริยาที่ผิวของไพไรต์กับน้ำ และเฟสแอนไฮไดรต์เกิดจากการ ้สลายตัวของน้ำในองค์ประกอบของยิปซัมที่อุณหภูมิประมาณ 63.5 องศาเซลเซียส^[111] เมื่อ พิจารณาองค์ประกอบทางเฟสของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ผ่านการ ล้าง ดังรูปที่ 4.41 พบว่าเฟสที่เกิดขึ้นไม่ต่างกับไพไรต์ที่ไม่ล้าง แต่จะสังเกตเห็นว่าพึกของไพ ไรต์ชัดเจน ในสูตร T95P5 T90P10 T85P15 และ T80P10 และชัดเจนกว่าพีกที่พบในวัสดุ เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ใช้ไพไรต์ที่ไม่ล้าง เนื่องจากการล้างด้วยอะซิโตน ทำให้สารอินทรีย์ต่างๆ ที่ปนเปื้อนในไพไรต์หมดไป ส่งผลให้หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส ไม่มีคาร์บอนหลงเหลืออยู่ทำให้เห็นพีกของเฟสรองชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในสูตร PyriteW

รูปที่ 4.40 XRD pattern ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนไทเทเนียม ไดออกไซด์ต่อไพไรต์ไม่ล้าง แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส

รูปที่ 4.41 XRD pattern ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนไทเทเนียม ไดออกไซด์ต่อไพไรต์ล้าง แตกต่างกัน หลังเผาที่ 300 องศาเซลเซียส

ผลการทดสอบความสามารถในการย่อยสลายสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 ส่วนในน้ำหนึ่งล้านส่วน ด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ไม่ล้าง หลังเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส ภายใต้การฉายแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน โดย พิจารณาหลังจากปั่นกวนผงวัสดุเชิงประกอบโพโตแคตาลิสต์ในสารละลายลิกนินในที่มืดเป็น เวลา 120 นาที เพื่อให้วัสดุอิ่มตัวและหยุดสมบัติทางผิวของไพไรต์^[109] ก่อนนำไปฉายแสง ผล ของการเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินหลังการย่อยสลายด้วย ้วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ใช้ไพไรต์ไม่ล้างอัตราส่วนต่างกัน เมื่อเวลา ในการฉายแสงเพิ่มขึ้น โดยใช้เวลาในการฉายแสงทั้งหมด 6 ชั่วโมง และมีการปั่นกวนตลอด การทดลอง แสดงดังรูปที่ 4.42 จากผลการทดลองเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าความเข้มข้น ้สัมพันธ์ของลิกนินเมื่อถูกย่อยสลายด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มี ้อัตราส่วนของไพไรต์ร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก ที่เวลา 6 ชั่วโมง พบว่าความ เข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินลดลงได้มากขึ้นเมื่อเพิ่มอัตราส่วนของไพไรต์ในวัสดุเชิง ประกอบ และเมื่ออัตราส่วนของไพไรต์เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก (T95P5 T90P10 T85P15 และ T80P20) สามารถย่อยสลายลิกนินได้ร้อยละ 40.20 45.51 42.25 และ 62.61 ตามลำดับ ที่เวลาฉายแสง 6 ชั่วโมง โดยลดได้มากกว่าการใช้ ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 เพียงชนิดเดียว ที่ลดความเข้มข้นสารละลายลิกนินได้เพียงร้อยละ 25.79 เท่านั้น ในขณะที่การใช้สูตร Pyrite ซึ่งเป็นไพไรต์ที่ไม่ล้าง พบว่าค่าความเข้มข้น สัมพันธ์ของสารละลายลิกนินไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อฉายแสงถึงแม้ว่าไพไรต์จะมี แถบพลังงานที่แคบ เนื่องจากเกิดการรวมกลับเข้าหากันใหม่ของอิเล็กตรอนและโฮลขึ้นอย่าง รวดเร็ว^[112] จึงไม่สามารถเกิดการย่อยสลายลิกนินด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกได้ และเมื่อ พิจารณาอัตราการย่อยสลายลิกนินจากการพิจารณาความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C₀) และ เวลาในการฉายแสง และนำมาคำนวณด้วยสูตรดังสมการที่ 4.2

โดยให้ C คือความเข้มข้นของสารละลายลิกนินที่เวลานั้นๆ (มิลลิกรัมต่อลิตร) C₀ คือความ เข้มข้นของสารละลายลิกนินเริ่มต้น (มิลลิกรัมต่อลิตร) k คืออัตราการย่อยสลายของลิกนิน และ t คือระยะเวลาฉายแสง (นาที) โดยเส้นแนวโน้มคำนวณโดยใช้โปรแกรมไมโครซอล์ฟ เอ็กซ์เซล (Microsoft Excel) ได้ผลดังแสดงในรูปที่ 4.43 พบว่าเส้นแนวโน้มที่ได้เป็นเส้นตรง และค่าความชั้นของเส้นแนวโน้มแสดงถึงอัตราการย่อยสลายสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิง ประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง และเห็นได้ว่าสูตร T80P20 มีอัตราการย่อย สลายลิกนินมากที่สุดคือ 32×10⁻⁴ ต่อนาที และช้าลงเมื่ออัตราส่วนของไพไรต์ลดน้อยลง เนื่องจากการเพิ่มไพไรต์ในวัสดุเชิงประกอบส่งผลให้ค่าแถบพลังงานแคบลงจึงสามารถถูก กระตุ้นด้วยแสงที่มีความยาวคลื่นอยู่ในช่วงแสงที่ตามองเห็นได้ดีขึ้นซึ่งมีมากในแสงจากหลอด ทั้งสเตนฮาโลเจนและแสงจากดวงอาทิตย์ หรืออาจเกิดจากการอยู่ร่วมกันของไทเทเนียมได ออกไซด์และไพไรต์ทำให้ลดการเกิดการรวมกลับเข้าหากันใหม่ของอิเล็กตรอนและโฮลได้^[60] โดยอธิบายได้ว่าอิเล็กตรอนในแถบวาเลนซ์เมื่อถูกกระตุ้นด้วยแสงจะเคลื่อนที่ไปยังแถบการ นำและเคลื่อนที่ไปยังแถบการนำของไพไรต์ก่อนที่จะตกลงสู่แถบวาเลนซ์อีกครั้ง และอีก เหตุผลที่อาจทำให้อัตราการย่อยสลายลิกนินเพิ่มขึ้นคือการเกิดไฮดรอกซิลเรดิคอลจากการ แตกตัวของไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์เมื่อถูกกระตุ้นด้วยแสงยูวีดังสมการที่ 4.3 และการถูก ออกซิไดซ์ด้วยอิเล็กตรอนในแถบตัวนำและซุปเปอร์ออกไซด์ดังสมการที่ 2.10 และ 2.11^[113] ซึ่งสามารถยืนยันการเกิดปฏิกิริยาได้ด้วยการตรวจวัดค่า pH ของสารละลายพบว่าค่า pH ของสารละลายลิกนินก่อนการย่อยสลายมีค่าประมาณ 6.90 และหลังการย่อยสลายด้วย ไทเทเนียมไดออกไซด์ และวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง ที่มี ้อัตราส่วนของไพไรต์จากร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก มีค่าลดลงเป็น 5.63 4.20 3.65 3.50 และ 3.35 ตามลำดับ

รูปที่ 4.42 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียม ไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง ที่เวลาในการฉายแสงเพิ่มขึ้น

รูปที่ 4.43 ความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C₀) และเวลาในการฉายแสง ของลิกนินเมื่อถูกย่อยสลายด้วย วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง

เมื่อพิจารณาผลการย่อยสลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนของไพไรต์ที่ผ่านการล้างด้วยอะซิโตนต่างกัน โดยเลือกใช้สูตรวัสดุเชิง ประกอบที่มีอัตราส่วนของไพไรต์ร้อยละ 20 โดยน้ำหนัก ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร พบว่าในระหว่างการทำให้ผงวัสดุเชิงประกอบอิ่มตัวด้วยลิกนินในที่มืด เป็นเวลา 2 ชั่วโมง ส่งผลให้ความเข้มข้นของสารละลายลิกนินลดลงต่ำมากซึ่งเป็นผลจากการ ดูดซับและสมบัติทางผิวของไฟไรต์^[109] เนื่องจากการล้างลิกนินด้วยอะซิโตนเพื่อกำจัด สารอินทรีย์ปนเปื่อนต่างๆ ทำให้ผิวของไฟไรต์เกิดปฏิกิริยาได้มากขึ้น รวมทั้งเมื่อสารอินทรีย์ ถูกกำจัดไปทำให้การใช้ไฟไรต์ที่อัตราส่วนที่เท่ากันโดยน้ำหนักในวัสดุเชิงประกอบมีปริมาณ ของเฟสไฟไรต์มากกว่าไฟไรต์ที่ไม่ผ่านการล้าง หรืออธิบายได้ว่าการใช้ไฟไรต์ที่ไม่ผ่านการ ล้างและผ่านการล้างด้วยอะซิโตนที่น้ำหนัก 20 กรัม เท่ากัน จะมีน้ำหนักของเฟสไฟไรต์ไม่ เท่ากัน โดยไฟไรต์ที่ไม่ผ่านการล้างจะมีน้ำหนักของสารอินทรีย์ปนเปื้อนรวมอยู่ด้วย ดังนั้นจึง ปรับเปลี่ยนความเข้มข้นสารละลายลิกนินจาก 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ไปเป็น 150 มิลลิกรัม ต่อลิตร เพื่อให้สามารถพิจารณาผลของการฉายแสงได้

ผลการทดสอบความสามารถในการย่อยสลายสารละลายลิกนินความเข้มข้น 150 ส่วนในน้ำหนึ่งล้านส่วน ด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่ผ่านการ ล้าง หลังเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส ภายใต้การฉายแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน โดยพิจารณาหลังจากปั่นกวนผงวัสดุเชิงประกอบโฟโตแคตาลิสต์ในสารละลายลิกนินในที่มืด เป็นเวลา 120 นาที และ 150 นาที สำหรับผงไพไรต์ที่ไม่มีส่วนประกอบของไทเทเนียมได ออกไซด์ (PyriteW) เพื่อให้วัสดุอิ่มตัวและหยุดสมบัติทางผิวของไพไรต์^[109] ก่อนนำไปฉาย แสง ซึ่งสังเกตได้ว่าการใช้ PyriteW มีการอิ่มตัวช้ากว่าสูตร Pyrite เนื่องจากเมื่อล้างไพไรต์ ด้วยอะซิโตนส่งผลให้ผิวของไพไรต์สามารถเกิดปฏิกิริยาได้มากกว่าไพไรต์ที่ไม่ล้าง ผลการ ทดลองการย่อยสลายลิกนินแสดงดังรูปที่ 4.44 พบว่าความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลาย ลิกนินลดลงมากขึ้นเมื่อเพิ่มอัตราส่วนของไพไรต์ในวัสดุเชิงประกอบ และเมื่ออัตราส่วนของ ไพไรต์เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก (T95P5W T90P10W T85P15W และ T80P20W) สามารถย่อยสลายลิกนินได้ร้อยละ 5.91 16.63 48.90 และ 55.16 ตามลำดับ ที่เวลาฉายแสง 6 ชั่วโมง โดยสูตร T90P10W T85P15W และ T80P20W ลด ความเข้มข้นของสารละลายลิกนินได้มากกว่าการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 เพียงชนิด เดียว ซึ่งลดความเข้มข้นสารละลายลิกนินได้เพียงร้อยละ 6.96 เท่านั้น และมีผลใกล้เคียงกับ สูตร T95P5W อาจเนื่องจากอัตราส่วนของไพไรต์ในวัสดุเชิงประกอบไม่เพียงพอ จึงทำให้ อนุภาคไทเทเนียมไดออกไซด์ไปยึดเกาะบนผิวได้มากจนสร้างเป็นชั้นหนาจึงทำให้ไม่แสดงผล ของไพไรต์ในการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก รวมทั้งความเข้มข้นของสารละลายลิกนินที่สูง ้เกินไปทำให้แสงยูวีผ่านได้น้อยลง^[114] ในขณะที่การใช้สูตร PyriteW พบว่าค่าความเข้มข้น ้สัมพันธ์ของสารละลายลิกนินไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อฉายแสงด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับการ ้อธิบายผลของการใช้สูตร Pyrite จึงไม่สามารถเกิดการย่อยสลายลิกนินด้วยปฏิกิริยา โฟโตแคตาไลติกได้ และเมื่อพิจารณาอัตราการย่อยสลายลิกนินจากการพิจารณา

ความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C₀) และเวลาในการฉายแสง และนำมาคำนวณด้วยสูตรดังสมการ ที่ 4.2 ได้ผลดังรูปที่ 4.45 พบว่าอัตราการย่อยสลายลิกนินมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่ม ้อัตราส่วนของไพไรต์ในวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ยกเว้นสูตร T95P5W ้ที่มีค่าไม่ต่างกับผลของการใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ และพบว่าสูตร T85P15W และ T80P20W มีอัตราการย่อยสลายใกล้เคียงกันคือประมาณ 22×10⁻⁴ ต่อนาที แสดงให้เห็นว่า การใช้ไพไรต์มากกว่าร้อยละ 20 โดยน้ำหนัก อาจมีผลของอัตราการย่อยสลายลิกนินไม่ แตกต่างกับการใช้ไพไรต์ร้อยละ 15 และ 20 โดยน้ำหนัก เนื่องจากมีแนวโน้มว่าเมื่อมี ้อัตราส่วนไพไรต์เพิ่มมากขึ้นทำให้วัสดุเชิงประกอบมีค่าแถบพลังงานแคบลงมากเกินไป จึง อาจเกิดการรวมกลับเข้าหากันใหม่ของอิเล็กตรอนและโฮลที่ง่ายและรวดเร็วมากขึ้น^[60] การที่ ้อัตราการย่อยสลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง มีค่าสูงขึ้น เมื่ออัตราส่วนของไพไรต์มากขึ้นอาจเกิดจากเหตุผลเช่นเดียวกับการทดลองที่ใช้ไพไรต์ที่ไม่ ้ล้าง และสามารถยืนยันการเกิดปฏิกิริยาได้ด้วยการตรวจวัดค่า pH ของสารละลายพบว่าค่า pH ของสารละลายลิกนินก่อนการย่อยสลายมีค่าประมาณ 7.67 และหลังการย่อยสลายด้วย ไทเทเนียมไดออกไซด์ และวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ล้าง ที่มีอัตราส่วน ของไพไรต์จากร้อยละ 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก มีค่าลดลงเป็น 5.29 5.08 4.79 4.46 และ 4.02 ตามลำดับ

รูปที่ 4.44 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียม ไดออกไซด์/ไพไรต์ล้าง ที่เวลาในการฉายแสงต่างกัน

รูปที่ 4.45 ความสัมพันธ์ของค่า Ln(C/C₀) และเวลาในการฉายแสง ของลิกนินเมื่อถูกย่อยสลายด้วย วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ล้าง

เพื่อยืนยันผลของการลดค่าแถบพลังงานจึงได้ทำการวิเคราะห์ค่าแถบพลังงานและความยาว คลื่นแสงที่สามารถกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตะไลติกของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ ไพไรต์ ได้ผลการวิเคราะห์ดังรูปที่ 4.46 (ก) และ (ข) พบว่าวัสดุเชิงประกอบที่มีอัตราส่วนไพไรต์เพิ่ม จากร้อยละ 0 5 10 15 และ 20 โดยน้ำหนัก มีค่าช่องว่างแถบพลังงานประมาณ 2.95 2.68 2.67 2.57 และ 2.30 อิเล็กตรอนโวลต์ ตามลำดับ และความยาวคลื่นแสงที่สามารถกระตุ้นวัสดุเชิง ประกอบมีค่าเพิ่มขึ้นจาก 413 430 437 444 และ 460 นาโนเมตร ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.5 จากผลวิเคราะห์จึงสามารถคาดการณ์ได้ว่าการที่วัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์ไพไรต์มี ประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินได้ดีกว่าไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ภายใต้การฉายด้วยแสงจาก หลอดทังสเตนฮาโลเจนเนื่องจากแถบพลังงานของวัสดุเชิงประกอบแคบกว่าไทเทเนียมไดออกไซด์ทำ ให้การเคลื่อนที่ของอิเล็กตรอนในแถบวาเลนซ์ไปยังแถบการนำได้ง่ายขึ้น กล่าวคือการเคลื่อนที่ของ อิเล็กตรอนในแถบวาเลนซ์ไปยังแถบการนำของวัสดุเชิงประกอบใช้พลังงานกระตุ้นน้อยกว่า ไทเทเนียมไดออกไซด์⁽⁶⁰⁾ โดยมีภาพจำลองความเป็นไปได้ของแถบพลังงานของวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไฟไรต์ ดังรูปที่ 4.47 ซึ่งเกิดจากอยู่ร่วมกันของสารกึ่งตัวนำ 2 ชนิด ที่มีค่า แถบพลังงานต่างกัน

รูปที่ 4.46 (ก) Tauc plot (ข) แถบ UV/VIS ของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

ตารางที่ 4.5 ค่าซ่องว่างแถบพลังงานและความยาวคลื่นแสงที่สามารถกระตุ้นวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

วัสดุ	Band gap energy (h $ u$)	Wavelength (nm)
TiO ₂	2.95	413
T95P5	2.68	430
T90P10	2.67	437
T85P15	2.57	444
T80P20	2.30	460

รูปที่ 4.47 ภาพจำลองแถบพลังงานของวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

4.4 การเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนวัสดุตัวรองรับเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเพื่อใช้ ทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำ

การศึกษานี้ได้นำวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ชนิดผงมายึดเกาะหรือเคลือบบนผิวของชิ้นงานวัสดุเชิง ประกอบทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนหลังเผาที่อุณหภูมิ 650 องศาเซลเซียส จากการทดลองที่ 4.2 ทั้ง 2 สูตร และนำชิ้นงานหลังเคลือบมาทดสอบประสิทธิภาพในการย่อยสลายลิกนินในน้ำภายใต้การ ฉายจากหลอดแสงยูวีในช่วงแรก (สำหรับการทดสอบด้วยสูตร BC50) และเพื่อให้มีความใกล้เคียงกับ การใช้งานใต้แสงอาทิตย์มากขึ้น จึงเปลี่ยนแหล่งกำเนิดแสงเป็นแสงจากหลอดทังสเตนฮาโลเจน (สำหรับการทดลองด้วยสูตร FBC01 และ FBC02) โดยวัสดุที่ใช้ในการเคลือบนั้นแบ่งได้ 2 ชนิด คือ ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 และวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไฟไรต์โฟโตแคตาลิสต์

4.4.1 การทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินในน้ำของวัสดุเชิงประกอบพรุน เคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

ในการทดลองช่วงแรก ได้นำชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนสูตร BC50 มาเคลือบ ด้วยสารเคลือบที่มีไทเทเนียมไดออกไซด์ร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก ในน้ำดีไอโอไนซ์ ด้วยวิธีการชุบเคลือบ เป็นเวลา 1 นาที โดยปั่นกวนด้วยแท่งแม่เหล็กตลอดการชุบ และเผาอีกครั้งที่อุณหภูมิ 600 องศา เซลเซียส 1 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดยปกคลุมด้วยถ่านแกลบ จากการทดลองพบว่าผิวเคลือบยึดเกาะ บนผิวของวัสดุเชิงประกอบพรุนได้ดี เนื่องจากไทเทเนียมไดออกไซด์สามารถยึดเกาะกับคาร์บอนของ ถ่านกัมมันต์ได้ด้วยพันธะทางเคมี^[115] หลังจากนั้นนำชิ้นงานที่ผ่านการเคลือบไปตรวจสอบโครงสร้าง ทางจุลภาคแสดงดังรูปที่ 4.48 (ก) – (ค) จากรูป (ก) พบว่าผิวของชั้นเคลือบมีความสม่ำเสมอดี แต่มี รอยร้าวเล็กน้อยเนื่องจากการหดตัวของชั้นเคลือบ และเมื่อสังเกตผิวของเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า ในรูป (ข) พบว่าผิวเคลือบเกิดจากการเกาะกันของอนุภาคขนาดเล็กไทเทเนียมไดออกไซด์ และใน รูป (ค) แสดงภาพตัดขวางชั้นเคลือบและวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกที่เป็นตัวรองรับ พบว่ามี อนุภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์เกาะอยู่ที่ผิวของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก และมีบางส่วนที่เข้า มาในผิวของตัวรองรับ เนื่องจากผิวของวัสดุตัวรองรับมีความพรุนตัวสูง เมื่อชุบชิ้นงานลงในสาร เคลือบจึงเกิดการดูดสารเคลือบบางส่วนเข้ามาในชิ้นงาน และเมื่อพิจารณาความหนาของชั้นเคลือบ พบว่ามีความหนาประมาณ 2 – 3 ไมครอน

รูปที่ 4.48 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกสูตร BC50 เคลือบผิวด้วย ไทเทเนียมไดออกไซด์ (ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 1,000 เท่า (ข) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า และ (ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า

สำหรับการทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินในน้ำด้วยขึ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกพรุนสูตร BC50 ที่ผ่านการเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ ชิ้นงานจำเป็นต้องลอยน้ำได้ เพื่อให้สัมผัสกับแสงได้โดยตรง เนื่องจากลิกนินเป็นสารประกอบที่สามารถดูดกลืนแสงในช่วงคลื่นยูวี ได้และยิ่งมีความเข้มข้นของลิกนินในน้ำมาก ยิ่งส่งผลให้แสงยูวีไม่สามารถส่องผ่านลงไปในน้ำได้ เพื่อ แก้ปัญหาดังกล่าวจึงได้ฉีดโฟมพอลิยูรีเทนเข้าในรูกลวงของชิ้นงานเพื่อให้ชิ้นงานสามารถลอยบนผิว ของสารละลายได้ดังรูปที่ 4.49 โดยใช้ชิ้นงาน 1 ชิ้น ลอยบนสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 20 มิลลิลิตร ในบีคเกอร์ขนาด 30 มิลลิลิตร เป็นเวลา 14 ชั่วโมง โดยไว้ในที่ มืดเป็นเวลา 7 ชั่วโมง และฉายด้วยแสงจากหลอดยูวี 18 วัตต์ จำนวน 3 หลอด เป็นเวลา 7 ชั่วโมง ปั่นกวนด้วยแท่งแม่เหล็กตลอดการทดลอง และมีระยะห่างระหว่างผิวของชิ้นงานและหลอดยูวี 4 เซนติเมตร วัดความเข้มแสงยูวีช่วงความยาวคลื่น 290 – 390 นาโนเมตร ได้ประมาณ 0.8 วัตต์ต่อ ตารางเมตร

รูปที่ 4.49 การลอยบนสารละลายลิกนินของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนสูตร BC50 เคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์และฉีดโฟมพอลิยูรีเทน

ผลการทดลองประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก พรุนเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์ เมื่อเทียบกับชิ้นงานที่ไม่เคลือบโดยพิจารณาระหว่างความเข้มข้น สัมพันธ์ (C/C₀) กับเวลา ดังรูปที่ 4.50 พบว่าความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินลดลงอย่าง ต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มการทดสอบในที่มืด และเมื่อฉายแสงพบว่าความเข้มข้นสัมพันธ์ของลิกนินยังคง ลดลงด้วยอัตราการลดเท่าเดิม ซึ่งเกิดเช่นเดียวกันทั้งชิ้นงานที่เคลือบและไม่เคลือบ โดยความเข้มข้น สัมพันธ์ของสารละลายลิกนินลดลงด้วยอัตราการดูดซับที่สูงในชั่วโมงที่ 1 และเริ่มลดลงด้วยอัตราคงที่ หลังเวลา 2 ชั่วโมง แสดงให้เห็นว่าอัตราการดูดซับของถ่านกัมมันต์มีอิทธิพลมากกว่าการย่อยสลาย ของไทเทเนียมไดออกไซด์ด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติก เป็นเช่นนี้เนื่องจากไทเทเนียมไดออกไซด์บน ชิ้นงานมีปริมาณน้อยมาก ประกอบกับการเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์บนผิวชิ้นงานมีผลกระทบทำ ให้พื้นที่ผิวในการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกมีค่าต่ำลงกว่าการใช้วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ชนิดผง ดังนั้น จึงได้พยายามเพิ่มปริมาณของไทเทเนียมไดออกไซด์บนผิวของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน นอกจากนั้นยังได้เปลี่ยนสูตรของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนในการนำมาเป็นตัวรองรับสำหรับ เคลือบด้วย ดังได้กล่าวไว้ในการทดลองที่ 4.2

หลังจากการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนในการทดลองที่ 4.2 และได้สูตรชิ้นงาน ที่มีสมบัติเหมาะสมต่อการนำมาเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์จำนวน 2 สูตร คือ สูตร FBC01 (ซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อ ดินดำ ร้อยละ 100 ต่อ 50 โดยน้ำหนัก) และ FBC02 (ถ่านกัมมันต์ ต่อ ซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อ ดินดำ ร้อยละ 25 ต่อ 75 ต่อ 50 โดยน้ำหนัก) เพื่อให้ได้ชิ้นงานเคลือบที่ ้เหมาะสมต่อการใช้งานมากที่สุด จึงได้พยายามเคลือบผงไทเทเนียมไดออกไซด์ลงบนผิวของชิ้นงาน สูตร FBC01 และ FBC02 ด้วยวิธีต่างๆ และได้ผลดังตารางที่ 4.6 พบว่าการเคลือบด้วยสารเคลือบที่มี ้ความเข้มข้นของไทเทเนียมไดออกไซด์ร้อยละ 5 และ 10 โดยน้ำหนัก เกิดการหลุดล่อนของผิวเคลือบ ้ทั้งหมด และให้ผลไม่ต่างกันเมื่อเปลี่ยนวิธีเคลือบ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการชุบเคลือบด้วยระยะเวลาต่างๆ การพ่นเคลือบที่จำนวนรอบต่างๆ และการทาที่จำนวนรอบต่างๆ เนื่องจากความหนาของชั้นเคลือบที่ ้เกิดขึ้นไม่สามารถยึดเกาะกันเองได้ ถ้าชั้นเคลือบมีความหนามาก ผิวเคลือบจะเกิดการหลุดล่อนได้ มาก รวมทั้งชั้นเคลือบไม่สามารถยึดเกาะกับผิวของชิ้นงานได้ โดยเฉพาะชิ้นงานสูตร FBC01 ซึ่งไม่มี ้ส่วนผสมของถ่านกัมมันต์ ชั้นเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์จึงไม่สามารถสร้างพันธะหรือแรงกระทำกับ ้ผิวของชิ้นงานได้ แต่สำหรับชิ้นงานสูตร FBC02 ซึ่งมีส่วนประกอบของถ่านกัมมันต์ พบว่าชั้นเคลือบ สามารถยึดเกาะได้ดี แต่เมื่อนำชิ้นงานเคลือบไปเผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลซียส ผิวเคลือบจะเกิด การหลุดล่อนเมื่อสัมผัส ตัวอย่างชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบหลังเคลือบที่เกิดการหลุดล่อนแสดงดัง รูปที่ 4.51 ต่อจากนั้นจึงลดความเข้มข้นของสารเคลือบลงเหลือเพียงร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก โดยโดยใช้ ้ วิธีการทาเคลือบ พบว่าผิวเคลือบก่อนเผายึดเกาะบนผิวของชิ้นงานทั้ง 2 สูตร ได้ดี แต่เมื่อเผาชิ้นงาน แล้วพบว่าผิวเคลือบบางส่วนจะหลุดติดมือเมื่อสัมผัสและเมื่อนำชิ้นงานไปแช่น้ำและปั่นกวนด้วยแท่ง แม่เหล็กผงไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เคลือบไว้จะหลุดออกทีละน้อย ส่งผลให้น้ำขุ่นขึ้นเมื่อทิ้งไว้เป็น เวลานาน จึงแก้ปัญหาด้วยการเติมสารตัวเติมคือ CMC และโซเดียมซิลิเกต ร้อยละ 0.2 และ 0.5 โดย น้ำหนัก ตามลำดับ พบว่าผิวเคลือบยึดเกาะได้ดีบนผิวชิ้นงานทั้ง 2 สูตร ทั้งก่อนและหลังเผา เนื่องจาก CMC มีอิทธิพลต่อการยึดเกาะก่อนเผาได้^[116] กล่าวคือ CMC สามารถช่วยเพิ่มความสามารถในการยึด เกาะกันของผงไทเทเนียมในชั้นเคลือบและการยึดเกาะของชั้นเคลือบกับผิวของชิ้นงานได้ ส่วนผลของ การเติมโซเดียมซิลิเกตส่งผลให้เคลือบยึดเกาะบนผิวของชิ้นงานและยึดเกาะกันเองได้ดีหลังเผาชิ้นงาน ที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส^[117] โดยชั่งน้ำหนักของไทเทเนียมไดออกไซด์บนชิ้นงาน วัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน 1 ชิ้น ได้ประมาณ 0.072 กรัม หรือประมาณ 6.11 มิลลิกรัม ต่อตารางเซนติเมตร และมีลักษณะชิ้นงานก่อนและหลังเคลือบดังรูปที่ 4.52

ตารางที่ 4.6 ผลการเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนด้วยวิธี ต่างๆ

สูตรวัสดุเชิงประกอบ	สารเคลือบ	สารตัวเติม	วิธีเคลือบ	ผลการเคลือบ
ทรงกระบอก	3			
FBC01 และ FBC02	TiO ₂ 10%		ชุบ	เคลือบหลุดล่อน
FBC01 และ FBC02	TiO ₂ 10%	ดินดำ 5%	พ่น	เคลือบหลุดล่อน
FBC01	TiO ₂ 10%		พ่นและทา	เคลือบหลุดล่อน เมื่อสัมผัส
FBC01	TiO ₂ 10%	CMC 1 และ 5%	พ่นและทา	เคลื่อบหลุดล่อน
FBC01	TiO ₂ 10%	Na ₂ SiO ₃ 5%	พ่น	เคลื่อบหลุดล่อน
FBC01	TiO ₂ 5%	ORN <u>O</u> NIVERS	ชุบ	เคลื่อบหลุดล่อน
FBC01	TiO ₂ 5%	Na ₂ SiO ₃ 5%	พ่น	เคลื่อบหลุดล่อน
FBC01	TiO ₂ 1%	-	ทา	เคลือบติดได้แต่ หลุดเมื่อสัมผัส
FBC01 และ FBC02	TiO ₂ 1%	CMC 0.2% Na ₂ SiO ₃ 0.5%	ทา	เคลือบติดดี

รูปที่ 4.51 ตัวอย่างลักษณะการหลุดล่อนของผิวเคลือบหลังเผา บนชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบสูตร (ก)FBC01 และ (ข) FBC02

หลังจากนั้นจึงได้นำซิ้นงานวัสดุเซิงประกอบทรงกระบอกพรุนหลังเคลือบมาตรวจสอบ โครงสร้างทางจุลภาคเพื่อพิจารณาลักษณะการยึดเกาะกันระหว่างเคลือบกับผิวของขิ้นงานทั้ง 2 สูตร รวมทั้งเพื่อสังเกตความหนาของขั้นเคลือบด้วย ได้ผลดังรูปที่ 4.53 สำหรับชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกพรุนสูตร FBC01 และสูตร FBC02 จากการพิจารณารูปที่ 4.53 (ก) และ (ง) พบว่า ลักษณะผิวเคลือบมีความแตกต่างกับวัสดุเชิงประกอบที่ใช้เป็นตัวรองรับอย่างชัดเจน ซึ่งชั้นผิวเคลือบ มีลักษณะของอนุภาคขนาดเล็กจำนวนมากยึดเกาะกันอย่างสม่ำเสมอทั่วผิวของชิ้นงาน เมื่อพิจารณา ความหนาของชั้นเคลือบในรูปที่ 4.53 (ค) และ (ฉ) พบว่าชั้นเคลือบบนผิวของวัสดุเชิงประกอบสูตร FBC01 มีความหนาประมาณ 3 – 5 ไมโครเมตร ซึ่งใกล้เคียงกับความหนาของชั้นเคลือบนผิวของ วัสดุเชิงประกอบสูตร FBC02 แต่มีข้อแตกต่างกันที่เนื้อเคลือบสามารถแทรกซึมเข้ามาในผิวของ วัสดุเชิงประกอบสูตร FBC02 ได้มากกว่าสูตร FBC01 เนื่องจากความพรุนตัวของสูตร FBC02 มีค่า มากกว่าสูตร FBC01 และเนื่องจากสูตร FBC02 มีองค์ประกอบของถ่านกัมมันต์จึงสามารถช่วยเรื่อง การดูดซับสารเคลือบเข้ามาในผิวของชิ้นงานมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาจาก รูปที่ 4.53 (ข) และ (จ) พบว่าการเกาะกันของอนุภาคไทเทนียมไดออกไซด์บนผิวของวัสดุเชิงประกอบ สูตร FBC02 มีความหนาแน่นของอนุภาคน้อยกว่าบนสูตร FBC01 ซึ่งเกิดจากลักษณะผิวของวัสดุเชิง ประกอบที่เป็นตัวรองรับที่แตกต่างกัน

Chulalongkorn University

รูปที่ 4.53 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกเคลือบผิวด้วยไทเทเนียมได ออกไซด์สูตร FBC01 (ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 5,000 เท่า (ข) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า (ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า และ สูตร FBC02 (ง) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 5,000 เท่า (จ) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า (ฉ) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาประสิทธิภาพในการลดความเข้มข้นของสารละลาย ลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนหลังเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์และผ่าน การฉีดโฟมพอลิยูรีเทนเหลวไว้ในรูกลวงของท่อ จำนวน 5 ชิ้น โดยใช้สารละลายลิกนินความ เข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 200 มิลลิลิตร เป็นตัวแทนของน้ำเสียในการทดสอบ โดยก่อนทำการฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน ระยะห่าง 30 เซนติเมตร วัดความเข้ม แสงยูวีสูงสุดได้ประมาณ 27 วัตต์ต่อตารางเมตร และความเข้มแสงอาทิตย์สูงสุดได้ประมาณ 440 วัตต์ต่อตารางเมตร และใช้เครื่องปั้มลมขนาดเล็กช่วยให้สารละลายลิกนินหมุนเวียนได้ ้ก่อนการฉายแสงจำเป็นต้องทำชิ้นงานให้อิ่มด้วยสารละลายลิกนิน ก่อนนำมาทดสอบเพื่อตัด ผลจากการดูดซับของวัสดุเชิงประกอบที่เป็นตัวรองรับออก (วิธีการได้อธิบายในภาคผนวก ค) ผลการทดลองเปรียบเทียบความสามารถในการลดความเข้มข้นของสารละลายลิกนินของ ้ชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบทั้ง 2 สูตร แสดงดังรูปที่ 4.54 และยัง ได้เปรียบเทียบกับผลของการใช้ผงไทเทเนียมไดออกไซด์ปริมาณ 0.036 กรัม ซึ่งเท่ากับ ปริมาณไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เคลือบบนวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน 1 ด้าน เนื่องจากในการทดลองชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกสามารถลอยน้ำและสัมผัสกับ แสงได้เพียง 1 ด้าน จากผลการทดลองโดยพิจารณาความเข้มข้นสัมพันธ์ที่เวลาการฉายแสงที่ เพิ่มขึ้น พบว่าการฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจนให้กับวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก พรุนเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เวลา 480 นาที สามารถลดความเข้มข้นของ สารละลายลิกนิน ได้ประมาณร้อยละ 1 สำหรับวัสดุตัวรองรับสูตร FBC01 และ ร้อยละ 6 สำหรับวัสดุตัวรองรับสูตร FBC02 เห็นได้ว่าความเข้มข้นของสารละลายลิกนินโดยรวมลดลง ไม่มากนักเนื่องจากการเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์บนผิวของชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกพรุนทำให้พื้นที่ผิวในการเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกลดลง^[50] รวมทั้งปริมาณ ไทเทเนียมไดออกไซด์ไม่มากเพียงพอต่อการลดความเข้มข้นของสารละลายลิกนิน^[29] เมื่อ พิจารณาการใช้เพียงผงไทเทเนียมไดออกไซด์ปริมาณ 0.036 กรัม ในสารละลายลิกนินความ เข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 200 มิลลิลิตร และฉายด้วยแสงจากหลอดทั้งสเตน ฮาโลเจน พบว่าสามารถลดความเข้มข้นของสารละลายลิกนินได้ประมาณร้อยละ 10 ซึ่ง มากกว่าการเคลือบผิวของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน แต่อย่างไรก็ตามการใช้ปริมาณ ไทเทเนียมไดออกไซด์เพียง 0.036 กรัม ภายใต้การฉายแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจนก็ยัง ไม่เพียงพอต่อการกำจัดลิกนินในน้ำให้สมบูรณ์ได้ และในกรณีเปรียบเทียบผลของการใช้วัสดุ ที่ใช้เป็นตัวรองรับต่างกัน คือสูตร FBC01 ไม่มีส่วนประกอบของถ่านกัมมันต์ และสูตร FBC02 มีส่วนประกอบของถ่านกัมมันต์ พบว่าถ่านกัมมันต์ที่มีในชิ้นงานสามารถช่วยเพิ่ม ประสิทธิภาพในการลดความเข้มข้นของสารละลายลิกนิน เนื่องจากสมบัติการดูดซับของ ถ่านกัมมันต์ ถึงแม้ว่าจะทำให้ชิ้นงานอิ่มด้วยสารละลายลิกนินแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากระบบ การดูดซับเมื่อเข้าถึงสภาวะสมดุลจะมีการดูดและคายลิกนิน ก่อให้เกิดการนำลิกนินเข้ามา ้สัมผัสผิวของไทเทเนียมไดออกไซด์ที่เกาะอยู่บนผิวของชิ้นงานได้มากขึ้น เมื่อไทเทเนียมได ออกไซด์สามารถสัมผัสกับลิกนินได้มากขึ้นทำให้ลิกนินถูกย่อยได้ง่ายขึ้น^[66]

รูปที่ 4.54 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์เมื่อเวลาการฉายแสงเพิ่มขึ้นของวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ (แผนภาพเล็กแสดงการพิจารณาที่ค่า C/C₀ ในช่วง 0.9 – 1)

4.4.2 การทดสอบประสิทธิภาพการลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของ โรงงานน้ำมันปาล์มด้วยวัสดุเชิงประกอบพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

การทดลองนี้ได้นำผงวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ และวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ มาทดสอบประสิทธิภาพในการลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่าน การบำบัดจากโรงงานน้ำมันปาล์ม ซึ่งได้รับมาจากบริษัท ตรังน้ำมันปาล์ม จำกัด โดย พิจารณาจากร้อยละความเข้มข้นของน้ำทิ้ง

ในการทดสอบประสิทธิภาพการลดสีของน้ำทิ้งด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง ได้นำน้ำทิ้งซึ่งมีของแขวนลอยขนาดเล็กกระจายอยู่ไป ผ่านตกตะกอนด้วยการหมุนเหวี่ยง ก่อนนำไปทดสอบโดยคัดเลือกสูตร T80P20W มาใช้ใน การทดสอบ ใช้ผงวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ 0.30 กรัม กระจายตัวในน้ำทิ้งปริมาณ 300 มิลลิลิตร โดยใช้วิธีการเดียวการทดลองที่ 4.1.1 และเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งที่เวลาการ ทดสอบต่างๆ มาเจือจางให้มีความเข้มข้นเหลือเพียงร้อยละ 25 โดยปริมาตร เพื่อนำมา วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเส้นแถบการดูดกลืนที่ความยาวคลื่นแสงต่างๆ ด้วยเครื่อง UV/VIS spectrophotometer และพิจารณาการลดลงของค่าการดูดกลืนที่ความยาวคลื่น 280 นาโนเมตร และคิดเป็นร้อยละความเข้มข้นของน้ำทิ้ง โดยกำหนดให้ความเข้มข้นเริ่มต้น ของน้ำทิ้งที่ได้รับมาเป็นร้อยละ 100 เนื่องจากยังไม่สามารถตรวจวัดความเข้มข้นของลิกนิน ในน้ำทิ้งได้ ประกอบกับน้ำทิ้งที่ได้รับมามีแถบการดูดกลืนแสงที่แตกต่างจากลิกนินที่ใช้ในการ ทดลองดังรูปที่ 4.55 ซึ่งเกิดจากกระบวนการสกัดลิกนินจากพืชที่แตกต่างกัน^[27]

รูปที่ 4.55 แถบการดูดกลืนแสงของน้ำทิ้งจากโรงงานน้ำมันปาล์มที่มีร้อยละความเข้มข้นร้อยละ 25 โดยปริมาตร และสารละลายลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร

ผลการลดความเข้มข้นของน้ำทิ้งแสดงดังรูปที่ 4.56 พบว่าความเข้มข้นของน้ำทิ้ง ลดลงได้ประมาณร้อยละ 28 หลังกระจายผงวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมได ออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง สูตร T80P20W และปั่นกวนในที่มืดเป็นเวลา 3 ชั่วโมง เนื่องจากการ ดูดซับของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบและการเกิดปฏิกิริยาที่ผิวของไพไรต์^[109] และเมื่อ ฉายด้วยแสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจนเป็นเวลา 6 ชั่วโมง พบว่าความเข้มข้นของน้ำทิ้ง ลดลงไปประมาณเป็นร้อยละ 33 ซึ่งลดลงจากก่อนฉายแสงเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น เนื่องจาก น้ำทิ้งมีความเข้มสีที่สูงมาก ส่งผลให้แสงผ่านลงไปสัมผัสกับอนุภาควัสดุโฟโตแคตาลิสต์ได้ไม่ เพียงพอต่การเกิดปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกได้ไม่ดีนัก และเมื่อสังเกตลักษณะความเข้มสีของ น้ำทิ้งด้วยตาเปล่าทั้งก่อนและหลังการทดสอบดังแสดงในรูปที่ 4.57 พบว่าความเข้มสีของน้ำ ทิ้งหลังการทดสอบมีความเจือจางกว่าน้ำทิ้งก่อนการทดสอบ

รูปที่ 4.56 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

รูปที่ 4.57 ลักษณะสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์ม (ก) ก่อนทดสอบ และ

(ข) หลังทดสอบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

สำหรับการทดสอบความสามารถในการลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของ โรงงานน้ำมันปาล์มด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิง ประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง ได้นำผงวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง สูตร T80P20W มาเคลือบบนวัสดุเชิงประกอบ ทรงกระบอกพรุนสูตร FBC02 และเผาที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ใน ภาชนะปิดและปกคลุมด้วยถ่านแกลบ ได้ชิ้นงานมีลักษณะดังรูปที่ 4.58 (ก) และ (ข) พบว่า ชิ้นงานหลังเคลือบมีสีที่ผิวเป็นสีเทาซึ่งเป็นสีของวัสดุโพโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียม ไดออกไซด์/ไพไรต์ หลังจากนั้นนำชิ้นงานมาตรวจสอบโครงสร้างทางจุลภาคแสดงดังรูปที่ 4.59 (ก) – (ค) จากรูป (ก) พบว่าชั้นเคลือบปกคลุมผิวของวัสดุตัวรองรับได้ดีแต่สังเกตเห็นว่า บางจุดมีรอยแยกของผิวเคลือบซึ่งอาจเป็นรอยต่อของอนุภาควัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ และเมื่อสังเกตผิวเคลือบที่กำลังขยาย 20000 เท่า ในรูป (ข) พบว่าผิวเคลือบเกิดจากการเกาะกันอย่างหลวมๆ ของอนุภาคขนาดเล็กของไทเทนียมได ออกไซด์ที่เกาะอยู่บนผิวของไพไรต์ และในรูป (ค) แสดงภาพตัดขวางชั้นเคลือบและวัสดุเชิง ประกอบทรงกระบอกที่เป็นตัวรองรับ พบว่ามีอนุภาคของวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไฟไรต์ เกาะอยู่ที่ผิวของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอก และมีบางส่วน ที่เข้ามาในผิวของตัวรองรับ เมื่อพิจารณาความหนาของชั้นเคลือบพบว่ามีความหนา เพียง 1 – 2 ไมโครเมตร

รูปที่ 4.58 ลักษณะชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุน (ก) ก่อนเคลือบ และ (ข) หลังเคลือบ ด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์

รูปที่ 4.59 โครงสร้างทางจุลภาคของวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตา ลิสต์เชิงประกอบไทไทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ที่ล้าง (ก) ผิวเคลือบที่กำลังขยาย 1,000 เท่า (ข) ผิว เคลือบที่กำลังขยาย 20,000 เท่า และ (ค) ภาพตัดขวางที่กำลังขยาย 3,000 เท่า

หลังจากนั้นนำซิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตา ลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ มาฉีดด้วยโฟมพอลิยูรีเทนเหลวเพื่อให้ชิ้นงาน ลอยบนผิวน้ำได้ และนำไปทดสอบความสามารถในการลดสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของ โรงงานน้ำมันปาล์มภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ โดยใช้ชิ้นงานจำนวน 50 ชิ้น ลอยบนผิวน้ำทิ้ง ปริมาณ 2,000 มิลลิลิตร ในตู้กระจก โดยมีความลึกของน้ำทิ้งประมาณ 56 เซนติเมตร และ ใช้เครื่องปั้มลมขนาดเล็กช่วยให้น้ำทิ้งหมุนเวียนได้ ดังรูปที่ 4.60 โดยเริ่มทดสอบเมื่อเวลา 9.00 น. ของวันที่ 28 มีนาคม ถึงเวลา 9.00 น. ของวันที่ 31 มีนาคม 2561 และเก็บน้ำทิ้ง ตัวอย่างมาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของเส้นแถบการดูดกลืนที่ความยาวคลื่นแสงต่างๆ ด้วย เครื่อง UV/VIS spectrophotometer และพิจารณาการลดลงของค่าการดูดกลืนที่ความยาว คลื่น 280 นาโนเมตร และคิดเป็นความเข้มข้นของน้ำทิ้งเป็นร้อยละ โดยกำหนดให้ความ เข้มข้นเริ่มต้นของน้ำทิ้งที่ได้รับมาเป็นร้อยละ 100 และเปรียบเทียบกับการทดสอบแซ่ชิ้นงาน ในที่มืดในเวลาเท่ากัน

รูปที่ 4.60 การทดสอบประสิทธิภาพการลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของ โรงงานน้ำมันปาล์มด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิง ประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์

ผลการทดสอบแสดงดังรูปที่ 4.61 พบว่าร้อยละความเข้มข้น (ความเข้มสี) ของน้ำ ทิ้งของการทดสอบแซ่ชิ้นงานในที่มืดและภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ มีค่าลดลงเหลือ ประมาณร้อยละ 50 ในเวลา 1 วัน และเหลือประมาณร้อยละ 40 ในเวลา 2 วัน แต่เมื่อ พิจารณาเมื่อเวลา 3 วัน พบว่าความเข้มข้นของน้ำทิ้งหลังการแข่ชิ้นงานในที่มืดมีค่าไม่ เปลี่ยนแปลงจากวันที่ 2 เนื่องจากชิ้นงานเริ่มอิ่มตัว แสดงให้เห็นว่าชิ้นงานสามารถอิ่มตัวได้ ในเวลา 2 วัน ในขณะที่ความเข้มข้นของน้ำทิ้งหลังการแข่ชิ้นงานภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ ในวันที่ 3 มีความเข้มข้นลดลงเหลือประมาณร้อยละ 30 เนื่องจากผลของการเกิดปฏิกิริยาโฟ โตแคตาไลติกของชิ้นงานภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ในช่วงวันที่ 2 ถึง 3 ซึ่งแสดงผลชัดเจน หลังชิ้นงานอิ่มตัว ส่งผลให้ความเข้มข้นของน้ำทิ้งสลดลงประมาณร้อยละ 10 และเมื่อสังเกต ความเปลี่ยนแปลงของความเข้มสีของน้ำทิ้งของทั้ง 2 การทดสอบ ด้วยตาเปล่าดังแสดงในรูป ที่ 4.62 และรูปที่ 4.63 พบว่าความเข้มสีของน้ำทิ้งหลังการแข่ชิ้นงานภายใต้แสงจากดวง อาทิตย์ลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจนจากก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบ 3 วัน ซึ่งแตกต่าง จากความเข้มสีของน้ำทิ้งหลังการแข่ชิ้นงานในที่มืด โดยเฉพาะหลังการทดสอบ 2 และ 3 วัน และเมื่อคิดประสิทธิภาพในการลดความเข้มข้นของน้ำทิ้งในการทดสอบ 3 วัน ต่อชิ้นงานวัสดุ เชิงประกอบ 1 ชิ้น หลังการแข่ชิ้นงานภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ พบว่ามีค่าเป็นร้อยละ 1.4 ต่อการใช้ชิ้นงาน 1 ชิ้น ในน้ำทิ้งปริมาณ 2,000 มิลลิลิตร หลังจากนั้นนำน้ำทิ้งก่อนการ ทดสอบและหลังการทดสอบของทั้ง 2 การทดสอบ มาวิเคราะห์ปริมาณของแข็งในน้ำทิ้ง โดย นำน้ำทิ้งไปอบที่ 110 องศาเซลเซียส เพื่อกำจัดน้ำออก พบว่าน้ำทิ้งก่อนการทดสอบมี ปริมาณของแข็งประมาณร้อยละ 0.49 โดยน้ำหนัก ส่วนน้ำทิ้งที่ผ่านการทดสอบในที่มืดและ ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ พบว่ามีปริมาณของแข็งลดลงเหลือประมาณร้อยละ 0.43 โดย น้ำหนัก ซึ่งปริมาณของแข็งของน้ำทิ้งหลังการทดสอบทั้ง 2 การทดสอบ มีค่าลดลงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับน้ำทิ้งก่อนการทดสอบ เนื่องจากลิกนินในน้ำทิ้งถูกดูดซับด้วยชิ้นงานวัสดุเชิง ประกอบ ส่วนปริมาณของแข็งในน้ำทิ้งที่ผ่านการทดสอบในที่มืดและภายใต้แสงจากดวง อาทิตย์ที่มีค่าไม่แตกต่างกัน เนื่องจากลิกนินในน้ำทิ้งหลังการทดสอบภายใต้แสงจากดวง อาทิตย์อาจเกิดการย่อยสลายไปเป็นสารประกอบชนิดอื่นที่มีโมเลกุลขนาดเล็กลงและไม่มีสี จึงตรวจสอบไม่ได้ด้วยเครื่อง UV/Vis ซึ่งสารประกอบเหล่านี้ยังคงมีสภาพเป็นของแข็งหลัง การระเหยน้ำออกไป

รูปที่ 4.61 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดความเข้มสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโต แคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ในที่มืดและภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์

รูปที่ 4.62 การเปลี่ยนแปลงความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์

รูปที่ 4.63 การเปลี่ยนแปลงความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มในการ ทดสอบประสิทธิภาพการลดสีด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ในที่มืด

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการพัฒนาวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/วัสดุโฟโตแคตาลิสต์ ทรงกระบอกที่มี เนื้อพรุน ขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีดและเผา สามารถแบ่งได้ 3 ส่วนหลักๆ ดังนี้

5.1.1 การพัฒนาวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน เพื่อใช้เป็นตัวรองรับสำหรับเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์

- สามารถพัฒนาวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ ทรงกระบอกที่มี เนื้อพรุน โดยใช้สารอินทรีย์เป็นตัวช่วยประสานและใช้ดินดำสุราษฎร์ธานีช่วยเพิ่มความ แข็งแรงหลังเผา ขึ้นรูปด้วยวิธีการอัดรีด โดยอัตราส่วนของถ่านกัมมันต์ต่อซีโอไลต์โซเดียม เอ ต่อดินดำสุราษฎร์ธานีที่เหมาะสมคือ 1 ต่อ 3 ต่อ 2 โดยน้ำหนัก อุณหภูมิเผาที่เหมาะสมคือ 650 องศาเซลเซียส ยืนไฟเป็นเวลา 2 ชั่วโมง ในภาชนะปิดและปกคลุมด้วยถ่านแกลบ โดย ชิ้นงานหลังเผามีค่าความแข็งแรง 10.48 นิวตันต่อเซนติเมตร ความพรุนตัวร้อยละ 48.47 ความหนาแน่นรวม 1.07 กรัมต่อลูกบาศก์เซนติเมตร และชิ้นงานประกอบด้วยเฟสหลักคือซี โอไลต์โซเดียม เอ และควอตซ์ เฟสรองคืออิลไลต์ และยังคงพบถ่านกัมมันต์อยู่ในชิ้นงาน

5.1.2 การพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์และไพไรต์

- สามารถพัฒนาวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ โดย ใช้ไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ร่วมกับไพไรต์จากกากของเสียจากโรงงานเจียระไนมาร์คาไซต์ ที่ผ่านการล้างด้วยอะซิโตน เผาที่ 300 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะปิด โดย วัสดุมีโครงสร้างทางจุลภาคเป็น core/shell ซึ่งมีไพไรต์เป็นแกนกลางและไทเทเนียมได ออกไซด์เป็นเปลือกหุ้ม โดยมีขนาดอนุภาคอยู่ในระดับไมครอน

 จากการทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินภายใต้แสงจากหลอดทั้งสเตน ฮาโลเจนพบว่าวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วน ของไทเทเนียม-ไดออกไซด์ต่อไพไรต์ร้อยละ 80 ต่อ 20 โดยน้ำหนัก สามารถย่อยสลายลิกนิน ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 300 มิลลิลิตร ได้ประมาณ

ร้อยละ 55.16 โดยใช้ระยะเวลาฉายแสง 360 นาที โดยใช้ผงวัสดุเชิงประกอบ 0.03 กรัม - สามารถลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มปริมาณ 300 มิลลิลิตร ได้ประมาณร้อยละ 33 ด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมได ออกไซด์/ไพไรต์ที่มีอัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ร้อยละ 80 ต่อ 20 โดย น้ำหนัก ปริมาณ 0.03 กรัม ภายใต้แสงจากหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

5.1.3 การเคลือบวัสดุโฟโตแคตาลิสต์บนวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน

- สามารถเคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์ P25 ลงบนวัสดุเชิงประกอบ ถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ทรงกระบอกกลวงที่มีเนื้อพรุน ด้วยการทาสารแขวนลอยไทเทเนียมได ออกไซด์ความเข้มข้นร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก หรือวัสดุเชิงประกอบ ไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ ที่มีอัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ร้อยละ 80 ต่อ 20 โดยน้ำหนัก ความเข้มข้นร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก โดยใช้สารละลายโซเดียมซิลิเกตและ คาร์บอกซิเมทิลเซลลูโลสร้อยละ 0.5 และ 0.2 โดยน้ำหนัก เป็นตัวช่วยประสาน และเผาที่ 600 องศาเซลเซียส สำหรับไทเทเนียมไดออกไซด์ และ 300 องศาเซลเซียส สำหรับวัสดุเชิง ประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไฟไรต์ เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในภาชนะปิดและปกคลุมด้วยถ่าน แกลบ โดยมีปริมาณผงไทเทเนียมไดออกไซด์บนซิ้นงาน 1 ชิ้น ประมาณ 0.072 กรัม หรือ ประมาณ 6.11 มิลลิกรัมต่อตารางเซนติเมตร

- สามารถย่อยสลายลิกนินในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 200 มิลลิลิตร ได้ประมาณร้อยละ 5 ด้วยวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ ทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุนเคลือบด้วยไทเทเนียมไดออกไซด์ หลังฉีดโฟมพอลิยูรีเทนเหลว จำนวน 5 ชิ้น ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

สามารถลดความเข้มสีของน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดของโรงงานน้ำมันปาล์มปริมาณ
 2,000 มิลลิลิตร ได้ประมาณร้อยละ 70 ด้วยวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์
 ทรงกระบอกที่มีเนื้อพรุน เคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/
 ไพไรต์ที่มีอัตราส่วนของไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อไพไรต์ร้อยละ 80 ต่อ 20 โดยน้ำหนัก
 จำนวน 50 ชิ้น ภายใต้แสงจากดวงอาทิตย์ ในเวลา 3 วัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

 เพื่อการศึกษาผลของการใช้งานจริงของวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ ทรงกระบอกพรุนเคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์ จึงควรคำนวณจำนวนชิ้นงานที่เหมาะสม ต่อการใช้งานในบ่อน้ำทิ้งขนาดประมาณ 1 ไร่ มีความลึก 1 - 3 เมตร เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่ ของบ่อน้ำทิ้งจริง

- ตรวจสอบปริมาณสารอินทรีย์และชนิดของอนุพันธ์ของลิกนินหลังกระบวนการย่อยสลายด้วย วัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ เคลือบด้วยวัสดุโฟโตแคตาลิสต์เชิงประกอบ ไทเทเนียมไออกไซด์/ไพไรต์ด้วยปฏิกิริยาโฟโตแคตาไลติกด้วยเทคนิค HPLC และ TOC
- ปรับเปลี่ยนขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ความยาว และความหนาของผนังชิ้นงานตัวรองรับวัสดุ เชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์ เพื่อศึกษาความสามารถในการลอยเหนือผิวน้ำของชิ้นงาน หลังฉีดด้วยโฟมพอลิยูรีเทนเหลว รวมทั้งศึกษาปริมาณโฟมที่เหมาะสม
- 4) ศึกษาผลของการแลกเปลี่ยนประจุโซเดียมและแคลเซียมของซีโอไลต์เอต่อลิกนิน
- สึกษาผลของขนาดของไพไรต์ในการนำมาใช้ร่วมกับไทเทเนียมไดออกไซด์ต่อประสิทธิภาพใน การย่อยสลายลิกนิน

Chulalongkorn University

รายการอ้างอิง

- สุรเดช ปัจฉิมกุล, et al. 2556. <u>องค์ความรู้เรื่องปาล์มน้ำมัน[</u>ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <u>http://www.oard8.go.th/information/kpi/kpi_palm.html</u> [20 มกราคม 2559]
- วิทยา เจริญเศรษฐกุล. 2558. การพัฒนากระบวนการผลิตไบโอดีเซลจากน้ำมันปาล์มดิบ เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มขนาดเล็กในพื้นที่จังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์วิศวกรรม ศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- จุฑารัตน์ หนูสุข. 2546. การใช้บึงประดิษฐ์แบบน้ำไหลใต้ผิวดินเพื่อการบำบัดขั้นที่สาม สำหรับน้ำเสียจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- 4. Soleimaninanadegani, M. and Manshad, S. 2014. Enhancement of biodegradation of palm oil mill effluents by local isolated microorganisms. International Scholarly Research Notices 2014:
- 5. Wang, J. and Wan, W. 2009. Factors influencing fermentative hydrogen production: a review. <u>International Journal of Hydrogen Energy</u> 34: 799-811.
- 6. Pogaku, R. and Sarbatly, R.H. (2013). Advances in Biofuels. Springer.
- 7. กรมควบคุมมลพิษ. 2558. <u>มาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งจากโรงงาน</u> <u>อุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรม[</u>ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <u>http://www.pcd.go.th/info_serv/reg_std_water04.html#s1</u> [10 มกราคม 2558]
- เสถียร วีระวงศ์. 2539. <u>ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2539) ออกตาม</u> ความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เรื่อง กำหนดคุณลักษณะของน้ำทิ้งที่ระบายออก จากโรงงาน[ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <u>http://www.diw.go.th/hawk/law/water/law6.asp</u> [8 มีนาคา 2561]
- ปาริชาติ หมื่นสีทา. 2547. การกำจัดสีและซีโอดีจากน้ำเสียของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มที่ ผ่านการบำบัดบางส่วนโดยใช้กระบวนการรวมตะกอนด้วยไฟฟ้า. วิทยานิพนธ์วิศวกรรม ศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวุฒิ บุญเลี่ยม, สมชาย ดารารัตน, ชาญวิทย โฆษิตานนท, ทวีศักดิ์ หอมดอกไม, และจิรว รรณ ออตยะกุล. การบำบัดน้ำเสียจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มด้วยกระบวนการไร้ออกซิเจน สองขั้นตอน. ใน <u>การประชุมวิชาการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ</u>, 1-6. 2549

- Rakamthong, C. and Prasertsan, P. Decolorization and phenol removal of anaerobic palm oil mill effluent by phanerochaete chrysosporium ATCC 24725.
 in <u>Thailand Institute of Chemical Engineering and Applied International Conference</u>, 2011
- Yaser, A., Cassey, T., Hairul, M., and Shazwan, A. 2014. Current review on the coagulation/flocculation of lignin containing wastewater. <u>International Journal</u> <u>Waste Resources</u> 4: 153-159.
- Chooaksorn, W. 2012. Color removal technology in industrial wastewater.
 <u>Burapha Science Journal</u> 17: 181-191.
- 14. Segneanu, A.E., et al. Waste water treatment methods. (ed.), <u>Water</u> <u>Treatment</u>, Intech, 2013.
- Myint, A.A., et al. 2016. One pot synthesis of environmentally friendly lignin nanoparticles with compressed liquid carbon dioxide as an antisolvent. <u>Green</u> <u>Chemistry</u> 18: 2129-2146.
- Suhas, Carrott, P.J.M., and Ribeiro Carrott, M.M.L. 2007. Lignin from natural adsorbent to activated carbon: A review. <u>Bioresource Technology</u> 98: 2301-2312.
- 17. Sundin, J. 2000. Precipitation of kraft lignin under alkaline conditions. Institutionen för pappers-och massateknologi.
- Anjaneyulu, Y., Chary, N.S., and Raj, D.S.S. 2005. Decolourization of industrial effluents-available methods and emerging technologies-a review. <u>Reviews in</u> <u>Environmental Science and Bio/Technology</u> 4: 245-273.
- Pawongrat, R. 2015. Pretreatment processes for enhancing the efficiency of ethanol production from lignocellulosic-agricultural wastes. <u>Veridian E-journal</u> <u>Science and Technology Silpakorn University</u> 2: 143-157.
- 20. Howard, R., Abotsi, E., Van Rensburg, E.J., and Howard, S. 2003. Lignocellulose biotechnology: issues of bioconversion and enzyme production. <u>African</u> <u>Journal of Biotechnology</u> 2: 602-619.
- 21. Hatfield, R. and Vermerris, W. 2001. Lignin formation in plants. The dilemma of linkage specificity. <u>Plant Physiology</u> 126: 1351-1357.

- 22. Niu, M., Hou, Y., Wu, W., and Yang, R. 2017. Degradation of lignin in NaVO₃- H_2SO_4 aqueous solution with oxygen. <u>Fuel Processing Technology</u> 161: 295-303.
- 23. Nakano, J. and Meshitsuka, G. The detection of lignin. (ed.), <u>Methods in lignin</u> <u>chemistry</u>, 23-32. Springer, 1992.
- 24. Tanaka, K., Calanag, R.C.R., and Hisanaga, T. 1999. Photocatalyzed degradation of lignin on TiO₂. Journal of Molecular Catalysis A: Chemical 138: 287-294.
- 25. Pecina, R., Burtscher, P., Bonn, G., and Bobleter, O. 1986. GC-MS and HPLC analyses of lignin degradation products in biomass hydrolyzates. <u>Fresenius'</u> <u>Zeitschrift für analytische Chemie</u> 325: 461-465.
- Lupoi, J.S., Singh, S., Parthasarathi, R., Simmons, B.A., and Henry, R.J. 2015. Recent innovations in analytical methods for the qualitative and quantitative assessment of lignin. <u>Renewable and Sustainable Energy Reviews</u> 49: 871-906.
- Aadil, K.R., Barapatre, A., Sahu, S., Jha, H., and Tiwary, B.N. 2014. Free radical scavenging activity and reducing power of Acacia nilotica wood lignin. <u>International Journal of Biological Macromolecules</u> 67: 220-227.
- Swinehart, D.F. 1962. The Beer-Lambert Law. Journal of Chemical Education 39: 333.
- 29. Kansal, S.K., Singh, M., and Sud, D. 2008. Studies on TiO₂/ZnO photocatalysed degradation of lignin. Journal of Hazardous Materials 153: 412-417.
- 30. Chakradhar, B. and Shrivastava, S. 2004. Colour removal of pulp and paper effluents. <u>Indian Journal of Chemical Technology</u> 11: 617-621.
- 31. Kumar, S., Mohanty, A., Erickson, L., and Misra, M. 2009. Lignin and its applications with polymers. <u>Journal of Biobased Materials and Bioenergy</u> 3: 1-24.
- ริกาณจน์ ฉัตรสกุลวิไล. 2556. <u>ลิกนิน-แทนนิน[</u>ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <u>www2.diw.go.th/research/เอกสารเผยแพร่/ลิกนิน.pdf</u> [3 ตุลาคม 2559]
- Shao, D., Liang, J., Cui, X., Xu, H., and Yan, W. 2014. Electrochemical oxidation of lignin by two typical electrodes: Ti/SbSnO₂ and Ti/PbO₂. <u>Chemical</u> <u>Engineering Journal</u> 244: 288-295.

- 34. Mohan, S.V. and Karthikeyan, J. 1997. Removal of lignin and tannin colour from aqueous solution by adsorption onto activated charcoal. <u>Environmental Pollution</u> 97: 183-187.
- 35. Dalton, J.S., et al. 2002. Photocatalytic oxidation of NOx gases using TiO_2 : a surface spectroscopic approach. <u>Environmental Pollution</u> 120: 415-422.
- 36. Fujishima, A., Zhang, X., and Tryk, D.A. 2008. TiO₂ photocatalysis and related surface phenomena. <u>Surface Science Reports</u> 63: 515-582.
- Xu, C., Rangaiah, G., and Zhao, X. 2014. Photocatalytic degradation of methylene blue by titanium dioxide: experimental and modeling study. <u>Industrial & Engineering Chemistry Research</u> 53: 14641-14649.
- Tang, W.Z. (2003). Physicochemical treatment of hazardous wastes. Florida: CRC Press.
- 39. Chong, M.N., Jin, B., Chow, C.W.K., and Saint, C. 2010. Recent developments in photocatalytic water treatment technology: A review. <u>Water Research</u> 44: 2997-3027.
- 40. นัดดา เวชซากุล. 2555. ไทเทเนียมไดออกไซด์กับการเร่งปฏิกิริยาด้วยแสงในการกำจัด สารประกอบอินทรีย์ในน้ำ. <u>เทคโนโลยีวัสด</u>ุ 67: 25-30.
- 41. Benedix, R., Dehn, F., Quaas, J., and Orgass, M. 2000. Application of titanium dioxide photocatalysis to create self-cleaning building materials. Lacer 5: 157-168.
- 42. Goswami, D.Y., Kreith, F., and Kreider, J.F. (2000). Principles of solar engineering. Florida: CRC Press.
- 43. Mantzavinos, D. and Psillakis, E. 2004. Enhancement of biodegradability of industrial wastewaters by chemical oxidation pre-treatment. <u>Journal of Chemical Technology & Biotechnology</u> 79: 431-454.
- สรรค์ จิตรใคร่ครวญ. 2009. การทำความสะอาดโดยตัวเร่งปฏิกิริยาทางแสงด้วยไททาเนียม ไดออกไซด์.
- 45. Luttrell, T., et al. 2014. Why is anatase a better photocatalyst than rutile?-Model studies on epitaxial TiO_2 films. <u>Scientific reports</u> 4: 4043.

- Kasanen, J., Salstela, J., Suvanto, M., and Pakkanen, T.T. 2011. Photocatalytic degradation of methylene blue in water solution by multilayer TiO₂ coating on HDPE. <u>Applied Surface Science</u> 258: 1738-1743.
- 47. Mikula, M., Brezova, V., Cěppan, M., Pach, L., and Karpinský, L. 1995.
 Comparison of photocatalytic activity of sol-gel TiO₂ and P25 TiO₂ particles supported on commercial fibreglass fabric. <u>Journal of materials science letters</u> 14: 615-616.
- Horikoshi, S., Watanabe, N., Onishi, H., Hidaka, H., and Serpone, N. 2002. Photodecomposition of a nonylphenol polyethoxylate surfactant in a cylindrical photoreactor with TiO₂ immobilized fiberglass cloth. <u>Applied</u> <u>Catalysis B: Environmental</u> 37: 117-129.
- 49. Kouamé, N.A., et al. 2011. Preliminary study of the use of β -SiC foam as a photocatalytic support for water treatment. <u>Catalysis Today</u> 161: 3-7.
- 50. Vargová, M., et al. 2011. TiO_2 thick films supported on reticulated macroporous Al_2O_3 foams and their photoactivity in phenol mineralization. <u>Applied Surface Science</u> 257: 4678-4684.
- 51. Ullah, S., et al. 2015. Enhanced photocatalytic properties of core@shell SiO₂@TiO₂ nanoparticles. <u>Applied Catalysis B: Environmental</u> 179: 333-343.
- 52. Patnaik, P. (2003). Handbook of inorganic chemicals. New York: McGraw-Hill.
- 53. Izard, J.E. and Clemency, C.V. 1967. X-ray study of the sedimentary pyrite of western New York. Journal of Sedimentary Research 37:
- 54. The Swarovski Group. <u>What is Marcasite?</u>[Online]. Avaliable from: <u>https://www.swarovski-gemstones.com/brand/Marcasite.en.html</u> [12 March 2018]
- 55. Arem, J. 2013. <u>Marcasite value, price, and jewelry information[Online]</u>. Avaliable from: <u>https://www.gemsociety.org/article/marcasite-jewelry-and-gemstone-information/</u> [3 March 2018]
- Ennaoui, A., et al. 1993. Iron disulfide for solar energy conversion. <u>Solar Energy</u> <u>Materials and Solar Cells</u> 29: 289-370.
- 57. Tian, A., et al. 2015. Pyrite nanotube array films as an efficient photocatalyst for degradation of methylene blue and phenol. <u>RSC Advances</u> 5: 62724-62731.

- 58. Cohn, C.A., et al. 2006. Pyrite-induced hydroxyl radical formation and its effect on nucleic acids. <u>Geochemical Transactions</u> 7: 3.
- 59. Liu, S., Li, M., Li, S., Li, H., and Yan, L. 2013. Synthesis and adsorption/photocatalysis performance of pyrite FeS₂. <u>Applied Surface Science</u> 268: 213-217.
- 60. Lee, G. and Kang, M. 2013. Physicochemical properties of core/shell structured pyrite FeS₂/anatase TiO₂ composites and their photocatalytic hydrogen production performances. <u>Current Applied Physics</u> 13: 1482-1489.
- 61. Inagaki, M., Hirose, Y., Matsunaga, T., Tsumura, T., and Toyoda, M. 2003. Carbon coating of anatase-type TiO_2 through their precipitation in PVA aqueous solution. <u>Carbon</u> 41: 2619-2624.
- Xu, Y., Zheng, W., and Liu, W. 1999. Enhanced photocatalytic activity of supported TiO₂: dispersing effect of SiO₂. <u>Journal of Photochemistry and</u> <u>Photobiology A: Chemistry</u> 122: 57-60.
- 63. อนุสรณ์ สินสะอาด. 2017. การพัฒนาประสิทธิภาพเตาเผาถ่านกัมมันต์จากกะลามะพร้าว.
 <u>วารสารวิชาการคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง</u> 10: 95-108.
- 64. Seelig, B., Bergsrud, F., and Derickson, R. 2010. <u>Treatment systems for</u> <u>household water supplies: activated carbon filtration[Online]</u>. Avaliable from: <u>https://www.extension.umn.edu/environment/housing-technology/moisture-</u> <u>management/activated-carbon-filtration/index.html</u> [12 March 2018]
- 65. Ravichandran, L., Selvam, K., and Swaminathan, M. 2010. Highly efficient activated carbon loaded TiO₂ for photo defluoridation of pentafluorobenzoic acid. Journal of Molecular Catalysis A: Chemical 317: 89-96.
- 66. Tryba, B., Tsumura, T., Janus, M., Morawski, A.W., and Inagaki, M. 2004. Carboncoated anatase: adsorption and decomposition of phenol in water. <u>Applied</u> <u>Catalysis B: Environmental</u> 50: 177-183.
- Kim, T.-W., et al. 2008. Adsorption and photocatalytic decomposition of organic molecules on carbon-coated TiO₂. <u>Journal of Materials Science</u> 43: 6486-6494.

- 68. Chen, M.L., Bae, J.S., and Oh, W.C. 2006. Preparation of carbon-coated TiO₂ at different heat treatment temperature and their photoactivity. <u>Carbon Letters</u> 7: 259-65.
- 69. Wang, X., et al. 2009. Degradation of methyl orange by composite photocatalysts nano-TiO₂ immobilized on activated carbons of different porosities. Journal of Hazardous Materials 169: 1061-1067.
- 70. Auerbach, S.M., Carrado, K.A., and Dutta, P.K. (2003). Handbook of zeolite science and technology. New York: CRC press.
- 71. Jha, B. and Singh, D.N. (2016). Fly ash zeolites. Singapore: Springer.
- 72. Franklin, K.R. and Townsend, R.P. 1985. Multicomponent ion exchange in zeolites. Part 1.—Equilibrium properties of the sodium/calcium/magnesium-zeolite A system. Journal of the Chemical Society, Faraday Transactions 1: <u>Physical Chemistry in Condensed Phases</u> 81: 1071-1086.
- Murad, S., Jia, W., and Krishnamurthy, M. 2004. Ion-exchange of monovalent and bivalent cations with NaA zeolite membranes: a molecular dynamics study. <u>Molecular Physics</u> 102: 2103-2112.
- 74. Hussein, M., Khader, K.M., and Musleh, S.M. 2014. Characterization of raw zeolite and surfactant-modified zeolite and their use in removal of selected organic pollutants from water. <u>International Journal of Chemical Sciences</u> 12: 815-844.
- 75. Hulbert, M.H. 1987. Sodium, calcium, and ammonium exchange on clinoptilolite from the Fort Laclede Deposit, Sweetwater County, Wyoming. <u>Clays and Clay Minerals</u> 35: 458-462.
- Petkowicz, D.I., et al. 2009. Photodegradation of methylene blue by in situ generated titania supported on a NaA zeolite. <u>Applied Catalysis A: General</u> 357: 125-134.
- 77. Ksibi, M., et al. 2003. Photodegradation of lignin from black liquor using a UV/TiO₂ system. <u>Journal of Photochemistry and Photobiology A: Chemistry</u> 154: 211-218.

- เขมกร โกมลศิริกุล. 2554. การเตรียมวัสดุเชิงประกอบถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์/ไททาเนีย สำหรับการบำบัดน้ำเสียอินทรีย์จากอุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รินากร เทพามาตย์. 2559. การขึ้นรูปไส้กรองน้ำจากเซรามิกเชิงประกอบถ่านแกลบกัม มันต์/ซีโอไลต์/ซิงก์ออกไซด์. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- 80. วิไลรัตน์ โกสุพรรณ์. 2552. การขึ้นรูปและลักษณะสมบัติของเซรามิกรวงผึ้งคอร์เดียไรต์ จากของเสียในอุตสาหกรรมวัสดุทนไฟ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- 81. Abraitis, P.K., Pattrick, R.A.D., and Vaughan, D.J. 2004. Variations in the compositional, textural and electrical properties of natural pyrite: a review. <u>International Journal of Mineral Processing</u> 74: 41-59.
- 82. Fornasiero, D., Eijt, V., and Ralston, J. 1992. An electrokinetic study of pyrite oxidation. <u>Colloids and Surfaces</u> 62: 63-73.
- 83. Fernandes, D.M., Hechenleitner, A.A.W., and Pineda, E.A.G. 2006. Kinetic study of the thermal decomposition of poly(vinyl alcohol)/kraft lignin derivative blends. <u>Thermochimica Acta</u> 441: 101-109.
- Ali, H., Atta, A., and Senna, M. 2015. Physico-chemical properties of carboxymethyl cellulose (CMC)/nanosized titanium oxide (TiO₂) gamma irradiated composite. <u>Arab Journal of Nuclear Science And Applications</u> 48: 44-52.
- 85. Gerasimov, A.V., Ziganshin, M.A., Gorbatchuk, V.V., and Usmanova, L.S. 2013. Formation of solid dispersion of PEG-1000 with phenacetin according to differential scanning calorimetry. <u>Pharm Chem</u> 5: 149-55.
- 86. Sanyang, M., Sapuan, S., Jawaid, M., Ishak, M., and Sahari, J. Effect of glycerol and sorbitol plasticizers on physical and thermal properties of sugar palm starch based films. in <u>Recent Advances in Environment, Ecosystems and</u> <u>Development. Proceedings of the 13th International Conference on Environment, Ecosystems and Development</u>, 23-25. 2015
- 87. Jiang, D., Zeng, Y., Singh, M., and Heinrich, J. (2010). Ceramic Materials and Components for Energy and Environmental Applications. New Jersey: John Wiley & Sons.
- Karamanova, E., et al. Sintering study of new ceramic materials based on incinerator secondary raw material and refractory clay. in <u>Proceeding of The</u> <u>International Conference on Hazardous and Industrial Waste Management</u>, 2010
- 89. Milheiro, F.A.C., Freire, M.N., Silva, A.G.P., and Holanda, J.N.F. 2005. Densification behaviour of a red firing Brazilian kaolinitic clay. <u>Ceramics</u> <u>International</u> 31: 757-763.
- 90. Salomão, R., Bôas, M.O.C.V., and Pandolfelli, V.C. 2011. Porous alumina-spinel ceramics for high temperature applications. <u>Ceramics International</u> 37: 1393-1399.
- Panti, O.S., Kayode, T.H., Emmanuel, O.O., Olayide, A.P., and Olufemi, A.F. 2015.
 Production and characterization of clay bonded carbon refractory from ifon clay and spent graphite electrode. <u>International Journal of Metallurgical Engineering</u> 4: 33-39.
- 92. Wang, X., Zhong, J., Wang, Y., and Yu, M. 2006. A study of the properties of carbon foam reinforced by clay. <u>Carbon</u> 44: 1560-1564.
- Yates, M., Martín-Luengo, M.A., Argomaniz, L.V., and Velasco, S.N. 2012. Design of activated carbon–clay composites for effluent decontamination. <u>Microporous and Mesoporous Materials</u> 154: 87-92.
- 94. Kumar, R. and Bhargava, P. 2015. Fabrication of low specific resistance ceramic carbon composites by slip casting. <u>Journal of Asian Ceramic Societies</u> 3: 262-265.
- 95. Nawaukkaratharnant, N., Wiratphinthu, B., Nilpairach, S., Mongkolkachit, C., and Wasanapiarnpong, T. 2014. Effect of alumina source and soaking time on properties of refractory mortar using as slumping mold. <u>Key Engineering Materials</u> 608: 301-306.

- 96. Kadirvelu, K., Thamaraiselvi, K., and Namasivayam, C. 2001. Adsorption of nickel(II) from aqueous solution onto activated carbon prepared from coirpith. <u>Separation and Purification Technology</u> 24: 497-505.
- 97. Yan, K., et al. 2017. Decomposition and phase transformation mechanism of kaolinite calcined with sodium carbonate. <u>Applied Clay Science</u> 147: 90-96.
- 98. Siddique, R. and Khan, M.I. (2011). Supplementary cementing materials. Springer Science & Business Media.
- Gastuche, M., Toussaint, F., Fripiat, J., Touilleaux, R., and Van Meersche, M.
 1963. Study of intermediate stages in the kaolin-metakaolin transformation. <u>Clay Minerals Bulletin</u> 5: 227-236.
- 100. Zālīte, I. and Letlena, A. 2012. Synthesis and characterization of nanosized titanium carbide by carbothermal reduction of precursor gels. <u>Materials</u> <u>Science</u> 18: 75-78.
- Lee, V.-G. and Yeh, T.-H. 2008. Sintering effects on the development of mechanical properties of fired clay ceramics. <u>Materials Science and</u> <u>Engineering: A</u> 485: 5-13.
- 102. Sutcu, M., Akkurt, S., Bayram, A., and Uluca, U. 2012. Production of anorthite refractory insulating firebrick from mixtures of clay and recycled paper waste with sawdust addition. <u>Ceramics International</u> 38: 1033-1041.
- 103. Sun, H., Wu, D., Guo, X., and Navrotsky, A. 2015. Energetics and structural evolution of Na–Ca exchanged zeolite A during heating. <u>Physical Chemistry</u> <u>Chemical Physics</u> 17: 9241-9247.
- 104. Berger, A.S., Samsonova, T.I., and Yakovlev, L.K. 1971. Thermal decomposition of cation exchange forms of zeolite A. <u>Bulletin of the Academy of Sciences of the USSR, Division of chemical science</u> 20: 2015-2019.
- 105. Colyer, L.M., Greaves, G.N., Carr, S.W., and Fox, K.K. 1997. Collapse and recrystallization processes in zinc-exchanged zeolite-A: A combined X-ray diffraction, XAFS, and NMR study. <u>The Journal of Physical Chemistry B</u> 101: 10105-10114.

- 106. Gupta, S., Green, D.J., Messing, G.L., and Peterson, I.M. 2010. Thermomechanical behavior of ceramic green bodies during presintering. Journal of the American Ceramic Society 93: 2611-2616.
- 107. Colyer, L., Greaves, G., Carr, S., and Fox, K. 1997. Collapse and recrystallization processes in zinc-exchanged zeolite-A: A combined X-ray diffraction, XAFS, and NMR study. <u>The Journal of Physical Chemistry B</u> 101: 10105-10114.
- 108. Pajares, J. and Tascón, J.M. (1995). Coal Science. Elsevier.
- Bonnissel-Gissinger, P., Alnot, M., Ehrhardt, J.-J., and Behra, P. 1998. Surface oxidation of pyrite as a function of pH. <u>Environmental Science & Technology</u> 32: 2839-2845.
- 110. Xu, Z., et al. 2013. Visible light-degradation of azo dye methyl orange using TiO_2/β -FeOOH as a heterogeneous photo-Fenton-like catalyst. <u>Water Science</u> and Technology 68: 2178-2185.
- 111. Klimchouk, A. 1996. The dissolution and conversion of gypsum and anhydrite. International Journal of Speleology 25: 2.
- 112. Ohtani, B. 2013. Titania photocatalysis beyond recombination: A critical review. <u>Catalysts</u> 3: 942.
- 113. Kamwilaisak, K. and Wright, P.C. 2012. Investigating laccase and titanium dioxide for lignin degradation. <u>Energy & Fuels</u> 26: 2400-2406.
- Portjanskaja, E., Preis, S., and Kallas, J. 2006. Aqueous photocatalytic oxidation of lignin and humic acids with supported TiO₂. <u>International Journal of</u> <u>Photoenergy</u> 2006: 1-7.
- 115. An, G., et al. 2007. Preparation of titania/carbon nanotube composites using supercritical ethanol and their photocatalytic activity for phenol degradation under visible light irradiation. <u>Carbon</u> 45: 1795-1801.
- 116. Sen, U.K. and Mitra, S. 2014. Synthesis of molybdenum oxides and their electrochemical properties against Li. <u>Energy Procedia</u> 54: 740-747.
- 117. Orbeci, C., Nechifor, G., and Untea, I. Photocatalytic membrane system: Obtaining procedure and environmental application. in <u>Semiconductor</u> <u>Conference (CAS), 2012 International</u>, 317-320. IEEE, 2012

รูปที่ ก-3 การกระจายขนาดอนุภาคของดินดำสุราษฎร์ธานี

รูปที่ ก-2 การกระจายขนาดอนุภาคของซีโอไลต์โซเดียม เอ

รูปที่ ก-1 การกระจายขนาดอนุภาคของถ่านกัมมันต์

ภาคผนวก ก

รูปที่ ก-4 การกระจายขนาดอนุภาคของไทเทเนียมไดออกไซด์ P25

รูปที่ ก-5 การกระจายขนาดอนุภาคของไพไรต์ก่อนบด

รูปที่ ก-6 การกระจายขนาดอนุภาคของไพไรต์บด 6 ชั่วโมง

รูปที่ ก-7 การกระจายขนาดอนุภาคของไพไรต์บด 12 ชั่วโมง

รูปที่ ก-8 การกระจายขนาดอนุภาคของไพไรต์บด 24 ชั่วโมง

ภาคผนวก ข

ตารางที่ ข-1 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของซีโอไลต์โซเดียม เอ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-089-8015

Pattern : 01-089-8015	i		Radiation =	1.54060	00			Quality : Cal	culated	1		
Na _{94.75} (Al ₉₆ Si ₉₆ O ₃₈	4)(H2O)39.17		2th	i	h	k	ı	2th	i	h	k	I
Sodium Aluminum Silic Zeolite LTA, syn	ate Hydrate		7.195 10.182 12.478 14.418 16.131 17.682 20.445 21.393 21.700 22.889 24.023 25.108 26.151	999 664 194 2 279 10 17 13 111 2 178 3 10	2 2 2 4 4 4 4 5 4 6 6 4 6	0 2 2 0 2 2 4 3 4 2 2 4 4 4	0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 0 2 4 0	66.324 66.816 67.306 67.672 68.281 68.766 69.249 69.730 70.210 70.689 71.167 71.524 72.117	1 18 1 1 6 3 1 2 2 10 1 1	12 14 14 15 12	12 6 10 5 8 2 2 8 4 12 11 12	4 4 4 1 0 2 0 2 4 0 2 1 8
Lattice : Face-centere	d cubic	Mol. weight = 14314.14	27.157 27.889	90 2	6 7	4 3	2	72.591 73.063	4 12	14	4 10	4 8
S.G. : Fm-3c (226)		Volume [CD] = 14801.41	29.072 29.987	2 125	8 8	0 2	0 0	73.534 74.355	1 1		6 3	2 1
a = 24.55280	Z = 1	Dx = 1.606 <i>Mcor</i> = 3.82	30.878 31.531 31.746 32.593 33.216 33.421 34.232 35.804 36.569 37.319 38.057 39.498 40.202	26 1 2 18 1 30 30 1 5 7 5	8 7 6 8 7 8 6 8 10 8 6 8 10	2 5 6 4 5 4 6 4 0 6 6 6 4	2 1 2 0 3 2 4 4 0 2 6 4 2	74.473 74.941 75.291 75.873 76.338 76.802 77.265 77.727 78.188 78.649 79.567 79.911 80.026	1 1 4 5 2 4 5 0 2 1 1 1	14	10 6 9 8 8 10 12 2 4 7 4	4 4 3 8 0 2 10 0 2 2 0 3 2
ICSD collection code: Remarks from ICSD/C Test from ICSD: Charg	088329 2 5D: REM RVP. ge sum slightly deviates fr	om zero.	41.580 42.088 42.256 42.922	15 2 18 16	8 11 10 8	8 3 4 6	0 1 4 6	80.483 80.941 81.853 82.309	2 4 1 4		10 10 12 6	0 2 6 2
Temperature factor; i Data collection flag: A	ΓF vmbient.		43.417 43.581 44.231 44.231 44.714 44.874 45.983 46.762 47.378 47.988 48.482 48.593 49.191 49.637 49.785 50.373 51.535 51.966 52.109 52.678 53.244 53.845 53.244 53.845	316121129511115111282715.	9 10 12 11 12 12 9 12 12 11 12 12 12 12 12 12 12 13 12 12 8 13 14 10 11 14 12 2 5 12 11 12 12 12 12 12 12 12 12 12 12 12	760522744876436685009288	3201025022164102810012024	82.650 83.672 84.126 84.466 84.480 85.032 85.486 85.938 86.277 86.841 87.293 87.745	2 3 2 1 2 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1	14	9 8 14 10 12 14 12 5 8 0 14	188768423406
Hasegawa, K., Nishibo Terasaki, O., Jpn. J. Aç Calculated from ICSD (ri, E., Takata, M., Sakata, ppl. Phys. Part 1, volume 3 using POWD-12++	M., Togashi, N., Yu, J., 38, page 65 (1999)	54.915 55.328 56.010 56.553 57.092 57.628 58.690 69.201 60.261 60.650 60.779 61.295 61.295 61.295	4 1 5 11 3 18 12 1 3 2 2 4	14 13 12 14 14 14 15 15 14	4 7 8 4 6 6 10 6 5 0 5 8 2 6	2 1 4 4 0 2 0 4 1 0 3 0 2					
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F30=1000(0	Filter : d-sp : 0.0000,33)	: Not specified Calculated spacings	61.806 62.819 63.333 63.711 64.338 64.838 65.335 65.831	2 7 4 1 5 2 10 9	12 15 14 10	4 4 10 7 4 6 8 10	0 2 6 3 4 0 6 10					

Pattern : 00-021-1272		Radiation =	1.540	598			Quality : High
TiO ₂		2th	i 100	h 1	k	1	
Titanium Oxide Anatase, syn <i>Lattice :</i> Body-centered tetragonal S.G. : I41/amd (141)	<i>Mol. weight</i> = 79.90 <i>Volume [CD]</i> = 136.31	36,947 37,801 38,576 48,050 53,891 55,062 62,121 62,690 68,762 70,311 74,031 75,032 76,020 80,727 82,139 82,662	10 20 10 35 20 4 14 6 6 2 10 4 2 2 10 4 2 2 6	1 0 1 2 1 2 2 2 1 2 1 2 3 0 3 2	0 0 1 0 0 1 1 0 1 1 0 1 2 0 1 0 0 2	3 4 2 0 5 1 3 4 6 0 7 5 1 8 3 4 6 0 7 5 1 8 3 4	
a = 3.78520 c = 9.51390 Z = 4	Dx = 3.893 I/lcor = 3.30	83.149 93.220 94.181 95.143 98.318 99.804 101.221 107.448 108.963 112.840 113.861 114.909	4 2 4 4 2 2 2 4 4 2 2 2 4	3 2 3 3 1 2 3 3 4 3 3 4 3 3 4	1 0 2 0 0 2 1 0 0 2 1 0 0 2	2 7 5 1 9 8 3 6 0 7 5 1 0	
Sample source or locality: Sample obta Amboy, New Jersey, USA. General comments: Anatase and anoth are converted to rutile (tetragonal) by hee General comments: Pattern reviewed by State Univ, Fargo, North Dakota, USA, /ć with experimental and calculated pattern: Additional pattern: Validated by calcula Temperature of data collection: Pattern Additional pattern: See ICSD 9852 (PD Data collection flag: Ambient.	ained from National Lead Co., South er polymorph, brookite (orthorhombic), ating above 700 C. y Holzer, J., McCarthy, G., North Dakota <i>CDD Grant-in-Aid</i> (1990). Agrees well s. ted pattern. n taken at 25 C. F 71-1166).	122:336 131.035 135.998 137.391 143.887 150.039 152.633	2 2 2 2 2 2 4 4 2 4 2 4 2 2	4 4 3 4 3 4 0	1 2 2 2 1 1 0 2 2 0	3 4 0 7 5 9 4 12	
Natl. Bur. Stand. (U.S.) Monogr. 25, volu	me 7, page 82 (1969)						
Radiation :	Filter : Not specified						
SS/FOM : F30= 74(0.0116,35)	and a star Birott						

ตารางที่ ข-2 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของไทเทเนียมไดออกไซด์ อะนาเทส จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 00-021-1272

Pattern : 00-021-1276	6		Radiation =	1.540600	0		Quality : High
TiO ₂ Titanium Oxide Rutile, syn <i>Also called</i> : titania		Mol. weight = 79.90	2th 27.447 36.086 39.188 41.226 44.052 54.323 56.642 62.742 64.040 65.480 69.010 69.790 72.410	i 50 8 25 10 60 20 10 20 10 20 12 20 12 21	<pre>h 1 1 2 1 2 2 0 3 2 3 1 3 3</pre>	k J 1 0 0 1 1 0 1 1 1 0 1 1 2 0 2 1 0 2 1 1 2 0 2 1 1 2 1 1 2 0	
S.G. ; P42/mnm (136)	Volume [CD1 = 62.43	76.510 79.822	4	2	2	
5.5. 1 50000)	Due 1050	82.335	6	3	2 1	
a = 4.09030		Dx = 4.200	84.260 87.464	4 2	4		
		Dm = 4.230	89.557 90.708	8 4	2 3	2 2 3 0	
c = 2.95920	Z = 2	<i>Wcor</i> = 3.40	95.275 96.017 97.177 98.514 105.099 106.019 109.406 116.227 117.527	6 4 1 2 2 4 4	4 3 4 3 4 1 1 4 5	1 1 1 2 0 3 1 2 1 3 1 3 2 1 3 1 3 1 1 3 2 1 0 2 1 0	
General comments: N Sample source or loc Amboy, New Jersey, U General comments: T (orthorhombic), conver Optical data: A=2.946 General comments: C 20.3, Disp.=Std. Vickers hardness nur General comments: P Dakota State Univ, Far Will with experimental General comments: A observed. Additional pattern: V& General comments: N Color: White Temperature of data of Data collection flag: A	ality: Sampler over 0. ality: Sample obt: SA. wo other polymor ted to rutile on he. 7, B=2.6505, Sigr potical data on spe- i55. mineral optical data nber : VHN ₁₀₀ =111. 'attern reviewed b go, North Dakota, and calculated pa diditional weak ret alidated by calcula laturally occurring collection: Pattern mbient.	Jour 70. ained from National Lead Co., South phs, anatase (tetragonal) and brookite ating above 700 C. I=+ acimen from <i>Dana's System of</i> ta on specimen from Sweden: R ₃ R%= 32-1187. y Syvinski, W., McCarthy, G., North USA, <i>ICDD Grant-in-Aid</i> (1990). Agrees tterns. Ilections [indicated by brackets] were ted pattern. material may be reddish brown. In taken at 25 C.	122.788 123.660 131.847 136.549 140.052 143.116 155.870	8 6 8 12 2 2	4 3 4 3 5 4 5	3 1 3 2 2 2 2 3 2 1 4 0 3 0	
Natl. Bur. Stand. (U.S.)	Monogr. 25, volu	me 7, page 83 (1969)					
			-				
Radiation : CuKa1		Filter : Monochromator crystal					
Lambda : 1.54056		d-sp : Not given					
SS/FOM: F30=107(0.	0088,32)	Internal standard : W					

ตารางที่ ข-3 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของไทเทเนียมไดออกไซด์ รูไทล์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 00-021-1276 ตารางที่ ข-4 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของไพไรต์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 00-042-1340

Pattern : 00-042-1340					Radiation =	1.5406	00			Quality : High	
FeS2 Iron Sulfide Pyrite Also called: fool's gold Lattice : Cubic S.G. : Pa-3 (205) a = 5.41790 Dx = 5.010			2th 28.513 33.084 37.107 40.784 47.411 50.491 56.279 59.017 61.694 64.283 71.773	<i>i</i> 31 100 53 40 36 1 69 11 13 16 1	h 1 2 2 2 2 2 3 2 0 3 4	<i>k</i> 1 1 1 2 2 1 2 2 1	1 0 1 0 1 1 2 3 1 0				
		Mol. weight = 119.97 Volume [CD] = 159.04 Dx = 5.010	76.597 78.960 81.317 83.640 88.292 90.633 92.932 95.249 99.918 102.288 107.090	6 7 3 7 1 20 7 4	34134443214	3 2 2 3 2 3 2 3 3 3 3 2 4	- 0 4 2 2 0 1 3 4 5 0				
Color: Yellow metallic	Z =	4		<i>l/lcor</i> = 1.60	109.509 114.516 117.085 119.721	1 2 6 2	4 5 4 6	4 3 4 1	1 1 2 0		
Sample source or loc: Japan. Analysis: Microprobe a General comments: (* Calgary, Alberta, Canae Additional pattern: Va Additional pattern: To Data collection flag: A	ality: Sp analysis)Departr da. lidated I replace mbient.	(wt.%): Fi ment of G oy calcula 6-710.	rom Itaya r	mine, Yamagata Prefecture, 53.5: Fe S2. Id Geophysics, University of n 24-76.							
Nodland, D., Syvinski, \ Fargo, North Dakota, U CAS Number: 1309-36-	W., McC SA., ICI 0	arthy, G., DD Grant-	, *Bayliss, -in-Aid (19	P., North Dakota State Univ., 89)							
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F27= 98(0.0	095,29)	1	Filter : d-sp : Internal	Monochromator crystal Diffractometer <i>standard :</i> Si							

Pattern : 01-081-0019 Quality : Calculated Radiation = 1.540600 Fe(SO₄)(H₂O) 2th i h k I 2th i h k 18.237 18.483 23.551 25.827 *74.554 74.829 75.132 *75.132 19 20 20 20 424 -1 1 3 5 5 4 Δ 424 398 90 999 1 0 1 2 1 002112012322021 -3 -3 -4 2 0 -5 -4 2 Iron Sulfate Hydrate -1 25.827 26.356 26.976 28.069 28.722 34.727 35.444 36.957 242 340 75.284 75.503 75.875 29 20 Szomolnokite, syn 0 6 4 1 2 0 0 2 2 1 0 0 -2 -2 -2 0 -1 1 0 1 6 1 5 6 498 76.450 76.450 76.639 77.007 77.471 77.600 77.866 *77.866 78.313 78.592 168 405 30 30 48 108 182 3 -5 -3 5 -5 3 6 2 1 6 3 5 1 3 *36.957 *36.957 37.563 38.572 40.406 40.763 -2 1 1 2 3 3 0 2 0 6 Lattice : Base-centered monoclinic Mol. weight = 169.92 3 3 5 2 1 -3 -3 -1 3 -2 S.G.: C2/c (15) Volume [CD] = 364.48 9 18 42.818 43.159 43.508 44.402 70 35 101 15 15 118 19 52 29 63 7 78.965 *78.965 10 10 -1 4 -2 4 6 2 3 3 2 1 2 1 3 3 1 0 3 4 2 0 4 3 3 2 2 4 4 1 2 4 2 1 2 2 0 2 0 4 3 4 0 1 4 3 3 5 1 1 4 0 4 2 3 4 1a = 7.07800 Dx = 3.097 ò -2 -3 79.936 *79.936 4 4 5 0 7 **b** = 7.54900 beta = 118.65 **Dm = 3.100** 79.936 80.055 80.169 81.054 81.315 81.489 82.038 *44.402 45.384 46.594 46.862 48.179 *48.179 *48.179 49.625 50.335 50.739 51.238 51.632 13 10 230220 2 -5 2 -2 -4 3262550 4 c = 7.773002 0 a/b = 0.93761 Z = *l/lcor* = 1.89 14 9 2 4 6 4 0 4 1 -1 *c/b* = 1.02967 3 4 13 16 -1 82.577 -6 2 -3 -6 4 82 687 0 65023103 5 10 21 83.293 83.514 83.818 3 3 0 6 2 4-3-23-30220 ICSD collection code: 071345 51.934 53.097 53.397 53.496 84.201 84.388 85.305 85.558 1 2 1 3 0 2 4 4 2 12 -3 -5 0 -5 6 6 5 Temperature factor: ATF 46 10 16 21 133 Temperature factor: ITE Additional pattern: See PDF 45-1365 and ICSD 79162 (for P1- setting). Additional pattern: See PDF 74-1332. Data collection flag: Ambient. 53.706 54.252 55.111 55.612 85.744 86.371 -4 3 5 3 432663243613 6 69 88 8 44 92 66 19 26 26 21 59 5 3 86.371 86.623 2 1 -6 -2 3 3 55.612 56.689 57.059 57.493 57.605 58.027 58.848 59.479 *59.479 87.245 87.500 88.301 -2 -4 -4 -4 0 4 4 2 3 0 2 -6 -1 -3 1 ò 11 11 2 5 *88.301 88.578 6 3 3 2 6 3 7 88.809 89.046 2 2 0 4 89,432 5 *59.479 59.570 61.237 61.616 61.855 62.121 62.318 63.258 -4 -1 -2 2 3 4 3 1 4 3 11 -3 2 -1 28 28 26 31 31 22 11 7 20 20 9 24 11 1 9 5 3 5 2 1 *63.258 63.344 63.499 63.948 -3 1 -4 3 0 63.948 64.070 64.347 64.553 64.877 *64.877 66.235 66.401 66.655 67.447 4 Wildner, M., Giester, G., Neues Jahrb. Mineral., Monatsh., volume 1991, page 296 (1991) Calculated from ICSD using POWD-12++ (1997) 3 -2 4 2 -1 322255 5 0 3 2 1 67.447 67.866 69.478 70.166 -5 -5 32442531 1 -2 -5 8 70.469 71.088 72.562 73.045 73.291 73.674 73.794 *73.794 *73.794 74.182 74.554 23 9 5 2 -4 -1 4 2 5 2 4 Radiation : CuKa1 Filter : Not specified 12 49 4 8 4 -4 2 6 5 5 2 3 Lambda : 1.54060 d-sp : Calculated spacings -2 0 0 2 3 3 4 SS/FOM : F30=268(0.0030.37) 8 6 19 -1 3 -4

ตารางที่ ข-5 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของโซโมลโนไกต์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-081-0019

Pattern : 01-089-9069	Pattern: 01-089-9069			Radiation = 1.540598					Quality : Calculated				
ZrO2 Zirconium Oxide Zirconia (Y-doped), syn			2th 30.119 34.917 50.211 59.673 62.617 73.745 81.669 84.268	i 999 200 495 315 48 55 102 57	h 1 2 2 3 2 4 3 4 3	k 1 2 1 2 0 3 2	1 0 1 2 0 1 0						
Lattice : Face-centere S.G. : Fm-3m (225) a = 5.13500	d cubic Z = 4	Mol. weight = 123.22 Volume [CD] = 135.40 Dx = 6.045 I/Icor = 9.99											
ICSD collection code: Remarks from ICSD/C Temperature factor: IT Data collection flag: A	089429 SD: REM RVI F mbient.	Ρ.											
Wang, DN., Guo, YQ Astron., volume 42, pag Calculated from ICSD u	., Liang, KM., T e 80 (1999) sing POWD-12+	[°] ao, K., Sci. China, Ser. A: Math., Phys., +											
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F8=1000(0.0	0000,8)	Filter : Not specified d-sp : Calculated spacings	_										

ตารางที่ ข-6 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของเซอร์โคเนียมไดออกไซด์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-089-9069 ตารางที่ ข-7 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของยิปซัม จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-070-0983

Pattern : 01-070-0983	Radiation = 1.540600					Quality : Alternate					
Ca(SO ₄)(H ₂ O) ₂ Calcium Sulfate Hydrate Gypsum	Mol. weight = 172.17	2th 11.634 16.505 18.741 20.725 23.389 25.086 25.086 23.389 24.087 28.087 28.087 28.087 28.187 28.187 28.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.2734 29.	i 889 1 999 126 126 126 126 126 126 126 1447 447 447 447 447 305 305 46 46 8 92 14 60	h 0 1 -1 0 1 -1 -1 0 1 -1 -1 0 1 1 -2 -1 0 0 1 -2 -2 -2	k 2111243314021352506032) 0 1 0 1 0 1 0 1 2 1 2 1 2 0 0 0 1 2 0 0 1 2 0 0 1 2 1 2 0 1 2 0 1 2 1 2 0 1 2 1 2 0 1 2 0 1 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2	2th 72,943 73,591 74,110 74,574 74,903 75,033 75,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 76,033 77,509 77,509 77,509 77,509	2 1 16 16 2 5 5 3 3 9 7 14 24 29 29 10 12 8 8 14	<i>h</i> 4,1,3,4,1,0,0,2,4,3,2,0,4,1,1,3,4,2,3,1,4	k 078211 1293521 60002668 7122	1 4 4 3 4 2 0 3 5 3 5 3 4 0 3 5 1 2 4 4 1 0
S.G.: 12/c (0) a = 5.67000 b = 15.20100 beta = 118.60 c = 6.53300 a/b = 0.37300 Z = 4 c/b = 0.42977	Volume [CD] = 494.37 Dx = 2.313 Dm = 2.310 Mcor = 1.76	36 603 37 431 38 009 40 622 42 1702 43 424 43 424 43 650 44 558 44 558 46 554 46 554 565 565 565 565 565 565 565 565 565	60 37 3 106 163 163 163 89 41 6 23 4 22 7 117 101 102 23	-2 2 0 -1 -2 -1 2 2 -1 2 0 1 1 2 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 0 1 2 2 1 2 2 1 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2 2 2 2 2 2 1 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2	242454245117761336141	21022230123101123233	76 529 76 518 77 518 78 664 78 844 80 235 80 379 81 278 82 025 82 2241 82 952 83 329 83 775 83 958 84 596 84 899	1 14 14 21 21 3 8 1 8 8 4 1 10 10 10 10 5 8 7 7 30	- N ې N N N N N N N N N N N N N N N N N	3 4 1 8 8 5 3 4 4 3 0 7 1 5 12 6 7 8 1 0 1 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0	35232545021353241453
ICSD collection code: 002058 Sample source or locality: Specimen f Remarks from ICSD/CSD: H-positions i δ Fourier: H1: .25, .1463, .468, and H2: General comments: Setting C2/c, coun ICSD space group comment: ICSD SC I2/c Test from ICSD: Calc. density unusual I Temperature factor: ATF Remarks from ICSD: CSD: REM B S Additional pattern: See PDF 6-46, PDF Test from ICSD: No R value given. Test from ICSD: No R value given. Data collection flag: Ambient.	rom Monte San Derato, Bologna, Italy. from neutron data (cp. 2059), from X-ray .3917, .2166, .5033. ter data. S: 112/C1 IT is: 15 SG short form: but tolerqble. space group given by author: 112/a1. 33-311 and PDF 74-1433. g.	40 715 50 324 50 324 50 524 50 524 50 524 50 524 51 423 51 484 53 140 53 147 54 412 55 239 56 800 55 800 56 800 55 800 56 8000 56 8000 50 8000000000000000000000000000000	- 3 6 3 9 0 2 2 3 1 1 8 8 9 6 4 3 5 5 6 4 13 13 0 9 11 6 16 2 2 7 7 9 7 7 7	224-730-723-7-743-7-7-0-7-7-7-0-7-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-2-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7-7	.367238637552460859218340832287974611075	1 1 2 2 1 3 1 0 2 1 2 3 3 1 3 4 1 3 0 4 4 2 0 3 2 2 4 3 2 0 2 2 3 4 1 4 1 1 0	85.194 85.459 85.459 86.907 86.049 86.307 86.8696 86.875 87.933 87.933 88.884 89.413	24 24 13 2 5 5 3 1 5 5 9 1 1 2 2	- ŷ ŷ ɬ α α ː ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣ ̣	13 16 8 11 12 6 5 2 9 6 10 13 3	02521052340422
Cole, W.F., Lancucki, C.J., Acta Crystall (1974) Calculated from ICSD using POWD-12+	ogr., Sec. B, volume 30, page 921 +	64 153 64 153 64 984 *64 984 65 281 *65 281 65 680 66 676 66 676 67 572 68 607 68 735 69 404 70 081	1 29 32 32 10 2 22 22 3 16 5 6 11 36 2 9 9	3-2-1 0 2 -1 -3 -3 4 -1 0 3 4 4 -2 1 4 0 4	3940486705222160143	0134233224412341143					
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F30=199(0.0038,40)	<i>Filter</i> : Not specified <i>d-sp</i> : Calculated spacings	70.646 70.646 70.993 71.117 71.127 71.329 71.496 71.805 71.805 71.899 71.956 72.576 72.850	18 5 15 27 11 2 1 1 1	3 -4 -3 1 2 3 1 -4 -2 2 2	4 11 4 6 6 7 9 3 10 1 10	1 2 1 3 2 0 2 1 2 5 0					

ตารางที่ ข-8 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของเคโอลิไนต์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-081-1835

Pattern : 01-089-6538		Radiation = 1.540600	Quality : Calculated					
$Al_2(Si_2O_5)(OH)_4$ Aluminum Silicate Hydroxide KaoliniteLattice : Anorthic (triclinic)S.G. : C1 (0) $a = 5.15400$ $b = 8.94200$ $b = a 94200$ $a / b = 0.57638$ $Z = 2$ $c / b = 0.82767$ ICSD collection code: 087771ICSD space group comment: ICSD S0Temperature factor: ATFTemperature factor: ITFSample source or locality: SpecimentData collection flag: Ambient.	Mol. weight = 258.16 Volume [CD] = 164.96 Dx = 2.599 82 I/Icor = 1.00 S: C1 IT is: 1 SG short form: C1 from Keokuk, Iowa, USA. USA.		$ \begin{array}{ c c c c c c c c c c c c c c c c c c c$					
Neder, R.B., Burghammer, M., Grasl, Tl Clays Clay Miner., volume 47, page 487 Calculated from ICSD using POWD-124	n., Schulz, H., Bram, A., Fiedler, S., (1999) +	$\begin{array}{cccccccccccccccccccccccccccccccccccc$	$ \begin{array}{cccccccccccccccccccccccccccccccccccc$					
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F30=180(0.0048,35)	<i>Filter</i> : Not specified <i>d-sp</i> : Calculated spacings	$\begin{array}{cccccccccccccccccccccccccccccccccccc$	1 0 1 3 2 2 2 2 2 0 3 5 5 1					

ตารางที่ ข-9 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของอิลไลต์ จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 00-002-0050

Pattern : 00-002-0050		Radiation =	1.5406	00			Quality : Deleted			
Pattern : 00-002-0050 2K ₂ O·3MgO·Al ₂ O ₃ ·24SiO ₂ ·12H ₂ O Potassium Magnesium Aluminum Silicate Hydrat Illite Lattice : Not assigned S.C. : (0)	9 Mol. weight = 2069.47	Radiation = 2th 8 836 18 089 19.891 21.605 24.435 26.189 26.750 27.858 29.961 31.589 35.023 36.806 37.934 40.227 41.385	1.54060 i 100 40 100 20 20 20 20 20 20 20 20 20	00 h	k	,	Quality : Delete	ed		
Deleted and rejected by: Delete: Berry parcel of Optical data: A=1.572, Q=1.600, 2V=15(15)° Data collection flag: Ambient.	Lattice : Not assigned S.G. : (0) Deleted and rejected by: Delete: Berry parcel of September 3, 1957. Optical data: A=1.572, Q=1.600, 2V=15(15)° Data collection flag: Ambient.									
Grim, Bray, Badley., Am. Mineral., volume 22, pa	ge 821 (1937)									
Radiation : MoKa Filter : Lambda : 0.70900 d-sp :	Not specified Not given									

ตารางที่ ข-10 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของโซเดียมอะลูมิเนียมซิลิเกต จาก JCPDS
International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 00-046-0740

Pattern : 00-046-0740	Pattern : 00-046-0740		1.5406	00			Quality : Indexed	
NaAl ₃ Si ₃ O ₁₁ Sodium Aluminum Silicate <i>Also called:</i> dehydroxylated paragonite, syn, sodium mica			<i>i</i> 16 19 23 3 7 7 2 24 100 9 9	h 0 1 -1 -1 0 -1 0 1	<i>k</i> 0 1 1 2 1 2 1 0 2	/ 240122334655		
Lattice : Base-centered monoclinic S.G. : C2/c (15) a = 5.24400 b = 8.89300 beta = 91.20 c = 19.46300 a/b = 0.58968 c/b = 2.18858	Mol. weight = 364.18 Volume [CD] = 907.46 Dx = 0.666	33.653 34.467 35.564 36.947 37.768 39.930 46.662 56.707	2 18 6 9 6 2 4 9 2	-1 1 2 0 -1 2 0 0	1 3 0 1 2 0 0	6 6 1 2 8 7 0 10 12		
Sample preparation: Prepared by heating General comments: IR spectrum showed free. Data collection flag: Ambient.	paragonite-2 <i>M</i> ₁ at 850 C for 5 hours. he compound was completely water-							
Keppler, H., Am. Mineral., volume 75, page	529 (1990)	_						
Radiation : CuKa F Lambda : 1.54180 c SS/FOM : F21= 3(0.0570,117) h	uter : Beta -sp : Diffractometer aternal standard : Si							

.

Pattern : 01-072-0916	<i>Radiation</i> = 1.540598					Quality : Calculated			
Ca(SO₄) Calcium Sulfate Anhydrite		2th 19.032 22.904 25.406 28.564 31.339 31.937 36.258 38.615 40.784 41.282	1 52 999 929 326 32 77 177 177 177	<pre>h 0 1 2 0 0 1 2 2 0 1 2 0 1 2 2 0 1 0 1 0</pre>	<i>k</i> 1 1 0 2 0 0 1 2 0 2 2 3	1 1 1 0 0 2 2 1 0 2 2 2 1			
Lattice : Base-centered orthorhombic S.G. : Amma (63) a = 7.00600 b = 6.99800 c = 6.24500 a/b = 1.00114 Z = 4 c/b = 0.89240	Mol. weight = 136.14 Volume [CD] = 306.18 Dx = 2.953 I/Icor = 1.77	$\begin{array}{cccccccccccccccccccccccccccccccccccc$	0 3 1 0 2 1 3 2 4 0 2 3 4 3 4 2 0 4 0 2 0 4 0	$\begin{array}{cccccccccccccccccccccccccccccccccccc$					
ICSD collection code: 016382 Temperature factor: ATF Remarks from ICSD/CSD: REM CO Remarks from ICSD/CSD: REM M z Remarks from ICSD/CSD: REM MF Test from ICSD: Published coordinates Sample source or locality: Specimen f Additional pattern: See PDF 37-1496, I 862270. Data collection flag: Ambient.	A. (O2) was misprinted as .19735. DF 37-1496 (other cell setting). have been corrected. rom Staasfurt, West Germany. PDF 72-503, PDF 74-2421 and PDF	60.728 61.062 62.200 65.404 *65.404 *66.764 66.764 66.919 68.615 *0.068 70.149 71.635 72.810 74.159 76.971 77.582 78.544 78.996 81.596 81.596 81.596 81.596	15 9 9 45 26 9 144 23 6 6 1 1 41 22 5 49 8 1 3 2 19 3 3 19 9 19 19 19 19 19 19 19 19 19 19 19 1	1311202421405124353403155360	0134023242351521004412123506	4 3 3 2 4 4 3 2 2 4 1 1 1 1 4 3 4 2 2 0 5 4 5 2 1 1 0 0			
Kirfel, A., Will, G., Acta Crystallogr., Sec Calculated from ICSD using POWD-12+	. B, volume 36, page 2881 (1980) + (1997)	- 82,668 82,795 *82,795 83,038 *83,038 83,203 84,046 84,189 84,406 *84,406 *84,406 85,702 88,127 88,317 *88,317 *88,317	19 20 10 5 4 8 5 1 18 38 38 38 19	0 4 0 2 4 1 5 1 6 6 4 2 2	6 0 4 3 5 1 4 4 1 5 1 2 2 4 5	044335243310443			
Radiation : CuKa1 Lambda : 1.54060 SS/FOM : F30=124(0.0064,38)	Filter : Not specified d-sp : Calculated spacings	88.786 89.547 89.661	5 2 1	0 6 0	3 0 6	5 2 2			

ตารางที่ ข-11 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของแอนไฮเดรต จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-072-0916

Pattern : 01-073-1057	Radiation =	1.54059	18			Quality : Calculated		
α-FeSO ₄ Iron Sulfate Lattice : Base-centered orthorhombic S.G. : Cmcm (63) a = 5.25200 b = 7.97800 c = 6.59000	Mol. weight = 151.90 Volume [CD] = 276.12 Dx = 3.654	2th 20.227 22.268 24.355 26.091 27.039 34.011 34.111 34.113 35.302 37.892 40.373 40.373 41.120 43.448 44.061 45.438 46.180 47.197 47.596 49.907 53.548 53.674 55.471	i 218 178 772 406 10 999 784 21 311 17 141 69 1 81 81 81 81 81 81 161 56 131 26	h 1 0 1 0 1 1 0 1 2 0 1 1 2 2 0 1 1 2 2 0 1 1 0 0 2 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 3 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	k 1212010233220041322421441	<pre>/ 0011220201012032312021</pre>		
a/b = 0.65831 Z = 4 c/b = 0.82602	<i>l/lcor</i> = 2.45	58.022 59.509 59.850 60.603 60.777 60.998 62.385 62.887 65.313 67.003 67.570 69.393 69.622 70.386 70.806 70.806 71.572 71.842 72.455 73.522 74.665 75.216 75.823 75.979 77.322 77.894 78.518 80.971 *80.971 *80.971 *81.566 82.567	$ \begin{smallmatrix} 1 & 3 \\ 3 & 7 \\ 2 \\ 7 \\ 2 \\ 2 \\ 7 \\ 2 \\ 2 \\ 7 \\ 2 \\ 2$	3 4 2 4 5 2 1 5 4 3 4 3 0 5 3 1 3 6 2 0 6 4 4 1 5 2 6 2 0 3 1 6 5 6 2	430310421302142432040134535212340012			
Samaras, D., Coing-Boyat, J., Bull. Soc. Fr. Mir page 190 (1970) Calculated from ICSD using POWD-12++ (1997)	neral. Cristallogr., volume 93, /7)	83,145 83,914 84,700 85,247 85,976 86,926 87,514 87,858 89,069 *89,069 *89,069 89,237 89,554	10 1 2 11 2 12 2 6 38	3 1 2 0 2 1 3 0 1 4 3	534625750743	154354026104		
Radiation : CuKa1 Filter Lambda : 1.54060 d-sp SS/FOM : F30=938(0.0010,32)	 r: Not specified calculated spacings 							

ตารางที่ ข-12 ค่า 2-theta, intensity และ hkl ของไอรอนซัลเฟต จาก JCPDS International Center for Diffraction Data (PCPDFWIN) หมายเลข JCPDS 01-073-1057

รูปที่ ค-1 แผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างค่าการดูดกลื่นแสงและสารละลายลิกนินที่ความเข้มข้นต่างๆ

ภาคผนวก ง

วิธีการเตรียมชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนให้อิ่มตัวด้วยลิกนินในที่มีดก่อนนำไป ทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลายลิกนินในน้ำภายใต้แสงจากหลอดทังสเตนฮาโลเจน

- นำชิ้นงานวัสดุเชิงประกอบพรุนหลังฉีดด้วยโฟมพอลิยูรีเทน 1 ชิ้น มาแช่ในสารละลายลิกนิ นความเข้มข้น 10000 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 40 มิลลิลิตร เป็นเวลา 48 ชั่วโมง

- ย้ายชิ้นงานมาแซ่ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 1000 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 40 มิลลิลิตร เป็นเวลา 48 ชั่วโมง

- ย้ายชิ้นงานมาแช่ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณ 40
 มิลลิลิตร เป็นเวลา 24 ชั่วโมง และย้ายชิ้นงานมาแช่ในสารละลายลิกนินความเข้มข้น 100 มิลลิกรัม
 ต่อลิตร ปริมาณ 40 มิลลิลิตร อีกครั้งเป็นเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อให้มั่นใจว่าความสามารถในการดูดลิกนิ
 นของชิ้นงานเข้าสู่ความสมดุลแล้ว

ผลของการแช่ผงวัสดุเชิงโฟโตแคตาลิสต์ในที่มีดก่อนการทดสอบประสิทธิภาพการย่อยสลาย ลิกนินภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

รูปที่ ง-1 การเปลี่ยนแปลงความเข้มข้นสัมพันธ์ของสารละลายลิกนินด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียม ไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง ที่เวลาต่างๆ ในที่มืด

รูปที่ จ-1 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ สูตร BC50 เผาที่ 600 องศาเซลเซียส ไม่เคลือบ

รูปที่ จ-2 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ สูตร BC50 เผาที่ 650 องศาเซลเซียส เคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์

รูปที่ จ-4 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบทรงกระบอกพรุนถ่านกัมมันต์/ซีโอไลต์โซเดียม เอ สูตร FBC02 เผาที่ 650 องศาเซลเซียส เคลือบไทเทเนียมไดออกไซด์ หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอด ทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-5 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วย TiO₂ P25 หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-6 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T95P5 เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ใน ภาชนะปิด หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-7 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T90P10 เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-8 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T85P15 เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-9 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T80P20 เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-7 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 100 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วย Pyrite เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอด ทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-8 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วย TiO₂ P25 หลังอิ่มตัว ภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-9 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูก กำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T95P5W เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทั้งสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-10 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูกกำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T90P10W เผาที่ 300 องศา เซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-10 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูกกำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T85P15W เผาที่ 300 องศา เซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-11 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูกกำจัดด้วยวัสดุเชิงประกอบไทเทเนียมไดออกไซด์/ไพไรต์ไม่ล้าง T80P20W เผาที่ 300 องศา เซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-12 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของลิกนินที่ความเข้มข้นเริ่มต้นประมาณ 150 มิลลิกรัมต่อลิตร ถูกกำจัดด้วย PyriteW เผาที่ 300 องศาเซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วย หลอดทังสเตนฮาโลเจน

รูปที่ จ-13 แถบการดูดกลืนแสงยูวีของน้ำทิ้งที่ถูกปรับปรุงคุณภาพด้วย T80P20W เผาที่ 300 องศา เซลเซียส ในภาชนะปิด หลังอิ่มตัวภายใต้การฉายแสงด้วยหลอดทังสเตนฮาโลเจน โดยเจือจางความ เข้มข้นของน้ำทิ้งเหลือร้อยละ 25 ก่อนนำมาวัดแถบการดูดกลืนแสงยูวี

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายนิธิวัชร์ นวอัครฐานันท์ เกิดวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับ ปริญญาตรี หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต ภาควิชาวัสดุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีเซรามิก ภาควิชาวัสดุ ศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 12560

การนำเสนอผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติแบบ Poster presentation เรื่อง "Fabrication of Porous Hollow Cylinder Activated Carbon-Zeolite Substrate" และได้รับรางวัล Best Poster Award ในการประชุมทางวิชาการ 8th International Conference on Materials Science and Technology (MSAT-8) ระหว่างวันที่ 15-16 ธันวาคม พ.ศ. 2557 ณ โรงแรมสวิส Swissotel Le Concorde กรุงเทพมหานคร และได้รับการตีพิมพ์ผลงานแบบ Book Series ของ Key Engineering Materials

การนำเสนอผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติแบบ Oral presentation เรื่อง "Preparation of Porous Hollow Cylindrical Composite Containing Activated Carbon and Zeolite for Titanium Dioxide Coating" ในการประชุมทาง วิชาการ International Conference on Traditional and Advanced Ceramics 2015 (ICTA2015) ระหว่างวันที่ 9 - 11 กันยายน พ.ศ. 2558 ณ ศูนย์ใบเทคบางนา

การนำเสนอผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติแบบ Poster presentation เรื่อง "Effect of Firing Conditions on Properties of Porous Hollow Cylindrical Zeolite NaA-Clay Substrates for Titanium Dioxide Coating and Their Photodegradation of Lignin" และได้รับรางวัล Best Poster Award ในการประชุมทางวิชาการ 9th International Conference on Materials Science and Technology (MSAT-9) ระหว่างวันที่ 14-15 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ณ โรงแรมสวิส Swissotel Le Concorde กรุงเทพมหานคร

การนำเสนอผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติแบบ Oral presentation เรื่อง "Preparation of Porous Zeolite/Clay Composites Cylindrical Tubes as Substrates for Titanium Dioxide Coating" ในการประชุมทางวิชาการ 5th Asia Conference on Mechanical and Materials Engineering (ACMME 2017) ระหว่างวันที่ 9 - 11 มิถุนายน พ.ศ. 2560 ณ มหาวิทยาลัยโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

การนำเสนอผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติแบบ Poster presentation เรื่อง "Preparation of Porous Cylindrical Tubes Substrates from Zeolite and Clay for Titanium Dioxide Photocatalyst Coating" และได้รับรางวัล Best Poster Award - Runner-up ในการประชุมทางวิชาการ International Conference on Traditional and Advanced Ceramics 2017 (ICTA2017) ระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม -1 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ ศูนย์ไบเทคบางนา กรุงเทพมหานคร และ ได้รับการตีพิมพ์ผลงานแบบ Journal ของ Key Engineering Materials